

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2015

Liahona

Generalkonferencetaler

Ældsterne Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund
opretholdt til De Tolv Apostles Kvorum

De Tolv Apostles Kvorum

Siddende fra venstre: President Russell M. Nelson, ældste Dallin H. Oaks, ældste M. Russell Ballard, ældste Robert D. Hales, ældste Jeffrey R. Holland.

Stående fra venstre: Ældste David A. Bednar, ældste Quentin L. Cook, ældste D. Todd Christofferson, ældste Neil L. Andersen,

ældste Ronald A. Rasband, ældste Gary E. Stevenson, ældste Dale G. Renlund.

Kvindernes møde

- 6 **Opdag din indre guddommelighed**
Rosemary M. Wixom
- 9 **Værdig til vore lovede velsignelser**
Linda S. Reeves
- 12 **Her for at tjene en retfærdig sag**
Carol F. McConkie
- 15 **En sommer med grandtante Rose**
Præsident Dieter F. Uchtdorf

Mødet lørdag formiddag

- 20 **Det virker fantastisk!**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 24 **Gud står ved roret**
Ældste M. Russell Ballard
- 27 **Glæden ved at leve et liv, der er centreret om Kristus**
Ældste Richard J. Maynes
- 30 **Giv Gud dit hjerte**
Neill F. Marriott
- 33 **Hvad mangler jeg så?**
Ældste Larry R. Lawrence
- 36 **Guds behagelige ord**
Ældste Francisco J. Viñas
- 39 **Kant og klar: Vær tempelværdig – i gode og i dårlige tider**
Ældste Quentin L. Cook

Mødet lørdag eftermiddag

- 43 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Henry B. Eyring
- 44 **Mød udfordringerne i verden i dag**
Ældste Robert D. Hales
- 47 **Dér er din mor**
Ældste Jeffrey R. Holland
- 50 **Det er aldrig for tidligt, og det er aldrig for sent**
Ældste Bradley D. Foster
- 53 **Prøvet og fristet – men hjulpet**
Ældste Hugo Montoya
- 55 **Vælg lyset**
Ældste Vern P. Stanfill
- 58 **Vend jer til ham, så vil svarene komme**
Ældste James B. Martino
- 61 **Styrket af Jesu Kristi forsoning**
Ældste Dallin H. Oaks

Præstedømmets møde

- 65 **Tro kommer ikke tilfældigt, men ved valg**
Ældste Neil L. Andersen
- 69 **Jeres næste skridt**
Ældste Randall K. Bennett
- 76 **Frygt ikke, tro kun**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 80 **I er ikke alene i dette værk**
Præsident Henry B. Eyring
- 83 **Hold befalingerne**
Præsident Thomas S. Monson

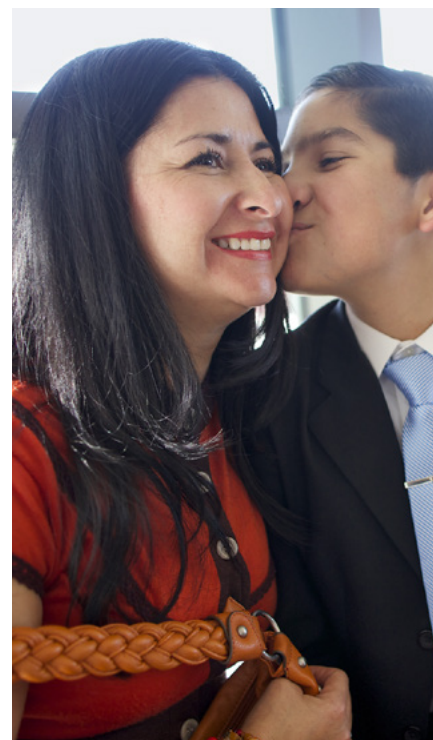
Mødet søndag formiddag

- 86 **Vær et eksempel og et lys**
Præsident Thomas S. Monson
- 89 **O, se hvilken kærlighed**
Ældste Ronald A. Rasband
- 91 **Enkle og dyrebare sandheder**
Ældste Gary E. Stevenson
- 93 **Gennem Guds øjne**
Ældste Dale G. Renlund
- 95 **En inderlig bøn til mine søstre**
Præsident Russell M. Nelson
- 98 **Lad trompeten lyde**
Ældste Gregory A. Schwitzer
- 101 **At de altid erindrer ham**
Ældste Claudio R.M. Costa
- 104 **Helligånden som jeres ledsager**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet søndag eftermiddag

- 108 **Hvorfor Kirken?**
Ældste D. Todd Christofferson
- 112 **Mit hjerte grundede bestandigt over dem**
Devin G. Durrant

- 115 **Velsignede og lykkelige er de, der holder Guds befalinger**
Ældste Von G. Keetch
- 118 **»Elsker I mig, så hold mine bud«**
Carole M. Stephens
- 121 **Husk, til hvem vi har sat vores lid**
Ældste Allen D. Haynie
- 124 **Øjne til at se og ører til at høre**
Ældste Kim B. Clarke
- 126 **Fortsæt på din vej**
Ældste Koichi Aoyagi
- 128 **»Udvalgt til at aflægge vidnesbyrd om mit navn«**
Ældste David A. Bednar
- 72 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 132 **De talte til os: Gør konferencen til en del af vores tilværelse**
- 134 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 135 **Kirkenyt**

Oktoberkonferencen 2015

Lørdag aften, 26. september 2015, Kvindernes møde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Bonnie L. Oscarson.

Indledningsbøn: Abby Morgan.

Afslutningsbøn: Grace Teh.

Musik ved et kombineret kor fra Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen fra stave i den sydlige del af Cache Valley i Utah; Claudia Bigler, dirigent, Bonnie Goodliffe, organist, Sarah Johnson på fløjte: »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20; medley, ikke udgivet arrangement af Mohlman: »Jeg vil følge Guds plan«, *Børnenes sangbog*, s. 86; og »Tro i hvert et fodtrin«, Dayley, akkompagneret af fløjte og orgel; »Som Zions ungdom vi står fast«, *Salmer og sange*, nr. 169, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Kære barn, din Gud er nær dig«, *Salmer og sange*, nr. 44, ikke udgivet arrangement af Watkins; »Gå frem med tro«, *Salmer og sange*, nr. 174, diskant, ikke udgivet arrangement af Bigler.

Lørdag formiddag, 3. oktober 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Mary R. Durham.

Afslutningsbøn: Ældste Adrián Ochoa.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen, organist: »Press Forward Saints«, *Hymns*, nr. 81; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Jeg ved, Jesus, han elsker mig«, Creamer, arrangement af Murphy, udgivet af Jackman; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Precious Savior, Dear Redeemer«, *Hymns*, nr. 103, arrangement af Manookin, udgivet af Jackman; »Kom, kom Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford.

Lørdag eftermiddag, 3. oktober 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Indledningsbøn: Ældste Terence M. Vinson.

Afslutningsbøn: Ældste Kazuhiko Yamashita.

Musik ved et primarykor fra stave i Riverton i

Utah; Emily Wadley, dirigent; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »Beautiful Savior«, *Children's Songbook*, s. 62, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; medley, ikke udgivet arrangement af DeFord: »Søg, tænk og bed«, *Børnenes sangbog*, s. 66, og »Jeg tænker, når jeg læser«, *Børnenes sangbog*, s. 35; »Frelseren bød«, *Salmer og sange*, nr. 62; »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes sangbog*, s. 42-43, arrangement af Cardon, udgivet af Jackman.

Lørdag aften, 3. oktober 2015, præstedømmets møde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Ældste Larry S. Kacher.

Afslutningsbøn: Stephen W. Owen.

Musik ved et far og søn-kor fra stave i Orem i Utah; Cory Mendenhall, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, arrangement af McDavitt, udgivet af McDavitt; »Ved tanken på min Frelser kær«, *Salmer og sange*, nr. 73, arrangement af McDavitt, udgivet af McDavitt; »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30; »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152; »Vi vil bringe verden hans ord«, *Børnenes sangbog*, s. 92, arrangement af McDavitt, udgivet af McDavitt.

Søndag formiddag, 4. oktober 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Indledningsbøn: Ældste Chi Hong (Sam) Wong.

Afslutningsbøn: Cheryl A. Esplin.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »Arise, O God, and Shine«, *Hymns*, nr. 265; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5, arrangement af Wilberg, udgivet af Hinshaw; »Hvad hvis Jesus stod og så på«, DeFord, ikke udgivet arrangement af Cardon; Elliott; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; »Der er solskin i min sjæl i dag«, *Salmer og sange*, nr. 149, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Guds Ånd som en

ild«, *Salmer og sange*, nr. 2, arrangement af Wilberg, udgivet af Jackman.

Søndag eftermiddag, 4. oktober 2015, konferencemøde

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Indledningsbøn: Ældste Jörg Klebingat.

Afslutningsbøn: Ældste Scott D. Whiting.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Syng Guds pris hver sjæl«, *Salmer og sange*, nr. 31, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Our God Is a God of Love«, Cundick, udgivet af Jackman; »O, glæd dig nu vor jord«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

Budskaber til hjemme- og besøgsundervisning

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

På omslaget

Forsiden: Foto: Welden C. Andersen

Bagsiden: Foto: Christina Smith.

Foto ved konferencen

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Welden C. Andersen, Carli Bell, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Nate Edwards, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Bradley Slade og Christina Smith; af familien Cavalcante, med tilladelse fra Aroldo Cavalcante; i Athens i Georgia i USA af Whitney Gossling; i Orange County i Californien i USA af Erik Isakson; af familien Openshaw, med tilladelse fra familien Openshaw; i Mumbai i Indien af Wendy Gibbs Keeler; i Drammen og Oslo i Norge af Ashlee Larsen; i Kijev i Ukraine af Marina Lukach; i San Pedro i Belize af Josué Peña; i Arica i Chile af Shelby Jeanne Randall; i Bermejillo i Durango i Mexico af Angélica Castañeda Reyes; i Cavite City i Cavite i Filippinerne af Danny Soleta.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælge et sprog. Talerne er også tilgængelige på app'en Gospel Library.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell
Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E.
Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Mary R. Durham, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence,
Carole M. Stephens

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan VerHoef

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking,
Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul
VanDenBerge, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P.
Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K.
Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret: Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

**Kirkenyt: Finn Lykkegaard
Distribution**

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til
kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med
post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«)
udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano,
dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk,
islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili,
tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og
vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the
United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis
der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til
Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT
84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

November 2015 Vol. 164 No. 11. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA
subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL
AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services,
Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Andersen, Neil L., 65
Aoyagi, Koichi, 126
Ballard, M. Russell, 24
Bednar, David A., 128
Bennett, Randall K., 69
Christofferson, D. Todd, 108
Clark, Kim B., 124
Cook, Quentin L., 39
Costa, Claudio R.M., 101
Durrant, Devin G., 112
Eyring, Henry B., 43, 80, 104
Foster, Bradley D., 50
Hales, Robert D., 44
Haynie, Allen D., 121
Holland, Jeffrey R., 47
Keetch, Von G., 115
Lawrence, Larry R., 33
Marriott, Neill F., 30
Martino, James B., 58
Maynes, Richard J., 27
McConkie, Carol F., 12
Monson, Thomas S., 83, 86
Montoya, Hugo, 53
Nelson, Russell M., 95
Oaks, Dallin H., 61
Rasband, Ronald A., 89
Reeves, Linda S., 9
Renlund, Dale G., 93
Schwitzer, Gregory A., 98
Stanfill, Vern F., 55
Stephens, Carole M., 118
Stevenson, Gary E., 91
Uchtdorf, Dieter F., 15, 20, 76
Viñas, Francisco J., 36
Wixom, Rosemary M., 6

Emneindeks

Afhængighed, 61, 83
Aktivering, 80
Apostle, 24, 65, 128
Aronske Præstedømme, 76,
80
Befalinger, 24, 83, 115, 118
Bøn, 30, 58
Børn, 9, 50
Dating, 44
Død, 24, 30, 104
Efterfølgelse, 20, 33, 86, 98
Eksempel, 80, 86
Familie, 12, 24, 47, 89, 91
Faste, 58
Forsoning, 24, 33, 36, 53, 61,
69, 83, 121
Forældresansvar, 50
Fred, 83
Frelsesplanen, 9, 12, 20, 24,
30, 118, 121, 126
Fristelse, 39, 53
Genoprettelsen, 65
Glæde, 15, 27, 39
Guddommelighed, 6, 12, 20,
50, 93
Guds rige, 108
Handlefrihed, 39, 83
Helbredelse, 30, 61
Helligånden, 15, 33, 36, 39,
65, 104, 118, 124
Inspiration, 80
Jesus Kristus, 24, 27, 30, 39,
47, 55, 61, 69, 83, 86, 89,
91, 93, 98, 101, 115, 118,
121, 124
Joseph Smith, 24, 36, 65, 108
Kirkekaldelser, 89, 91, 93
Kirkeledere, 24, 128
Kirkemøder, 108
Kirkens organisation, 108, 128
Konvertering, 27, 30, 50, 58,
80, 95, 115
Kvinder, 95

Kærlighed, 6, 15, 47, 89, 118
Lydighed, 58, 65, 83, 115,
118, 124
Lykke, 39, 83
Lys, 55, 86
Medlemskab af Kirken, 20
Mod, 76, 80, 83, 98
Moderskab, 47
Modgang, 9, 15, 27, 30, 36,
44, 53, 58, 124, 126
Moral, 9, 86
Mormons Bog, 27, 58, 65, 98
Nadver, 30, 69, 101, 104, 118
Nadvermøde, 24
Nåde, 20
Omvendelse, 9, 12, 36, 69,
83, 121
Pagter, 9, 12, 24
Profeter, 24, 36, 65, 118,
124, 128
Præstedømmet, 65, 80,
83, 108
Retskaffenhed, 39, 65, 83, 95
Sabbat, 24, 36, 39, 69, 101
Sandhed, 20, 24, 76, 104
Satan, 9, 83
Selvbeherskelse, 39
Skrifter, 58, 86, 112
Skriftstudium, 112
Tempeltjeneste, 53
Tillid, 118, 121
Tjeneste, 6, 12, 53, 80, 93
Tro, 15, 55, 58, 65, 69, 76,
86, 91, 126
Uddannelse, 6, 44
Udholdenhed, 126
Velsignelser, 83, 118
Vidnesbyrd, 24, 89, 91, 93
Vor himmelske Fader, 80, 118
Værdighed, 39, 44
Ægteskab, 44, 95
Økonomi, 44, 112
Åbenbaring, 58, 101, 104

Højdepunkter fra oktoberkonferencen 2015 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

» er vor himmelske Faders søn eller datter,« sagde præsident Thomas S. Monson til mødet søndag formiddag ved generalkonferencen. »I er kommet fra hans nærhed for at leve en tid på denne jord, for at afspejle Frelserens kærlighed og lære og for modigt at lade jeres lys skinne, så alle kan se det. Når den tid på jorden er forbi, vil det, hvis I har gjort jeres del, være jeres herlige velsignelse at vende tilbage og bo hos ham for evigt« (side 88).

Ved denne generalkonference bemærkede man den nylige bortgang af præsident Boyd K. Packer, ældste L. Tom Perry og ældste Richard G.

Scott fra De Tolv Apostles Kvorum. Kirkens medlemmer opretholdt tre nye medlemmer af kvorummet: Ældsterne Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

Andre højdepunkter:

- Taler af ældsterne M. Russell Ballard, David A. Bednar og D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum understregede, hvorfor Herren oprettede sin kirke med profeter og apostle som fundament for at udføre sit værk og give os kraft til at vende tilbage til sig (se side 24, 128 og 108).
- Taler af præsident Russell M. Nelson og ældste Jeffrey R. Holland fra De

Tolv Apostles Kvorum forklarede kvinders vitale roller. Præsident Nelson bemærkede: »Guds rige er ikke og kan ikke blive fuldstændigt uden kvinder, der indgår hellige pagter og derefter holder dem, kvinder, der kan tale med kraft og myndighed fra Gud!« (side 96).

- Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum bekræftede på ny, at »vor Frelser oplevede og led fylden af alle jordiske udfordringer ... Og på grund af det gør hans forsoning ham i stand til at bistå os – at give os styrken til at bære det hele« (side 61-62).

Rosemary M. Wixom
Primarys hovedpræsident

Opdag din indre guddommelighed

Vi kommer til denne jord for at nære og opdage frøene fra de guddommelige egenskaber, som vi har indeni.

Søstre, vi elsker jer! Jeg vidner om, at livet er en gave. Gud har en plan for os hver især, og vores personlige formål begyndte længe inden, vi kom til denne jord.

På det sidste er jeg begyndt at indse, hvilket mirakel det er, når en baby fødes her på jorden som en del af Herrens plan. Vi udviklede os hver især fysisk inde i vores mors mave, mens vi i mange måneder var afhængige af hendes krop for at overleve. Til sidst adskilte fødslen os dog – dramatisk for både mor og barn.

Når et barn kommer ind i denne verden, får temperaturforandringen, lyset og den pludselige frigivelse af pres på barnets bryst det til at tage dets første, gispende åndedrag. De små lunger fyldes pludseligt med luft for første gang, organerne går i gang, og barnet begynder at trække vejret. Idet navlestrengen bliver lukket, er livlinen mellem mor og barn for evigt brudt, og barnets liv på jorden begynder.

Job sagde: »Guds ånd har skabt mig, den Almægtiges ånde har givet mig livet.«¹

Vi kommer ind i denne verden »gennem voksende skyer af herlighed.«²

»Familien: En proklamation til verden« lærer os, at vi er alle »en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre« og »hver enkelt [besidder] guddommelige egenskaber og muligheder.«³ Vor himmelske Fader giver os generøst en del af sin guddommelighed. De guddommelige egenskaber kommer som en gave fra ham med en kærlighed, som kun en forælder kan føle.

Vi kommer til denne jord for at nære og opdage frøene fra de guddommelige egenskaber, som vi har indeni.

Vi ved hvorfor

Elaine Cannon, en tidligere hovedpræsident for Unge Piger, har sagt: »Der er to vigtige dage i en kvindes liv: Den dag, hun bliver født, og den dag, hun finder ud af hvorfor.«⁴

Vi ved hvorfor. Vi er kommet til denne jord for at bidrage til at opbygge hans rige og for at forberede den til hans Søns, Jesu Kristi, andet komme. Med hvert eneste åndedrag stræber vi efter at følge ham. De guddommelige egenskaber inde i os hver især bliver forfinet og styrket gennem den indsats, vi gør, for at drage nærmere til vor Fader og hans Søn.

Vore guddommelige egenskaber har intet at gøre med vore personlige bedrifter, den status, vi opnår, hvor mange maratonløb, vi løber, eller vores popularitet og selvværd. Vore guddommelige egenskaber kommer fra Gud. Vi fik dem i en tilværelse, der gik forud for vores fødsel, og vi tager dem med os i evigheden.

Vi er elsket

Vi identificerer os med vore guddommelige egenskaber, når vi

Cavite City i Cavite i Filippinerne

føler og giver den kærlighed, som vor Fader i Himlen har. Vi har vores handlefrihed til at nære den, lade den blomstre og hjælpe den til at vokse. Peter sagde, at vi får »dyrebare løfter« om, at vi kan »få del i guddommelig natur.«⁵ Når vi forstår, hvem vi er, Guds døtre, begynder vi at føle disse dyrebare løfter.

At se ud gennem et vindue og ikke kun i et spejl giver os mulighed for at se os selv som hans. Vi vender os helt naturligt mod ham i bøn, og vi er ivrige efter at læse hans ord og gøre hans vilje. Vi bliver i stand til at blive bekræftet af ham og ikke af verden

omkring os eller fra dem på Facebook eller Instagram.

Hvis I nogen sinde tvivler på den lille gnist af guddommelighed inde i jer, så knæl i bøn, og spørg vor himmelske Fader: »Er jeg virkelig din datter, og elsker du mig?« Ældste M. Russell Ballard har sagt: »Et af de dejligste budskaber, som Ånden kan formidle, er, hvad Herren føler for jer.«⁶

Vi er hans. Paulus sagde: »Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn.«⁷ Ofte er den første primarysang, vi lærer: »Jeg er Guds kære barn.«⁸ Nu er det tid til at tage den smukke sætning »Jeg er Guds kære barn« og tilføje ordene: »Hvad skal jeg derfor gøre?« Vi kan endda stille følgende spørgsmål: »Hvad gør jeg for at leve mit liv som Guds barn?« »Hvordan kan jeg udvikle de guddommelige egenskaber, der findes inde i mig?«

Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt: »Gud sendte jer hertil for at forbedre jer til en fremtid, der er mere stor-slået, end I overhovedet kan forestille jer.«⁹ Den fremtid kommer til live en dag ad gangen, når I gør mere end blot at eksistere. Den bliver levende, når I lever jeres liv for at udfylde formålet med jeres skabelse. Dette inviterer Herren ind i jeres liv, og I begynder at lade hans vilje blive jeres.

Vi lærer på grund af vore guddommelige egenskaber

De guddommelige egenskaber udvikler ønsket i os om selv at kende disse evige sandheder.

En ung kvinde, der hedder Amy, lærte mig for nyligt denne lektie, da hun skrev: »Disse dage er det hårdt at være teenager. Stien bliver smallere. Satan forsøger virkelig. Det er enten

rigtigt eller forkert. Der er ikke noget midt imellem.«

Hun fortsatte: »Gode venner er somme tider svære at finde. Selv når du synes, du har de bedste venner, der aldrig vil forlade dig, kan det af mange årsager ændre sig. Det er årsagen til, at jeg er så glad for, at jeg har familie, min himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden, da de kan være mine venner, hvis jeg mister mine venner.«

Amy sagde videre: »En aften var jeg bekymret. Jeg fortalte min søster, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre.«

Senere den aften sendte hendes søster hende en sms og citerede ældste Jeffrey R. Holland, der sagde: »Giv ikke op ... giv ikke op. Bliv ved med at gå. Bliv ved med at forsøge. Der findes hjælp og lykke forude ... Det vil ordne sig til sidst. Stol på Gud og tro på det gode, som vil komme.«¹⁰

Amy forklarede: »Jeg kan huske, at jeg læste det og bad om, at jeg ville føle Guds kærlighed, hvis han virkelig var der for mig.«

Hun sagde: »Samme øjeblik jeg bad og troede på, at han var der, fik jeg den mest forbløffende glade og varme følelse. Ord kan ikke beskrive det. Jeg vidste, han var der, og at han elskede mig.«

Fordi I er hans børn, ved han, hvem I kan blive. Han kender jeres frygt og jeres drømme. Han fryder sig over jeres potentiale. Han venter på, at I kommer til ham i bøn. Fordi I er hans børn, har I ikke blot brug for ham, men han har også brug for jer. De, der sidder ved siden af jer lige nu ved dette møde, har brug for jer. Verden har brug for jer, og jeres guddommelige egenskaber giver jer mulighed for at være hans betroede disciple for alle hans børn. Når vi begynder at se guddommelighed i os selv, kan vi se det i andre.

Vi tjener på grund af vore guddommelige egenskaber

De guddommelige egenskaber udvikler ønsket i os om at tjene andre.

For nyligt fortalte Sharon Eubank, leder af Humanitarian Services og LDS Charities, om en oplevelse, som ældste Glenn L. Pace havde. Der var tørke og ekstrem hungersnød i Etiopien midt i 1980'erne. For at hjælpe blev der lavet madstationer med vand og mad til dem, der kunne nå frem til dem. En gammel mand, der sultede, gik langt for at komme til en madstation. Han gik igennem en landsby, da han hørte en baby græde. Han ledte, indtil han fandt babyen på jorden ved siden af sin døde mor. Han samlede babyen op og fortsatte med at gå 40 km til madstationen. Da han kom frem, var hans første ord ikke: »Jeg er sulten« eller »Hjælp mig«. De var: »Hvad kan I gøre for denne baby?«¹¹

De guddommelige egenskaber inde i os styrker vores ønske om at

række ud til andre og tilskynder os til at handle. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus kan hjælpe os til at finde styrken til at gøre det. Kunne Herren spørge os: »Hvad kan I gøre for denne datter, denne bror, denne far eller denne ven?«

Det er gennem Åndens hvisken, at de guddommelige egenskaber hos en, der tvivler, efter at have gispet efter vejret, finder freden til at trække vejret igen.

Når profeten taler, giver hans ord genlyd i vore guddommelige egenskaber og giver os styrken til at følge ham.

Det at tage nadveren hver uge giver håb til det guddommelige i os, og vi erindrer vor Frelser Jesus Kristus.

Jeg lover, at når I søger efter at finde dybden i de guddommelige egenskaber inde i jer selv, vil I begynde at styrke jeres dyrebare gave endnu mere. Lad det vejlede jer til at blive hans datter og vandre på stien tilbage til ham – hvor vi vil blive »bragt tilbage til den Gud, som gav [os] ånde.«¹² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Job 33:4.
2. »Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood«, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*, 1924, s. 359.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Elaine Cannon, i »Let Me Soar«, *Women Counselors*, *Church News*, 17. okt. 1981, s. 3.
5. 2 Pet 1:4.
6. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 42.
7. Rom 8:16.
8. Se »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
9. Dieter F. Uchtdorf, »Efterlev evangeliet med glæde«, *Liahona*, nov. 2014, s. 121.
10. Jeffrey R. Holland, »En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 45.
11. Se Glenn L. Pace, »Store behov og små midler«, *Stjernen*, mar. 1995, s. 18-19.
12. 2 Ne 9:26.

Linda S. Reeves

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Værdig til vore lovede velsignelser

En vision om vor Faders utrolige, lovede velsignelser skal være det centrale fokus, som vi holder os for øje hver eneste dag.

Elsker I ikke bare denne søster i videoen? Vi ved, at mange af jer, som ikke har haft mulighed for at få jeres egne børn, har brugt jeres liv på at elske, undervise og være en velsignelse for børn. Og åh, hvor vor himmelske Fader og vi, jeres søstre, elsker jer for det!

Har vi alle, inklusiv jer yngre søstre i Primary og Unge Piger, haft mulighed for at holde en nyfødt baby i vore arme, og han eller hun har set os i øjnene? Har vi fornemmet den hellige følelse, der er omkring denne celestiale ånd, der så nylig er sendt af vor Fader i Himlen til dets nyligt skabte, rene, lille legeme? Jeg har sjældent oplevet så ømme, blide og åndelige følelser.

Vores legeme er en hellig gave fra vor himmelske Fader. Det er et personligt tempel. Når vi holder det uplettet og rent, kan vi være værdige til at hjælpe vor himmelske Fader med at skabe legemer til hans elskede åndelige børn.

I præsident Boyd K. Packers sidste generalkonferencetale, som I måske husker som »en småkage og et kys«, vidnede han om, at »befalingen om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden

... er afgørende ...og er [en] kilde til menneskets lykke. Gennem retscaffen

udøvelse af denne [skaber]kraft kan vi komme nærmere vor himmelske Fader og opleve en fylde af glæde og endda guddommelighed. Skaberkraften er ikke en tilfældig del af planen; den er planen for lykke.«

Han fortsatte:

»Sand kærlighed kræver, at vi venter til efter at være blevet viet med den del af kærligheden, der åbner for de hellige kræfter ... [ved at] undgå situationer, hvor de fysiske ønsker kan tage kontrollen ...

Vores lykke i livet på jorden, vores glæde og ophøjelse afhænger af, hvordan vi reagerer på disse vedvarende og afgørende fysiske ønsker.«¹

Mine kære søstre, både unge og de knap så unge, jeg har været meget ængstelig, mens jeg forberedte denne tale. Som Alma den Yngre udtrykte det: »Jeg ønsker af mit hjertes inderste ... at I vil ... påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt, så I ikke må blive fristet mere end det, som I kan bære ... så I kan blive løftet op på den yderste dag.«²

Senere vidnede Mormon også om, at antikristen Korihor på Almas tid »prædikede ... og forledte manges hjerte ... ja ... mange kvinder.«³

Søstre, Satan har rejst et Korihornlignende banner i vore dage med stigende succes. Hvilke redskaber har han blandt andet? Forførende kærlighedsromaner, sæbeoperaer på TV, gifte kvinder, der får forbindelse med gamle kærester på de sociale medier, og pornografi. Vi skal være meget forsigtige, kære søstre! Vi kan ikke lege med Satans gloende pile uden at blive brændt. Der er intet, der i samme omfang kvalificerer os til Helligåndens stadige ledsagelse som dyd.

Mange i vore dages verden leder efter øjeblikkelig tilfredsstillelse og øjeblikkelig viden på internettet. I modsætning til det vil vi blive overmåde velsignet, hvis vi udøver tro og tålmodighed og henvender os til vor

himmelske Fader, kilden til al sandhed, med vore bekymringer. Så mange svar og forvisninger kan komme gennem daglig søgen og studium af skriften og med en oprigtig og inderlig bøn, men der er ikke sådanne løfter på internettet. Profeten Jakob vidnede: »For Ånden taler sandheden og lyver ikke. Derfor taler den om ting, som de virkelig er, og om ting, som de virkelig vil blive.«⁴

Når vi ser, læser eller oplever noget, der er under vor himmelske Faders standarder, så svækker det os. Hvis det vi kigger på, læser, lytter til eller vælger at gøre, uanset vores alder, ikke lever op til Herrens standarder i *Til styrke for de unge*, så sluk for det, riv det i stykker, smid det ud, og smæk døren.

Ingen af os er fuldkomne, men når vi har syndet, så har præsident Packer mindet os om:

»Løftet lyder således: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42) ...

Forsoningen, som kan gøre krav på hver af os, har ingen ar. Det betyder, at lige meget, hvad vi har gjort, eller hvor vi har været, eller hvordan noget er sket, hvis vi virkelig omvender os, så har han lovet, at han vil sone. Og da han sonede, bragte han det i orden. Der er så mange af os, der kæmper ... med skyldfølelser uden rigtig at vide, hvordan vi kan slippe for dem. I slipper for dem ved at tage imod Kristi forsoning, og alle hjertesorger

kan vendes til skønhed og kærlighed og evighed.«⁵

Hvilke hjælpemidler eller værktøjer er vi foruden forsoningen blevet givet til at hjælpe os til at forblive rene og dydige? Vore primarybørn og Unge Piger kender alle og synger »Ordets styrke!«⁶ Kan vi udvide det til »Bønnens styrke«, »Templets styrke«, »Pagternes styrke«, »Sabbattens styrke«, »Profetens styrke« og »Dydens styrke«?

Der er også løfter om store velsignelser og stor beskyttelse forbundet med at bære vores tempelklædning på en passende måde. Jeg føler nu, at jeg symbolsk iklæder mig en kongelig kåbe, som min himmelske Fader har givet mig. Jeg vidner om, søstre, at når vi stræber efter at bære tempelklædningen på passende måde, ser vor Fader det som et betydningsfuldt tegn på vores kærlighed til og hengivenhed over for ham. Det er et tegn på den pagt, vi har indgået med ham, og han har lovet: »Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«⁷

For nylig talte jeg med en gammel ven, der var blevet skilt to gange på grund af hendes mænds afhængighed og utroskab. Hun og hendes tre børn har lidt meget. Hun sagde: »Jeg har prøvet så hårdt at leve retskaffent. Hvorfor kommer jeg ud for så mange prøvelser? Hvad har jeg gjort forkert? Hvad ønsker min himmelske Fader, at jeg skal gøre? Jeg beder og læser mine skrifter, hjælper mine børn og besøger ofte templet.«

Da jeg lyttede til denne søster, havde jeg lyst til at råbe: »Du gør det! Du gør alt, som vor himmelske Fader ønsker og håber, at du vil gøre!«

Forståeligt nok har mange givet udtryk for, at vor Faders lovede velsignelser er »alt for langt væk«, især

når vores liv er fyldt med udfordringer. Men Amulek belærte om, at »dette liv er tiden for ... at berede sig til at møde Gud.«⁸ Ikke til at modtage alle vore velsignelser. Præsident Packer forklarede, at »og de levede lykkeligt til deres dages ende« aldrig er ... en del af 2. akt. Denne linje hører til i 3. akt, når mysterierne er løst, og alt er bragt i orden.⁹ Men en vision om vor Faders utrolige lovede velsignelser må være det centrale fokus for os hver eneste dag – såvel som en opmærksomhed overfor »hans store, milde barmhjertighed«,¹⁰ som vi dagligt oplever.

Søstre, jeg ved ikke hvorfor, vi har de mange prøvelser, vi har, men det er min personlige opfattelse, at belønningen er så stor, så evig og evigtvarende, så glædelig og udenfor vores fatteevne, at vi på belønningens dag vil sige til vor barmhjertige, kærlige Fader: »Var det *alt*, der blev krævet?« Jeg tror, at hvis vi dagligt ville huske på og anerkende dybden af den kærlighed, som vor himmelske Fader og vor Frelser nærer for os, ville vi være villige til at gøre alt, for at være tilbage

i deres nærhed igen omgivet af deres kærlighed for evigt. Hvad betyder det, kære søstre, hvad vi led her, hvis disse prøvelser i enden er de selv samme ting, der kvalificerer os til evigt liv og ophøjelse i Guds rige med vor Fader og Frelser?

Jeg vidner om, at vores legeme er en hellig gave fra vor himmelske Fader, og hvis vi holder os uplettede og rene gennem vor Frelseres sonoffer, og dagligt holder vores vision om vor Faders lovede belønninger for øje, vil vi en dag modtage »alt det, som [vor] Fader har.«¹¹ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, »Den store plan for lykke«, *Liahona*, maj 2015, s. 26-27.
2. Alma 13:27-29.
3. Alma 30:18.
4. Jakob 4:13.
5. Boyd K. Packer, *Liahona*, maj 2015, s. 28.
6. Clive Romney, »Ordets styrke«, lds.org/callings/primary/sharing-time-music.
7. L&P 82:10; fremhævelse tilføjet.
8. Alma 34:32.
9. Se Boyd K. Packer, »The Play and the Plan«, CES-foredrag for unge voksne, 7. maj 1995, s. 2, si.lds.org.
10. Eter 6:12.
11. L&P 84:38.

Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Her for at tjene en retfærdig sag

Må vi vælge at tjene en retfærdig sag som vor Herre Jesu Kristi modige udsendinge.

Jeg er taknemlig for, at vi kan samles med trofaste kvinder såsom Lisa, søsteren i videoen, som er rene af hjertet, som elsker Herren og tjener ham, selv midt i deres egne prøvelser. Lisas historie minder mig om, at vi skal elske hinanden og se sjælens skønhed hos hinanden. Frelseren har sagt: »Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne.«¹ Hvad enten vi er 8 eller 108, er vi hver især »dyrebar i [hans] øjne.«² Han elsker os. Vi er Guds døtre. Vi er Zions søstre. Vi har en guddommelig natur, og vi har alle et storslået arbejde at udføre.

I løbet af sommeren mødtes jeg med en vidunderlig ung mor, der har nogle døtre. Hun fortalte mig om sine følelser omkring, at vore unge piger har brug for en sag, noget, der hjælper dem til at føle sig værdifulde. Hun vidste, at vi kan opdage vores personlige og evige værdi ved at handle i overensstemmelse med vores guddommelige formål her i livet på jorden. I aften har dette smukke og fantastiske kor sunget noget, der handler om vores formål. Gennem prøvelser og modgang, ja selv gennem frygt og midt i desperation har vi et modigt hjerte. Vi har besluttet os for at gøre vores del.

Vi er her for at tjene en retfærdig sag.³ Søstre, i denne sag er vi alle værdsatte. Der er brug for os alle.

Den retfærdige sag, vi tjener, er Kristi sag. Det er arbejdet med frelse.⁴ Herren sagde: »Dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«⁵ Vi er den sag, som Jesus Kristus led for, blødte fra hver en pore for og i fuldkommen kærlighed gav sit liv for. Hans sag er de gode nyheder, »de glædelige tidender

... At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og for at bære verdens synder og for at helliggøre verden og at rense den for al uretfærdighed; for at alle ... kunne blive frelst ved ham.«⁶ Vor Frelser »viste vej og gik den selv.«⁷ Jeg vidner om, at når vi følger hans eksempel, elsker Gud og tjener hinanden med venlighed og barmhjertighed, kan vi stå rene, »ulastelige over for Gud på den yderste dag.«⁸ Vi vælger at tjene Herren i hans retfærdige sag, så vi kan blive et med Faderen og Sønnen.⁹

Profeten Mormon erklærede frimodigt: »For vi har et arbejde at udføre, mens vi er i denne bolig af ler, så vi kan besejre fjenden af al retfærdighed og hvile vor sjæl i Guds rige.«¹⁰ De første kirkeledere og fortidens pionerer gik frem med et heroisk mod og en beslutsom trofasthed for at etablere det gengivne evangelium og bygge templer, hvor ophøjelsens ordinancer kunne udføres. Nutidens pionerer, hvilket betyder jer og mig, går også frem i tro »for at arbejde i [Herrens] vingård for menneskesjælens frelse.«¹¹ Og som præsident Gordon B. Hinckley har sagt:

»Fremtiden bliver storslået, når den Almægtige ruller sit glørværdige værk ud ... gennem den uselviske [tjeneste] hos dem, hvis hjerte er fyldt med kærlighed til verdens Forløser.«¹² Vi tilslutter os fortidens, nutidens og den opvoksende generations trofaste søstre, går sammen i arbejdet med frelse!

Før vi blev født, accepterede vi vor himmelske Faders plan »for, hvordan [vi] kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle [os] frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere [vores] guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv.«¹³ Ældste John A. Widtsoe forklarede følgende om denne pagt i den førjordiske tilværelse: »Vi indvilligede dengang og dér i ikke alene at være frelsere for os selv, men ... frelsere for hele den menneskelige slægt. Vi indgik et partnerskab med Herren. Udarbejdelsen af planen blev da ikke blot Faderens værk og Frelserens værk, men også vores værk. Den mindste af os, den mest ydmyge, er i partnerskab med den Almægtige om at opnå formålet med frelsens evige plan.«¹⁴

Her i livet på jorden har vi igen indgået pagt om at tjene Frelseren i arbejdet med frelse. Ved at deltage i hellige præstedømmeordinancer giver vi tilsagn om, at vi vil indtræde i Guds tjeneste med hele vores hjerte, kraft, sind og styrke.¹⁵ Vi modtager Helligånden og søger hans tilskyndelser til at vejlede os i vores indsats. Retskaffenhed spredes i verden, når vi forstår, hvad Gud ønsker, at vi gør, og så gør det.

Jeg kender et primarybarn, der sagde til en ven, mens de stod ved busstoppestedet: »Hej! Du burde komme med mig i kirke og lære om Jesus!«

Jeg så pigerne i en klasse i Unge Piger stå med hinanden under armene og forpligte sig til at tjene hinanden og

derefter planlægge en passende måde at hjælpe en ung pige, der kæmpede med en afhængighed.

Jeg har set unge mødre give al deres tid, alle deres talenter og al deres energi for at undervise og være eksempler på evangeliets principper, så deres børn, lige som Helamans sønner, kan stå tappert og trofast gennem modgang, fristelser og prøvelser.

Men det, der gør mig mest ydmyg, var måske at høre en ung voksen søster med gløden fra et rent vidnesbyrd erklære, at det vigtigste, vi kan gøre, er at forberede os til ægteskabet og en familie. Selvom dette ikke er noget, hun har erfaring med, så ved hun, at familien er hjertet i arbejdet med frelse. »Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven.«¹⁶ Vi ærer Faderens plan og herliggør Gud, når vi styrker og ophøjer disse forhold med den nye og evigtvarende ægteskabs-pagt. Vi vælger at leve rent og dydigt, så, når muligheden kommer, er vi forberedte til at indgå den hellige pagt i Herrens hus og holde den for evigt.

Vi oplever alle tider og årstider i vores liv. Men hvad enten vi befinder

Søster Ella Hoskins med to unge piger fra sin menighed.

os i skolen, på arbejdet, i lokalområdet eller især hjemme, er vi Herrens agenter, og vi går hans ærinde.

I arbejdet med frelse er der ikke plads til sammenligning, kritik eller fordømmelse. Det handler ikke om alder, erfaring eller offentlig anerkendelse. Dette hellige arbejde handler om at udvikle et sønderknust hjerte, en angerfuld ånd og en villighed til at anvende vore guddommelige gaver og unikke talenter til at udføre Herrens arbejde på hans måde. Det er at have ydmyghed til at falde på knæ og sige:

»Min fader ... ikke som jeg vil, men som du vil.«¹⁷

I Herrens styrke »kan [vi] gøre alt.«¹⁸ Vi søger konstant hans vejledning igenem bøn, i skrifterne og i Helligåndens hvirken. En søster, der stod over for en overvældende opgave, skrev: »Somme tider undrer jeg mig over, om søstrene i Kirkens spæde tid ikke lige som os lagde deres hoved på deres pude om aftenen og bad: »Hvad end dagen i morgen bringer, vil du så ikke hjælpe mig igennem?« Så skrev hun: »En af velsignelserne er, at vi har hinanden, og at vi er sammen om det her!«¹⁹ Uanset vore omstændigheder, hvor end vi befinder os på stien mod frelse, er vi forenede i vores forpligtelse mod Frelseren. Vi opretholder hinanden i hans tjeneste.

I har måske for nylig læst om søster Ella Hoskins, der som hundred-årig blev kaldet til at hjælpe de unge piger i sin menighed med Personlig Fremgang.²⁰ Cirka to år senere som 102-årig fik søster Hoskins sit certifikat for Anerkendelse af kvindelighed. De unge piger, menighedens og stavens præsidentskaber for Unge Piger og

Hjælpeforeningen og familiemedlemmer samledes for at fejre hendes bedrift. Grænserne for alder, organisation og ægteskabelig status forsvandt på grund af trofast tjeneste. De unge piger udtrykte deres taknemlighed for søster Hoskins, for hendes undervisning og for hendes retskafne eksempel. De ønsker at blive som hende. Bagefter spurgte jeg søster Hoskins: »Hvordan gjorde du det?«

Hun svarede straks: »Jeg omvender mig hver eneste dag.«

Af en venlig dame, der var så fuld af Herrens Ånd, at hun udstrålede rent lys, blev jeg mindet om, at for at skinne med hellighedens skønhed, for at stå sammen med Frelseren og for at velsigne andre skal vi være rene. Renhed er muligt gennem Kristi nåde, når vi fornægter os selv gudløshed og vælger at elske Gud med kraft, sind og styrke.²¹ Apostlen Paulus belærte: »Sky de ungdommelige tilbøjeligheder, og stræb efter retfærdighed, tro, kærlighed og fred sammen med dem, der påkalder Herren af et rent hjerte.«²² Ingen af os er fuldkommen. Vi har alle begået fejl. Men vi omvender os, så

vi kan blive bedre og »bevare [Kristi navn] skrevet i hjertet.«²³ Når vi tjener i Herrens navn med rent hjerte, afspejler vi Frelserens kærlighed og giver andre et glimt af himlen.

Må vi vælge at tjene en retfærdig sag som modige repræsentanter for vor Herre Jesus Kristus. Lad os stå sammen og »med en sang i hjertet gå fremad, efterlev[e] evangeliet, elsk[e] Herren og opbyg[ge] riget.«²⁴ Jeg vidner om, at i dette glørværdige værk kan vi komme til at kende Guds rene kærlighed. Vi kan få sand glæde og alle evigheds herligheder. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 18:10.
2. Es 43:4.
3. Se »Som Zions ungdom vi står fast«, *Salmer og sange*, nr. 169.
4. »Dette arbejde med frelse omfatter missionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtshistorie samt undervisning i evangeliet« (*Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, indledning til kapitel 5).
5. Moses 1:39.
6. L&P 76:40-42.
7. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
8. L&P 4:2.
9. Se Joh 17:20-23; 4 Ne 1:15-17; L&P 35:2; 38:27; Moses 6:68.
10. Moro 9:6.
11. L&P 138:56.
12. Gordon B. Hinckley, »Hold kursen – bevar troen«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 72.
13. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. John A. Widtsoe, »The Worth of Souls«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1934, s. 189.
15. L&P 4:2.
16. »Familien: En proklamation til verden«, s. 129.
17. Matt 26:39.
18. Alma 26:12.
19. Personlig brevveksling.
20. Se Marianne Holman Prescott, »She Just Doesn't Quit«, *Church News*, 6. sep. 2015, s. 15.
21. Se Moro 10:32.
22. 2 Tim 2:22.
23. Mosi 5:12.
24. Gordon B. Hinckley, *Stjernen*, nov. 1995, s. 72.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

En sommer med grandtante Rose

*Når I vandrer langs jeres egen lyse vej som discipel, beder jeg til,
at tro vil styrke alle jeres fodtrin på jeres vej.*

Mine elskede søstre og kære venner, jeg glæder mig over at være sammen med jer i dag, og jeg er taknemlig for at være i vor kære profets, præsident Thomas S. Monsons, nærhed. Præsident, vi elsker dig. Vi er sørgmodige over tabet af tre dyrebare venner og Herrens sande apostle. Vi savner præsident Packer, ældste Perry og ældste Scott; vi elsker dem. Vi beder for deres familie og venner.

Jeg ser altid frem til dette møde ved generalkonferencen – den smukke musik, og rådene fra vore inspirerede søstre bringer Ånden her i rigt omfang. Jeg bliver et bedre menneske, når jeg har været sammen med jer.

Da jeg tænkte over, hvad jeg skulle sige til jer i dag, vendte mine tanker sig mod den måde, som Frelseren underviste på. Det er interessant, hvordan han var i stand til med enkle historier at undervise i de mest ophøjede sandheder. Hans lignelser opfordrede hans disciple til at modtage sandheder, ikke blot i deres sind, men også med deres hjerte, og til at forbinde evige principper til deres hverdag.¹ Vores kære præsident Monson er også en mester til at undervise ud fra personlige oplevelser.²

I dag vil jeg holde min tale og give udtryk for mine tanker og følelser i form af en historie. Jeg opfordrer jer til at lytte med Ånden. Helligånden vil hjælpe jer til at finde budskabet *til jer* i denne lignelse.

Grandtante Rose

Historien handler om en pige ved navn Eva. Der er to vigtige ting, som I skal vide om Eva. Den ene er, at hun var 11 år gammel i denne historie. Og den anden er, at hun absolut og fuldstændig *ikke* ønskede at rejse til og bo hos sin grandtante Rose. Slet ikke. Aldrig.

Men Evas mor skulle opereres, og en længere rekonvalescens var nødvendig. Så Evas forældre sendte hende afsted for at tilbringe sommeren hos grandtante Rose.

I Evas sind var der tusind grunde til, at det var en dårlig idé. For det første ville det betyde, at hun ikke var sammen med sin mor. Hun måtte også forlade sin familie og sine venner. Og desuden kendte hun slet ikke grandtante Rose. Hun var godt tilpas, skulle hun hilse og sige, lige der, hvor hun var.

Men ingen indsigelser eller rullen med øjnene kunne ændre beslutningen. Så Eva pakkede en kuffert og kørte den lange tur med sin far til grandtante Roses hus.

Fra det øjeblik, hvor Eva trådte ind i huset, hadede hun det.

Alt var så gammelt! Hver eneste krog var fyldt med gamle bøger, underlige farvede flasker og plasticbøtter fyldt til randen med perler, sløjfer og knapper.

Grandtante Rose boede alene; hun var aldrig blevet gift. Den eneste anden beboer var en grå kat, som elskede at finde det højeste sted i hvert værelse og sætte sig der, hvor den stirrede som en sulten tiger på alt længere nede.

Selv huset virkede ensomt. Det var ude på landet, hvor der var langt mellem husene. Ingen på Evas alder boede mindre end en kilometer væk. Det fik også Eva til at føle sig ensom.

I begyndelsen lagde hun ikke så meget mærke til grandtante Rose. Hun tænkte mest på sin mor. Nogle gange

var hun vågen om natten og bad af hele sin sjæl om, at hendes mor ville blive rask. Og selvom det ikke skete lige med det samme, så begyndte Eva at føle, at Gud vågede over hendes mor.

Endelig fik de at vide, at operationen var vellykket, og at Eva nu kun skulle udholde tiden, indtil sommeren var forbi. Men hvor hun dog hadede at holde ud!

Da Eva nu ikke mere skulle spekulere på sin mors helbred, begyndte hun at lægge lidt mere mærke til grandtante Rose. Hun var en stor kvinde – alt ved hende var stort, hendes stemme, hendes smil, hendes personlighed. Det var ikke let for hende at gå rundt, men hun sang og lo altid, mens hun arbejdede, og lyden af hendes latter fyldte huset. Hver aften satte hun sig på sin polstrede sofa,

fandt skrifterne frem og læste højt. Og når hun læste, kom hun sommetider med kommentarer som: »Åh nej, det skulle han ikke have gjort!« eller »Bare jeg kunne have været der!« eller »Er det ikke det smukkeste, du nogensinde har hørt!« Hver aften knælede de to ned ved Evas seng for at bede, og grandtante Rose kom med de smukkeste bønner, hvor hun takkede sin himmelske Fader for skader og grantræer, solnedgange og stjerner og »vidunderet ved at leve«. Det lød for Eva, som om Rose kendte Gud som en god ven.

Efterhånden opdagede Eva noget overraskende: Grandtante Rose var måske den lykkeligste person, hun nogensinde havde mødt!

Hvordan var det muligt?

Hvad havde hun at være lykkelig over?

Hun var aldrig blevet gift, hun havde ingen børn, hun havde ingen at være sammen med bortset fra en uhyggelig kat, og hun havde svært ved at gøre enkle ting som at binde sine sko og gå op ad trapper.

Når hun tog ind til byen, gik hun med pinligt store, farvestrålende hatte. Men der var ingen, der grinte af hende. I stedet stimlede de sammen om hende og ønskede at tale med hende. Rose havde været skolelærer, og det var ikke ualmindeligt for tidligere elever, der nu var vokset op og selv havde børn, at standse op og snakke lidt. De takkede hende for at have haft en god indflydelse på dem. De lo ofte. Nogle gange græd de endda.

Som sommeren skred frem, tilbragte Eva mere og mere tid sammen med Rose. De gik lange ture, og Eva lærte at kende forskel på spurve og finker. Hun plukkede vilde hyldebær og lavede marmelade af appelsiner. Hun hørte om sin tipoldemor, der havde forladt sit elskede fædreland, sejlet over havet og

melankoli. Men jeg kender mennesker, som, selv når det går galt, fokuserer på livets under og mirakler. Det er de lykkeligste mennesker, jeg kender.»

»Men,« sagde Eva, »man kan ikke bare trykke på en knap og ændre sine følelser fra at være ked af det til at være lykkelig.«

»Nej, måske ikke,« sagde tante Rose smilende, »men Gud har ikke skabt os til at være kede af det. Han skabte os til at opleve glæde!³ Hvis vi stoler på ham, vil han hjælpe os til at lægge mærke til de gode, de lyse og håbefulde sider af livet. Og verden bliver bestemt et meget lysere sted. Nej, det sker ikke på et øjeblik, men helt ærligt, hvor meget godt gør det? For mig synes det, at de bedste ting som hjemmebagt brød eller appelsinmarmelade kræver tålmodighed og arbejde.«

Eva tænkte lidt over det og sagde: »Måske er det ikke så enkelt for mennesker, som ikke har alt fuldstændig perfekt i deres liv.«

»Kære Eva, tror du virkelig, at mit liv er perfekt?« Tante Rose satte sig med

gået over sletterne for at være sammen med de hellige.

Hurtigt gjorde Eva en anden forbløffende opdagelse: Grandtante Rose var ikke blot en af de lykkeligste personer, hun kendte, men Eva var også lykkeligere, når hun var sammen med hende.

Sommerdagene gik nu hurtigere. Før Eva var klar over det, sagde grandtante Rose, at Eva snart skulle hjem igen. Selv om Eva havde set frem til det øjeblik siden den dag, hvor hun kom, var hun ikke længere helt sikker på, hvordan hun nu følte det. Hun forstod, at hun faktisk ville savne dette mærkelige, gamle hus med den snigende kat og sin elskede grandtante Rose.

Aftenen, før Evas far kom for at hente hende, stillede hun det spørgsmål, som hun havde tænkt over i ugevis: »Tante Rose, hvorfor er du så lykkelig?«

Tante Rose så omhyggeligt på hende og førte hende så hen til et maleri, der hang i stuen. Det var en gave fra en talentfuld ven.

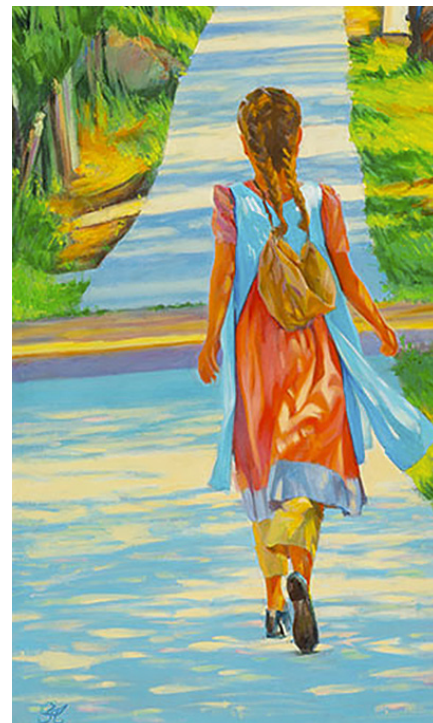
»Hvad ser du her?« spurgte hun.

Eva havde set maleriet før, men hun havde ikke studeret det rigtigt. En pige i en gammeldags kjole hoppede henad en klar blå vej. Græsset og træerne var i en levende, grøn farve. Eva sagde: »Det er et billede af en pige. Det ser ud til, at hun hopper.«

»Ja, det er en *pionerpige*, som glad hopper hen ad vejen,« sagde tante Rose. »Jeg forestiller mig, at pionererne havde mange kedelige og triste dage. Deres liv var meget hårdt – vi kan slet ikke forestille os det. Men på dette billede er alt lyst og håbefuldt. Den pige har liv i sine skridt, og hun bevæger sig fremad og opad.«

Eva var tavs, så grandtante Rose fortsatte: »Der er så meget, der går skævt i livet, så alle kan oparbejde en stor portion pessimisme og en masse

GLÆDE PÅ REJSEN, SALVADOR ALVAREZ

Eva på den polstrede sofa. »Der var engang, hvor jeg var så nedtrykt, at jeg ikke havde lyst til at fortsætte.«

»Dig?« spurgte Eva.

Tante Rose nikkede. »Der var så meget, jeg ønskede i livet.« Da hun talte, kom der en tristhed i hendes stemme, som Eva aldrig havde hørt før. »De fleste ting skete aldrig. Det var den ene hjerterang efter den anden. En dag erkendte jeg, at det aldrig ville blive, som jeg havde håbet. Det var en trist dag. Jeg var parat til at give op og være elendig.«

»Hvad gjorde du så?«

»Ingenting i lang tid. Jeg var bare vred. Jeg var et rigtigt uhyre at være sammen med.« Så lo hun lidt, men ikke hendes normale voldsomme latter, der fyldte rummet. »Det er ikke retfærdigt,« var den sang, jeg igen og igen sang i mit hoved. Men med tiden opdagede jeg noget, som vendte rundt på hele mit liv.«

»Hvad var det?«

»Tro,« sagde tante Rose smilende. »Jeg fandt tro. Og tro førte til håb. Og tro og håb gav mig vished om, at alt en dag ville give mening, at alt det dårlige på grund af Frelseren en dag ville falde på plads. Efter det indså jeg, at vejen foran mig slet ikke var så trist og støvet, som

jeg havde troet. Jeg begyndte at lægge mærke til de klare blå, de græsgrønne og de flammende røde farver, og jeg besluttede, at jeg havde et valg – jeg kunne hænge med hovedet og slæbe med fødderne på selvmedlidenhedens støvede vej, eller jeg kunne udvise lidt tro, tage en farvestrålende kjole på, iføre mig mine dansesko og hoppe syngende ned ad livets vej.« Nu dansede hendes stemme ligesom pigen på maleriet.

Tante Rose rakte over til borden og lagde sine godt slidte skrifter i skødet. »Jeg tror ikke, at jeg var klinisk deprimeret – jeg er ikke sikker på, at man kan tale sig selv ud af det. Men jeg havde helt sikkert overbevist mig selv om at have det elendigt! Ja, jeg oplevede nogle triste dage, men al min rugen og bekymring kunne ikke ændre på det – det gjorde det kun værre. Tro på Frelseren lærte mig, at uanset hvad der var sket tidligere, så kunne min historie få en lykkelig afslutning.«

»Hvordan ved du det?« spurgte Eva.

Tante Rose slog op på en side i sin bibel og sagde: »Det står lige her:

»[Gud] vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem.

Når I ligesom pionerpigen på maleriet vandrer langs jeres egen lyse vej som discipel, beder jeg til, at tro vil styrke alle jeres fodtrin på jeres vej.

Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet.«⁴

Grandtante Rose så på Eva. Hun smilede bredt, da hun hviskede med lidt bæven i sin stemme: »Er det ikke det smukkeste, du nogensinde har hørt?«

Det lød faktisk smukt, tænkte Eva.

Grandtante Rose bladrede nogle sider og udpegede et vers, som Eva skulle læse: »Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«⁵

»Når vi har en så storslået fremtid,« sagde tante Rose, »hvorfor så være

opslugt i tidligere eller nuværende ting, der ikke gik helt så godt, som vi havde planlagt?»

Eva løftede sine øjenbryn. »Lige et øjeblik,« sagde hun. »Siger du, at det at være lykkelig blot betyder at se frem til lykke i fremtiden? Ligger al vores lykke i evigheden? Kan noget af det ikke ske nu?»

»Selvfølgelig kan det det!« udbrød tante Rose. »Mit kære barn, lige nu er en *del* af evigheden. Det begynder ikke først, når vi er døde! Tro og håb vil åbne dine øjne for den lykke, der ligger lige foran dig.

Jeg kender et digt, der siger: »For evigt er sammensat af nuer.«⁶ Jeg ønskede ikke, at mit for evigt skulle sammensættes af mørke og frygtssomme »nuer«. Og jeg ønskede ikke at leve i en bunkers tusmørke, bide tænderne sammen, lukke mine øjne og i vrede holde ud til den bitre ende. Tro gav mig det håb, jeg havde brug for til at leve med glæde nu!«

»Så hvad gjorde du så?« spurgte Eva.

»Jeg udviste tro på Guds løfte ved at fylde mit liv med meningsfulde ting. Jeg gik i skole. Jeg fik en uddannelse. Det førte mig til en karriere, som jeg elskede.«

Eva tænkte over det et øjeblik og sagde: »Men det at have travlt er da ikke det, der har gjort dig lykkelig. Der er mange travle mennesker, som ikke er lykkelige.«

»Hvordan kan du være så klog, når du ikke er ældre?« spurgte tante Rose. »Du har fuldstændig ret. Og de fleste af disse travle, ulykkelige mennesker har glemt den ene ting, der betyder mest i hele verden – det, som Jesus sagde, var det centrale i hans evangelium.«

»Og hvad er det?« spurgte Eva.

»Det er kærlighed – Kristi rene kærlighed,« sagde Rose. »Ser du, alt andet i evangeliet – alle disse *bør, må*

og *skal* – fører til kærlighed. Når vi elsker Gud, ønsker vi at tjene ham. Vi ønsker at være som ham. Når vi elsker vores næste, holder vi op med at tænke så meget på vore egne problemer og hjælper andre med at løse deres.«⁷

»Er det det, der gør os lykkelige?« spurgte Eva.

Grandtante Rose nikkede og smilede, hendes øjne blev fyldt med tårer. »Ja, min egen. *Det er det*, der gør os lykkelige.«

Aldrig den samme

Næste dag gav Eva sin grandtante Rose et knus og takkede hende for alt, hvad hun havde gjort. Hun vendte hjem til sin familie, sine venner, sit hus og sit nabolag.

Men hun blev aldrig helt den samme igen.

Da Eva blev ældre, tænkte hun ofte på sin grandtante Roses ord. Eva blev gift, fik børn og levede et langt og vidunderligt liv.

Og en dag, hvor hun stod i sit eget hjem og beundrede et maleri af en pige i en gammeldags kjole, som hoppede henad en klar blå vej, indså hun, at hun

på en eller anden måde havde nået den samme alder, som hendes grandtante Rose havde i den uforglemmelige sommer.

Da hun indså det, følte hun en særlig bøn vokse i sit hjerte. Og Eva var taknemlig for sit liv, for sin familie, for Jesu Kristi gengivne evangelium og for den sommer for så længe siden, hvor grandtante Rose⁸ havde lært hende om tro, håb og kærlighed.⁹

En velsignelse

Mine elskede søstre, mine kære venner i Kristus, jeg håber og beder til, at noget i denne historie har rørt jeres hjerte og inspireret jeres sjæl. Jeg ved, at Gud lever, og at han elsker os hver og en.

Når I vandrer langs jeres egen lyse vej som discipel, beder jeg til, at tro vil styrke alle jeres fodtrin på jeres vej, at håb vil åbne jeres øjne for de herligheder, som vor himmelske Fader har reserveret til jer, og at kærlighed til Gud og alle hans børn må fylde jeres hjerte. Som Herrens apostel efterlader jeg jer dette som mit vidnesbyrd og min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se fx Matt 13:24-30; 18:23-35; 20:1-16; 22:1-14; 25; Luk 10:25-37; 15:11-32.
2. Se fx Thomas S. Monson, »Ført sikkert hjem«, *Liahona*, nov. 2014, s. 67-69; »Kærlighed – kernen i evangeliet«, *Liahona*, maj 2014, s. 91-94; »Vi er ikke alene«, *Liahona*, nov. 2013, s. 121-124; »Lydighed medfører velsignelser«, *Liahona*, maj 2013, s. 89-92.
3. Se 2 Ne 2:25.
4. Åb 21:3.
5. 1 Kor 2:9.
6. »Forever—is composed of Nows«, i *Final Harvest: Emily Dickinson's Poems*, udv. Thomas H. Johnson, 1961, s. 158; se også poetryfoundation.org/poem/182912.
7. Se Luk 9:24.
8. »Ofte producerer den stikkende torn smukke roser« (Ovid, *Epistulae ex ponto*, bog 2, epistel 2, linje 34; »Saepe creat molles aspera spina rosas«).
9. Se Moro 7:42.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Det virker fantastisk!

Jeg beder om, at vi vil fokusere på »det rene forhold til Kristus« og lade hans nåde løfte og bære os.

Mine elskede brødre og søstre, mine kære venner, det er en fornøjelse at være sammen med jer i dag. De tre tomme stole her på forhøjningen gør os trist til mode. Vi savner præsident Packer, ældste Perry og ældste Scott. Vi elsker dem, og vi beder for deres familie.

I denne conferenceweekend får vi det privilegium at opretholde tre, der er blevet kaldet af Herren til at tage deres plads i De Tolv Apostles Kvorum.

Jeres bønner for dem vil styrke dem, mens de bærer den hellige apostolske kappe.

Virker evangeliet for jer?

For ikke så lang tid siden så jeg et citat, der fik mig til at stoppe op og tænke. Det lyder sådan her: »Fortæl en mand, at der er flere trillioner stjerner i universet, og han vil tro på dig. Fortæl ham, at der er våd maling på væggen, og han vil røre ved det bare for at være sikker.«

Er vi ikke alle sammen lidt sådan? Efter et nyligt medicinsk indgreb forklarede mine meget kompetente læger mig, hvad jeg skulle gøre for at komme mig helt. Men først var jeg nødt til at lære noget igen om mig selv, som jeg burde have vidst længe: Jeg er ikke en særlig tålmodig patient.

Derfor besluttede jeg mig for at fremskynde helingsprocessen ved at foretage en søgning på internettet. Jeg tror, at jeg forventede at finde en sandhed, som mine læger ikke kendte til eller havde forsøgt at skjule for mig.

Der gik lidt tid, før jeg indså ironien i det, jeg foretog mig. Selvfølgelig er det ikke en dårlig ide, at vi selv undersøger tingene. Men jeg så stort på den sandhed, som jeg kunne stole på, og i stedet blev jeg draget af internettets ofte outrerede myter.

Nogle gange virker sandheden for ligetil, for almindelig og for enkel for os til, at vi fuldt ud påskønner dens store værdi. Så vi ser bort fra det, som vi har oplevet og ved er sandt, for at søge efter mere gådefulde og komplicerede oplysninger. Forhåbentlig finder vi ud af, at når vi jager skygger, så dyrker vi det af liden substans og værdi.

Hvordan kan vi vide, at vi er på rette vej, når det gælder åndelig sandhed?

En måde er ved at stille de rette spørgsmål – den slags, der får os til at overveje vores fremgang og evaluere, hvordan tingene går for os.

Spørgsmål som:

- »Har mit liv betydning?«
- »Tror jeg på Gud?«
- »Tror jeg på, at Gud kender og elsker mig?«
- »Tror jeg på, at Gud hører og besvarer mine bønner?«
- »Er jeg virkelig lykkelig?«
- »Fører mine bestræbelser mig til de højeste åndelige mål og værdier i livet?«

Dybsindige spørgsmål om formålet med livet har fået mange enkeltpersoner og familier verden over til at søge efter sandheden. Ofte har den søgen ført dem til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og det gengivne evangelium.

Jeg tænker på, om vi som medlemmer af Kirken måske også fra tid til anden kunne have gavn af at spørge os selv: »Virker min oplevelse med Kirken for mig? Bringer den mig tættere på Kristus? Velsigner den mig og min familie med fred og glæde som lovet i evangeliet?»

Alma stillede lignende spørgsmål til kirkemedlemmerne i Zarahemla, da han spurgte: »Har I oplevet denne mægtige forandring i jeres hjerte? ... [og] føler [I] således nu?»¹ Sådanne overvejelser kan få os til i højere grad atter at fokusere på eller afstemme vore daglige bestræbelser med den guddommelige frelsesplan.

Mange medlemmer vil med stor glæde svare, at deres oplevelse som

medlem af Kirken virker fantastisk godt for dem. De vil vidne om, at de uagtet tider med fattigdom eller fremgang, om livet er behageligt eller besværligt, oplever en mening med livet, fred og glæde, og det er på grund af deres forpligtelse over for Herren og deres hengivne tjeneste i Kirken. Hver dag møder jeg kirkemedlemmer, der stråler af glæde, og som i ord og handling viser, at deres liv er umådeligt beriget af Jesu Kristi gengivne evangelium.

Men jeg anerkender også, at der er nogle, der har en knap så tilfredsstillende oplevelse, og som føler, at deres medlemskab af Kirken nogle gange ikke helt er det, som de havde håbet på.

Det gør mig trist til mode, fordi jeg af personlig erfaring ved, hvordan evangeliet kan styrke og forny ens sjæl, hvordan det kan fylde vores hjerte med håb og vores sind med lys. Jeg ved selv, hvordan frugterne ved Jesu Kristi evangelium kan ændre tilværelsen

fra det almindelige og kedelige til det usædvanlige og mageløse.

Men hvorfor ser det ud til at virke bedre for nogen end for andre? Hvad er forskellen på dem, hvis oplevelse i Kirken fylder deres sjæl med sange om forløsende kærlighed,² og dem, der føler, at der mangler noget?

Jeg har haft mange tanker, mens jeg har overvejet disse spørgsmål. I dag vil jeg gerne tale om to af dem.

Forenkl

For det første: Gør vi vores rolle som discipel for kompliceret?

Dette smukke evangelium er så enkelt, at et barn kan fatte det, og samtidigt så dybt og komplekst, at det vil tage et helt liv, endog en evighed, med studium og opdagelser for at forstå det fuldt ud.

Men nogle gange tager vi Guds smukke sandhed og prøver at forbedre den lag for lag med gode ideer, programmer og forventninger, der alle

er menneskeskabte. De kan hver især være gavnlige og passende på et specifikt tidspunkt og i en specifik situation, men når de bliver lagt ovenpå hinanden, så skaber de et lag, der bliver så tykt og tungt, at vi risikerer at miste den sandhed, som vi engang elskede så højt, af syne.

Derfor må vi som ledere nøje beskytte Kirken og evangeliet i dets renhed og enkelhed og undgå at bebyrde vore medlemmer unødigt.

Og som medlemmer af Kirken må vi *alle* bevidst bestræbe os på at bruge vores energi og tid på det, der virkelig betyder noget, mens vi opløfter vore medmennesker og opbygger Guds rige.

En søster, en lærer i Hjælpeforeningen, var kendt for at forberede fejlfri lektioner. En gang besluttede hun sig for at lave et smukt quiltet tæppe, der ville være den perfekte temabaggrund til hendes lektion. Men livet kom i vejen. Der var børn, der skulle hentes fra skole, en nabo, der havde brug for hjælp med at flytte, en ægteemand, der havde feber, og en ven, der følte sig ensom. Dagen for hendes lektion nærmede sig, og hendes tæppe var

ikke færdigt. Natten før hendes lektion sov hun ikke særligt meget, da hun arbejdede hele natten på tæppet.

Den næste dag var hun udmattet og knap i stand til at tænke, men hun stod tappert og underviste i sin lektion.

Og tæppet var spektakulært. Stingene var perfekte, farverne strålede, og designet var detaljeret. Og i midten af det hele stod der et enkelt ord, der triumferende pointerede emnet i hendes lektion: »Forenkl«.

Brødre og søstre, det behøver ikke at være kompliceret at efterleve evangeliet.

Det er faktisk meget ligetil. Det kan beskrives således:

- Når vi hører efter Guds ord med oprigtig hensigt, får det os til at tro på Gud og stole på hans løfter.³
- Jo mere vi stoler på Gud, jo mere bliver vores hjerte fyldt med kærlighed til ham og til hinanden.
- På grund af vores kærlighed til Gud ønsker vi at følge ham og bringe vore gerninger i overensstemmelse med hans ord.
- På grund af vores kærlighed til Gud ønsker vi at tjene ham; vi ønsker at

velsigne andre og hjælpe de fattige og nødlidende.

- Jo mere vi vandrer på disciplens sti, jo mere ønsker vi at lære Guds ord.

Og sådan går det. Hvert skridt fører os til det næste og fylder os med en evigt voksende tro, håb og næstekærlighed.

Det er vidunderligt enkelt, og det virker vidunderligt.

Brødre og søstre, hvis I nogensinde tænker, at evangeliet ikke virker særligt godt for jer, så opfordrer jeg jer til at træde et skridt tilbage, se på jeres tilværelse og forenkle jeres tilgang. Fokuser på de grundlæggende læresætninger og principper og på anvendelsen af evangeliet. Jeg lover, at Gud vil vejlede og velsigne jer på jeres vej mod et tilfredsstillende liv, og evangeliet vil virke bedre for jer.

Begynd, hvor I er

Mit andet forslag er: Begynd, hvor I er.

Nogle gange føler vi os modløse, fordi vi ikke er »mere« af noget – mere åndelige, respekterede, intelligente, sunde, rige, venlige eller dygtige.

Naturligvis er der ikke noget galt med at ønske at forbedre sig. Gud skabte os til udvikling og fremgang. Men husk på, at vore svagheder kan hjælpe os til at være ydmyge og vende os mod Kristus, der vil »gøre det svage stærkt«.⁴ Satan forsøger derimod at bruge vore svagheder på en sådan måde, at vi bliver modløse og ikke prøver.

Jeg har i mit liv lært, at vi ikke behøver at være »mere« af noget for at begynde at blive den person, som Gud havde til hensigt, at vi blev.

Gud vil tage jer, som I er i dette øjeblik, og begynde at arbejde med jer. Alt, hvad I har brug for, er et villigt hjerte, et ønske om at tro og tillid til Herren.

Gideon så sig selv om en fattig bonde, den mindste i sin fars hus. Men Gud så i ham en mægtig og tapper mand.⁵

Da Samuel udvalgte Saul som konge, forsøgte Saul at tale ham fra det. Saul kom fra en af de mindste stammer i Israels hus. Hvordan skulle han kunne blive konge?⁶ Men Gud så ham som en udvalgt ung mand.⁷

Selv den store profet Moses følte sig på et tidspunkt så overvældet og modløs, at han ønskede at give op og dø.⁸ Men Gud opgav ikke Moses.

Mine kære brødre og søstre, hvis vi kun ser på os selv gennem vore jordiske øjne, så ser vi måske ikke os selv som værende gode nok. Men vor himmelske Fader ser os, som vi virkelig er, og som vi kan blive. Han ser os som sine sønner og døtre, som væsener af evigt lys med evigtvarende potentiale og med en guddommelig fremtid.⁹

Frelserens offer åbnede frelsens dør, så alle kan vende tilbage til Gud. Hans »nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for [Gud]«.¹⁰ Hans nåde er den kraft, der gør det

muligt at komme ind i Guds frelses rige. På grund af hans nåde vil vi alle opstå og blive frelst i et herlighedsrige.

Selv det laveste herlighedsrige, det celestiale rige, »overgår al forstand«,¹¹ og utallige mennesker vil arve denne frelse.¹²

Men Frelserens nåde kan gøre meget mere for os. Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige stræber vi efter at blive noget, der er større, end vi kan forestille os. Det er ophøjelse i det celestiale rige. Det er evigt liv i vor himmelske Faders nærhed. Det er den største af Guds gaver.¹³ I det celestiale rige modtager vi »af hans fylde og af hans herlighed«.¹⁴ Ja, alt det, som Faderen har, skal gives os.¹⁵

Ophøjelse er vores mål. Vi rejser som disciple.

Når I udøver en lille smule tro og påbegynder jeres vandring som en fredselskende tilhænger af vor Herre Jesus Kristus, så vil jeres hjerte blive forandret.¹⁶ Hele jeres væsen kan blive fyldt med lys.¹⁷

Gud vil hjælpe jer til at få noget bedre ud af jer selv, end I nogensinde har troet muligt. Og I vil finde, at Jesu Kristi evangelium vitterligt virker for jer. Det virker.

Det virker!

Brødre og søstre, kære venner, jeg beder om, at vi vil fokusere på »det rene forhold til Kristus«¹⁸ og lade hans nåde oppebære os på vores rejse og løfte os fra, hvor vi er nu, til vores stor-slåede fremtid i vor Faders nærhed.

Og når vi gør det, så kan vi, når nogen spørger: »Hvordan virker det med at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for dig?« med stolthed og med stor glæde svare: »Det virker fantastisk! Tak, fordi du spørger! Vil du gerne vide mere?«

Det er min bøn og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 5:14, 26.
2. Se Alma 5:26.
3. Se Rom 10:17.
4. Eter 12:27.
5. Se Dom 6:12-16.
6. Se 1 Sam 9:21.
7. 1 Sam 9:2.
8. Se 4 Mos 11:14-15.
9. Se 1 Joh 3:1-3.
10. Eter 12:27.
11. L&P 76:89.
12. Se L&P 76:109.
13. Se L&P 14:7.
14. L&P 76:56.
15. Se L&P 84:38.
16. Se 1 Sam 10:9.
17. Se Matt 6:22.
18. 2 Kor 11:3.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Gud står ved roret

Befalinger og pagter er uvurderlige sandheder og læresætninger, som findes om bord på det gode skib Zion, hvor Gud står ved roret.

Ved oktoberkonferencen sidste år opfordrede jeg tilhørerne til at følge Brigham Youngs råd om at blive på det gode skib Zion, som er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og at holde fast med begge hænder.¹ Siden da har det glædet mig at høre, at nogle i min familie og andre lyttede efter og har stillet mig dette spørgsmål: »Hvad findes der på det gode skib Zion, som vi kan holde fast i?« Jeg mindede dem om, hvad præsident Brigham Young sagde: »Vi befinder os på det gode skib Zion ... Gud står ved roret, og der bliver han ... Han befaler, fører og viser vej. Hvis folket vil have ubetinget tillid til deres Gud, skal de aldrig svigte deres pagter eller deres Gud, han vil lede os på rette vis.«²

Vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus har tydeligvis udstyret det gode skib Zion med klare og enkle, evige sandheder, der hjælper os til at holde kursen gennem jordelivets rørte vande. Her er nogle få.

Jesu Kristi Kirke er altid blevet ledt af levende profeter og apostle. Selv om Herrens tjenere er dødelige og underlagt menneskelige ufuldkommenheder, er de inspirerede til at hjælpe os til at undgå hindringer, der er åndeligt livstruende, og til at hjælpe os til at komme sikkert gennem jordelivet

til vores endelige, sidste, himmelske bestemmelsessted.

I løbet af mine snart 40 år i tæt omgang med profeter og apostle, andre generalautoriteter samt organisationsledere har jeg været et personligt vidne, når både stille inspiration og inderlig åbenbaring har fået dem til at handle. Selv om disse gode mænd og kvinder hverken er fuldkomne eller ufejlbarlige, har de været fuldstændig opsat på at

lede Herrens værk fremad, som han har anvist det.

Og tag endelig ikke fejl: Herren leder sin kirke gennem levende profeter og apostle. Det er den måde, hvorpå han altid har udført sit værk. For Frelseren sagde i sandhed: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tager imod, hvem jeg end sender, tager imod mig.«³ Vi kan ikke adskille Kristus fra hans tjenere. Uden hans første apostle havde vi aldrig haft en øjenvidneberetning om mange af hans lærdomme, hans tjenestegerning, hans lidelser i Getsemane have og hans død på korset. Uden deres vidnesbyrd ville vi ikke have haft nogen apostle, der vidnede om den tomme grav og opstandelsen.

Han gav disse første apostle denne befaling:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.»⁴

Denne befaling blev gentaget i vor tid, da Herren kaldte Joseph Smith til at genoprette Kirken med ordnede apostle, der forkynnder hans evangelium en sidste gang, inden han kommer igen.

Det har altid været en udfordring for verden at antage levende profeter og apostle, men det er så væsentligt at gøre det for fuldt ud at forstå Jesu Kristi forsoning og lærdomme og for at få en fylde af præstedømmets velsignelser, der er givet dem, han har kaldet.

Alt for mange mennesker mener, at kirkeledere og -medlemmer bør være fuldkomne eller næsten fuldkomne. De glemmer, at Herrens nåde er tilstrækkelig til at udføre hans værk gennem dødelige mennesker. Vore ledere har de bedste intentioner, men vi begår sommetider fejl. Det er ikke noget, der kun sker i kirkesammenhænge, for det samme sker i vore forhold til venner, naboer, kolleger og selv mellem ægtefæller og i familien.

Det er ret nemt at se andre menneskers svagheder. Men vi begår en tragisk fejl, når vi kun lægger mærke til hinandens fejltagelser og derpå ikke ser Guds hånd arbejde gennem dem, han har kaldet.

Når vi fokuserer på, hvordan Herren inspirerer sine udvalgte ledere, og hvordan han får de hellige til at udføre bemærkelsesværdige og usædvanlige ting til trods for, at de kun er mennesker, er det en måde, hvorpå vi kan holde fast i Jesu Kristi evangelium og holde os sikkert om bord på det gode skib Zion.

En anden sandhed er læren om frelsesplanen. Gennem profeten Joseph Smith gav Gud Mormons Bog, Lære og Pagter og mange flere lærdomme til Kirken. Disse indbefatter kundskab

om frelsesplanen, som er et kort over, hvor vi kommer fra, formålet med at vi er her på jorden, og hvor vi går hen, når vi dør. Planen giver os også et helt særligt, evigt indblik i, at vi er Guds åndelige børn. Når vi forstår, hvem vor himmelske Fader er og vores forhold til ham og hans elskede Søn, Jesus Kristus, vil vi tage deres befalinger til os og indgå pagter med dem, som vil føre os tilbage til deres nærhed for evigt.

Hver gang, jeg har holdt et nyfødt barn, står jeg undrende og tænker: »Hvem er du, lille ven? Hvad vil du blive til i kraft af Kristi forsoning?»

Vi stiller lignende reflekterende spørgsmål, når nogen, vi elsker, dør: »Hvor er de? Hvad ser og oplever de? Fortsætter livet? Hvordan er beskaffenheden af vore mest elskede relationer i de dødes store ånde verden?»

I den verden har vores familie tre børnebørn, Sara, Emily og Nathan. Ved hvert barnebarns bortgang har vi som familie holdt fast ved evangeliets

sandheder med begge hænder. Vore spørgsmål blev besvaret med trøst og forvisning gennem Frelserens forsoning. Selv om vi savner vore børnebørn, ved vi, at de lever, og vi ved, at vi skal se dem igen. Hvor er vi taknemlige for denne åndelige forståelse i tider med uro, både personligt og i familien.

En anden væsentlig sandhed i Kirken er, at vor himmelske Fader skabte Adam og Eva i en ophøjet hensigt. Det var deres ansvar, og følgelig deres efterkommeres ansvar, at skabe jordiske legemer til Guds åndelige børn, så de kunne få jordiske erfaringer. Gennem denne proces sender vor himmelske Fader sine åndelige børn ned på jorden for at lære og vokse underlagt jordelivets betingelser. Eftersom Gud elsker sine børn, sender han himmelske budbringere og apostle, så de kan undervise dem om Jesu Kristi centrale rolle som vor Frelser.

Igennem århundrederne har profeter udført deres pligt, når de har advaret

mennesker mod farerne omkring dem. Det er apostlenes pligt at våge, advare og række ud for at hjælpe dem, der søger svar på livets spørgsmål.

For 20 år siden udstedte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum »Familien: En proklamation til verden«. I dette inspirerede dokument skriver vi i slutningen følgende: »Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvaret i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.«⁵

Som apostle bekræfter vi endnu engang denne højtidelige advarsel i dag. Husk, at befalinger og pagter er uvurderlige sandheder og læresætninger, som findes om bord på det gode skib Zion, hvor Gud står ved roret.

En anden vigtig lære i Kirken, som vi bør holde fast ved, er at holde sabbatsdagen hellig. Dette hjælper os til at holde os uplettede af verden, sørger for fysisk hvile til os og giver os alle åndelig fornyelse ved at tilbede Faderen og Sønnen hver søndag.⁶ Når vi fryder os over hans sabbatsdag, er det et tegn på vores kærlighed til og forpligtelse over for dem.⁷

Som en del af vore bestræbelser på at gøre sabbatten frydefuld har vi bedt lokale ledere og kirkemedlemmer om at huske, at nadvermødet er Herrens og bør være rodfæstet i og baseret på hans lære. Udførelsen af nadverordinancen er der, hvor vi fornyr vore pagter og endnu engang bekræfter vores kærlighed til Frelseren og husker hans offer og forsoning.

Den samme tilbodelsesånd bør gennemsyre vores månedlige faste- og vidnesbyrds møde. Dette nadvermøde er reserveret til, at medlemmerne kort kan udtrykke taknemlighed for, kærlighed til og påskønnelse af vor himmelske Fader, Jesus Kristus, det gengivne evangelium og at bære personlige vidnesbyrd om disse ting. Faste- og vidnesbyrds mødet er en tid til at fortælle om korte, inspirerende tanker og følelser og bære højtideligt vidnesbyrd. Det er ikke en tid til at holde tale.

Små børn bør øve sig i at bære vidnesbyrd i Primary og hos deres forældre til familieaften, indtil de forstår den vigtige betydning af et vidnesbyrd.

Den nylige understregning af at gøre sabbatten frydefuld er et direkte resultat af inspiration fra Herren gennem Kirkens ledere. Menighedsrådsmedlemmer bør flere uger før bistå biskoprådet ved at gennemgå musik og

emner, der er blevet anbefalet til hvert nadvermøde.

Vi bliver alle velsignede, når sabbatten fyldes med kærlighed til Herren hjemme og i kirken. Når vore børn undervises om Herrens veje, lærer de at mærke og reagere på hans Ånd. Vi vil alle hungre efter at komme hver søndag for at nyde nadveren, når vi mærker Herrens Ånd. Og alle, unge som gamle, der bærer tunge byrder, vil føle det åndelige løft og den trøst, som en sabbatsdag med hengiven grublen over vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus bringer.

Heldigvis er Kristus altid nær og venter på og er villig til at hjælpe os, når vi beder om hjælp og er villige til at omvende os og komme til ham.

Når vi nu tænker over lige akkurat disse få sandheder, der findes på det gode skib Zion, lad os da blive om bord og huske, at et skib pr. definition er et transportmiddel, og formålet med et transportmiddel er at føre os til et bestemmelsessted.

Vores skibs bestemmelsessted er alle evangeliets velsignelser, himmeriget,

den celestiale herlighed og Guds nærhed!

Guds plan er på plads. Han står ved roret, og hans store og mægtige skib flyder mod frelse og ophøjelse. Husk på, at vi ikke kan nå derhen ved at hoppe over bord og selv prøve at svømme derhen.

Ophøjelse er denne jordiske rejses mål, og ingen kommer dertil uden det, der findes i Jesu Kristi evangelium: hans forsoning, ordinancerne og de vejledende principper, der findes i Kirken.

Det er i Kirken, at vi lærer om Guds værk og antager Herren Jesu Kristi nåde, som frelser os. Det er i Kirken, at vi former de forpligtelser og pagter med evige familier, som bliver vores adgangskort til ophøjelse. Det er Kirken, der med præstedømmets kraft kan drive os frem på jordelivets uforudsigelige vande.

Lad os være taknemlige for det gode skib Zion, for uden det ville vi drive rundt, alene og kraftesløse, kastet om uden ror eller årer og hvirvlet rundt i den stærke strøm skabt af modstanderens vind og bølger.

Hold godt fast, brødre og søstre, og sejl fremad på dette storslåede skib, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi vil nå vores evige bestemmelsessted. Det er mit vidnesbyrd og min bøn for os alle i hans navn, som det gode skib Zion er opkaldt efter, ja, i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se M. Russell Ballard, »Bliv i båden og hold fast!«, *Liahona*, nov. 2014, s. 89-92.
2. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News*, 18. nov. 1857, s. 291.
3. Joh 13:20.
4. Matt 28:19-20.
5. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. Se L&P 59:9-23.
7. Se Es 58:13-14.

Ældste Richard J. Maynes
De Halvfjerds' Præsidium

Glæden ved at leve et liv, der er centreret om Kristus

Vores tilværelse må være centreret om Kristus med nøjagtighed, hvis vi skal finde sand lykke og fred i dette liv.

Den verden, som vi lever i, lægger stort pres på gode mennesker overalt for at sænke eller endog helt at opgive deres standarder for retskaffen levevis. Vi kan og vil dog på trods af de onder og fristelser, der omgiver os dagligt, finde sand glæde i dag ved at leve et liv, der er centreret om Kristus.

Når vi centrerer vores liv om Jesus Kristus og hans evangelium, vil vi have stabilitet og lykke, som de følgende eksempler illustrerer.

Ældste Taiichi Aoba fra De Halvfjerds, der bor i en lille landsby i bjergene i Shikoku i Japan, blev bedt om at undervise en klasse ved en ungdomskonference. Det tema, der var valgt til konferencen, var »Stå I derfor på hellige steder«. Efter at ældste Aoba havde overvejet temaet og hvad han skulle sige, besluttede han at bruge sit arbejde som et undervisningsredskab. Han arbejder som pottemager.

Ældste Aoba fortæller, at hans klasse fuld af unge blev meget begejstrede, da de så, hvordan han var i stand til på

næsten magisk vis at transformere leret i sine hænder til tallerkner, skåle og kopper. Efter sin demonstration spurgte han, om nogen af dem havde lyst til at prøve. De rakte alle hånden op.

Ældste Aoba bad adskillige af de unge om at komme op og afprøve deres nye hobby. Efter at have set ham gik de

ud fra, at det ville være ret nemt. Ingen af dem var dog i stand til at lave så meget som en simpel skål. De udbrød: »Jeg kan ikke gøre det her!« »Hvorfor er det så svært?« »Det er virkelig vanskeligt.« Disse kommentarer faldt, mens der fløj ler rundt om ørerne på dem.

Han spurgte de unge, hvorfor de havde sådanne vanskeligheder med at forme leret. De kom med forskellige svar: »Jeg har ingen erfaring«, »Jeg har ikke fået nogen oplæring« eller »Jeg har ikke talent for det«. Ud fra deres resultat havde de alle sammen ret, men den vigtigste årsag til deres fejlslag

alle at klappe, da de sagde: »Wow, det ryster ikke«, »Jeg kan finde ud af det« og »Jeg gjorde det!« Naturligvis var de ikke perfekte, men resultatet var helt anderledes end deres første forsøg. Grunden til deres succes var, at leret var perfekt centreret på hjulet.

Den verden, som vi lever i, er ligesom pottemagerens snurrende hjul, og hjulet drejer hurtigere og hurtigere rundt. Ligesom leret på pottemagerens hjul må vi også være centrerede. Vores midte, vores livs center skal være Jesus Kristus og hans evangelium. Et kristuscentreret liv betyder, at vi må lære om Jesus Kristus og hans evangelium og følge hans eksempel og holde hans befalinger med nøjagtighed.

Profeten Esajas har sagt: »Men, Herre, du er jo vor fader; vi er ler, og du har formet os, vi er alle sammen dine hænders værk.«¹

Hvis vores liv er centreret om Jesus Kristus, så kan han med succes forme os til det, vi må være, for at vende tilbage

til hans og vor himmelske Faders nærhed i det celestiale rige. Den glæde, som vi oplever i dette liv, vil være direkte proportional med, hvor nøje vores tilværelse er centreret om Jesu Kristi lærdomme, eksempel og sonoffer.

Brødre og søstre, jeg er født ind i en sidste dages hellig-familie, der har været medlem i mange generationer, så velsignelserne og glæden ved at have Jesu Kristi evangelium som fundament for vores familiekultur er en fast bestanddel af vores hverdag. Det var ikke før min fuldtidsmission som ung mand, at jeg indså den utrolig positive påvirkning, som fylden af Jesu Kristi evangelium har på dem, der aldrig før har oplevet dets velsignelser. Dette vers i Matthæus afspejler den proces, som mennesker, der er omvendt til Jesu Kristi evangelium, oplever: »Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark; en mand fandt den, men holdt det skjult, og i sin glæde går han hen og sælger alt, hvad han ejer, og køber den mark.«²

Vores tilværelse må som leret på ældste Taiichi Aobas pottemagerhjul være centreret om Kristus med nøjagtighed, hvis vi skal finde sand lykke og fred i dette liv.

forsøg var, at leret ikke var centreret på hjulet. De unge troede, at de havde placeret leret i midten, men set med en fagmands øjne, så var det ikke centreret præcist. Han sagde så til dem: »Lad os prøve det her en gang til.«

Denne gang centrerede ældste Aoba leret lige i midten af hjulet og begyndte at dreje hjulet, idet han lavede et hul i midten af leret. Adskillige af de unge prøvede igen. Denne gang begyndte

Lad mig fortælle om et eksempel fra Mormons Bog, der illustrerer, hvad en nyomvendt var villig til at betale for at modtage den glæde, der er forbundet med at finde den skat, som Jesus talte om i lignelsen om skatten.

Husk på Almas Bog kapitel 20, hvor Ammon og Lamoni rejser til Middonis land for at finde og udfri Ammons bror Aron fra fængslet. På deres rejse mødte de Lamonis far, der var konge over alle lamanitterne i landet.

Kongen var meget vred over, at hans søn Lamoni rejste sammen med Ammon, en nefitisk missionær, som han betragtede som en fjende. Han syntes, at hans søn skulle være kommet til den store fest, som han havde holdt for sine sønner og sit folk. Den lamanitiske konge var så vred, at han befalede sin søn Lamoni at slå Ammon ihjel med sit sværd. Da Lamoni nægtede, trak kongen sit eget sværd for at slå sin søn ihjel for hans ulydighed, men Ammon blandede sig for at redde Lamonis liv. I sidste ende overmandede han kongen og kunne have dræbt ham.

Dette er, hvad kongen sagde til Ammon, da han var i denne livstruende situation: »Hvis du vil skåne mig, vil jeg skænke dig alt, hvad du end beder om, endog indtil det halve af riget.«³

Så kongen var villig til at betale sit halve rige for at redde sit liv. Kongen må være blevet noget forbavset, da Ammon blot bad om, at han løslod Aron og hans venner fra fængslet, og at hans søn Lamoni beholdt sit rige.

Ammons bror Aron blev senere løsladt fra fængslet i Middoni på grund af dette møde. Efter sin løsladelse blev han inspireret til at rejse dertil, hvor den lamanitiske konge herskede over landet. Aron blev præsenteret for kongen og havde det privilegium at undervise ham i Jesu Kristi evangeliums principper, herunder den store

forløsningsplan. Arons lærdomme inspirerede kongen meget.

Kongens reaktion på Arons undervisning kan ses i vers 15 i Alma kapitel 22: »Og det skete, at efter at Aron havde udlagt dette for ham, sagde kongen: Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan få dette evige liv, som du har talt om? Ja, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive født af Gud og få denne ugudelige ånd rykket ud af mit bryst og modtage hans Ånd, så jeg kan blive fyldt af glæde, så jeg ikke bliver forstødt på den yderste dag? Se, sagde han, jeg vil give afkald på alt, hvad jeg besidder, ja, jeg vil frasige mig mit rige, for at jeg kan få denne store glæde.«

Så i modsætning til at ville opgive det halve af sit rige for at redde livet, så var den lamanitiske konge nu utroligt nok villig til at opgive hele sit rige, for at han kunne få den glæde, der kommer af at forstå, acceptere og efterleve Jesu Kristi evangelium.

Min hustru, Nancy, er også omvendt til Kirken. Hun har mange gange i årenes løb omtalt den glæde, som hun har følt i sit liv, efter hun fandt, tog imod og begyndte at efterleve Jesu Kristi evangelium. Hvad der følger her, er søster Maynes tanker om sin oplevelse:

»Som ung voksen først i 20'erne var jeg et sted i mit liv, hvor jeg vidste,

at jeg måtte ændre noget for at blive lykkeligere. Jeg følte, at jeg drev af sted uden mål og med, og jeg vidste ikke, hvor jeg skulle finde det. Jeg har altid vidst, at vor himmelske Fader eksisterede, og til tider har jeg bedt og følt, at han lyttede.

Da jeg begyndte min søgen, besøgte jeg flere forskellige kirker, men endte altid med den samme følelse af modløshed. Jeg føler mig meget velsignet, fordi min bøn om vejledning og et mål med livet til sidst blev besvaret, og Jesu Kristi evangelium kom ind i mit liv. For første gang følte jeg, at der var et formål med livet, og lyksalighedens plan har givet mig ægte lykke.«

En anden oplevelse fra Mormons Bog viser klart, hvordan det kan fylde os med stor lykke at leve et liv, der er centreret om Kristus, selv når vi er omgivet af utrolige udfordringer.

Efter profeten Lehi og hans familie forlod Jerusalem i 600 f.Kr., gik de cirka otte år i ørkenen, inden de endelig ankom til det land, de kaldte Overflod, som lå nær ved havets bred. Nephi beskriver deres liv med prøvelser i ørkenen på denne måde: »Vi havde lidt mange trængsler ... ja, endog så mange, at vi ikke kan nedskrive dem alle.«⁴

Mens de levede i landet Overflod, gav Herren Nefi ansvar for at bygge et skib, der kunne føre dem over havet til det forjættede land. Da de var ankommet til det forjættede land, begyndte der at opstå konflikter mellem det folk, der centrerede deres liv om Kristus, og dem, der ikke troede og fulgte Laman og Lemuels eksempel. Til sidst blev risikoen for voldshandlinger mellem de to grupper så stor, at Nefi, og de, der fulgte Herrens lære, skilte sig ud fra dem og flygtede ud i ødemarken for at være i sikkerhed. På det tidspunkt, omkring 30 år efter at Lehi og hans familie havde forladt Jerusalem, kommer Nefi med en veldokumenteret og forholdsvis overraskende udtalelse, især efter han i skrifterne havde nedskrevet de mange trængsler og prøvelser, som de havde stået med i så lang tid. Disse er hans ord: »Og det skete, at vi levede på lykkelig vis.«⁵ På trods af deres genvordigheder var de i stand til at leve på lykkelig vis, fordi deres liv var centreret om Kristus og hans evangelium.

Brødre og søstre, ligesom det gælder for leret på pottemagerens hjul, må vores tilværelse være centreret om Kristus med nøjagtighed, hvis vi skal finde sand lykke og fred i dette liv. Det eksempel, som den lamanitiske konge, min hustru, Nancy, og det nefitiske folk viste, understøtter dette sande princip.

Jeg bærer mit vidnesbyrd i dag om, at vi også kan finde denne fred, denne lykke og denne sande glæde, hvis vi vælger at leve et kristuscentreret liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 64:8.

2. Matt 13:44.

3. Alma 20:23.

4. 1 Ne 17:6.

5. 2 Ne 5:27.

Neill F. Marriott

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Giv Gud dit hjerte

Når vi åbner os for Ånden, lærer vi Guds vej at kende og mærker hans vilje.

Aldste Dallin H. Oaks talte ved aprilkonferencen om behovet for »at forbedre vores liv«.¹

Jeg vil tilføje, at personlig forbedring begynder med en forandring af hjertet – uanset livserfaring eller fødested.

Jeg kommer fra den sydligste del af USA, og i min ungdom lærte jeg om en sand discipels forandring af hjertet – i en tekst fra en gammel protestantisk salme. Grund over disse vers, som jeg holder meget af:

Gør med mig, hvad du vil, Herre!

Gør med mig, hvad du vill!

Du er pottemageren,

jeg er, hvad du gør mig til.

Form mig og gør med mig

efter din vilje.

Mens jeg venter,

er jeg stille som en lilje.²

Hvordan bliver vi moderne, travle, konkurrenceprægede mennesker føjende og stille som en lilje? Hvordan gør vi Herrens vilje til vores? Jeg tror, at vi begynder med at lære af ham og bede om kundskab. Når vores tillid til Herren vokser, åbner vi hjertet, søger at gøre hans vilje og venter på svar, som vil bibringe os kundskab.

Min egen forandring af hjertet startede, da jeg som 12-årig begyndte at søge Gud. Ud over at sige Fadervor³

vidste jeg ikke rigtig, hvordan jeg skulle bede. Jeg husker, at jeg knælede ned i håbet om at kunne føle hans kærlighed og spurgte: »Min himmelske Fader, hvor er du? Jeg ved, at du må være derude et eller andet sted, men hvor?« Jeg bad gennem alle teenageårene. Jeg fik små glimt af, at Jesus Kristus virkelig fandtes, men vor himmelske Fader lod mig i sin visdom søge og vente i ti år.

I 1970, da missionærerne underviste mig i Faderens frelsesplan og om Frelserens forsoning, sluttede min søgen. Jeg omfavnede disse sandheder og blev døbt.

Ud fra denne kendskab til Herrens barmhjertighed og kraft valgte min mand, børn og jeg familiens motto: »Tingene ordner sig.« Men hvordan kan

man sige de ord til en anden, når der opstår store problemer, og svarene ikke kommer let?

Da vores skønne og værdige 21-årige datter, Georgia, blev indlagt i kritisk tilstand efter en cykelulykke, sagde vores familie: »Tingene ordner sig.« Jeg fløj straks fra vores mission i Brasilien til Indianapolis i Indiana for at være sammen med hende, og undervejs klamrede jeg mig til vores familiemotto. Men vores vidunderlige datter gik til ånderverdenen, kun få timer inden mit fly landede. Hvordan kunne vi se hinanden i øjnene og *stadigvæk* erklære: »Tingene ordner sig«, når sorg og chok ramte vores familie som en flodbølge?

Efter Georgias jordiske død havde vi følelserne uden på tøjet, vi kæmpede, og den dag i dag har vi stunder fyldt med stor sorg, men vi finder trøst i kundskaben om, at ingen i virkeligheden dør. På trods af vores kval, da Georgias fysiske legeme ophørte med at fungere, havde vi tro på, at hun levede videre som en ånd, og vi tror på, at vi skal leve sammen med

hende i evigheden, hvis vi holder vore tempelpagter. Tro på vor Forløser og hans opstandelse, tro på hans præstedømmemagt og tro på evige beseglinger gør os i stand til at fremføre vores motto med overbevisning.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Hvis vi gør vores bedste, vil det hele ordne sig. Sæt jeres lid til Gud ... Herren vil ikke svigte os.«⁴

Vores familiemotto er ikke: »Tingene vil ordne sig *øjeblikkeligt*.« Det omhandler vores håb om det evige resultat – ikke nødvendigvis det nuværende. Skriften siger: »Søg flittigt, bed altid, og hav tro, så skal alting virke sammen til gavn for jer.«⁵ Den siger ikke, at alting *er* godt, men for de sagtmødige og trofaste virker både det positive og det negative *sammen* til gavn, og Herrens tid er hans egen. Vi venter på ham, sommetider som Job under sine lidelser, idet vi ved, at Gud »bringer lidelser, og han helbreder, han knuser, og hans hænder læger.«⁶ Et sagtmødt hjerte accepterer prøver og ventetiden, inden helbredelsen og helingen kommer.

Når vi åbner os for Ånden, lærer vi Guds vej at kende og mærker hans vilje. Under nadveren, som jeg kalder sabbattens hjerte, har jeg, efter jeg har bedt om tilgivelse, oplevet, at det er lærerigt for mig at spørge vor himmelske Fader: »Fader, er der mere?« Når vi er stille og føjende, kan vores sind blive vejledt til *noget mere*, som vi har behov for at ændre – noget der begrænser vores evne til at modtage åndelig vejledning eller helbredelse og hjælp.

Det kan måske være, at jeg har fastholdt en vrede mod en anden. Når jeg spørger, om der er mere at bekende, kommer den »hemmelighed« meget tydeligt til mig. I realiteten hvisker Helligånden: »Du spurgte oprigtigt, om der var mere, og her er det. Din vrede bremser din udvikling og ødelægger din evne til at nyde et sundt forhold. Du kan slippe den.« Ja, det er hårdt arbejde – vi føler måske, at det er en retfærdig vrede – men at underlægge sig Herrens måde er den eneste vej til varig lykke.

Med tiden og stille og roligt modtager vi hans barmhjertige styrke og

til at ændre syndige handlinger eller hjertets verdslige ønsker. Men som Israels pagtsfolk står vi ikke alene, når vi gang på gang prøver at ændre os. Hvis vi oprigtigt bønfaller Gud, tager han os, som vi er, og gør os til meget mere, end vi nogensinde havde troet muligt. Den kendte teolog, Robert L. Millet, beskriver et sundt ønske om at forbedre sig, som er i balance med den åndelige forvisning, vi får af og gennem Jesus Kristus om, at vi kan klare det.⁹ Med den forståelse kan vi med oprigtighed sige til vor himmelske Fader:

*Min tro på din kærlighed o, Gud
med styrke forlener mig;
jeg vil stå fast, thi du for mig led,
jeg altid vil tjene dig.*¹⁰

Når vi byder Jesus Kristus et sønderknust hjerte, antager han vores offer. Han tager os tilbage. Uanset hvilke tab og afvisninger, vi har lidt, hvilke sår vi har fået, er hans nåde og helbredelse stærkere end alt andet. Når vi i sandhed er knyttet til Frelseren, kan vi med fortrøstning sige: »Tingene ordner sig.« I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, »Lignelsen om sædemanden«, *Liahona*, maj 2015, s. 32.
2. »Have Thine Own Way, Lord«, *The Cokesbury Worship Hymnal*, nr. 72.
3. Se Matt 6:9-13.
4. Gordon B. Hinckley, regionalkonference for Jordan South i Utah, præstedømmemødet, 1. mar. 1997; se også »Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley«, *Ensign*, okt. 2000, s. 73.
5. L&P 90:24.
6. Job 5:18.
7. 3 Ne 9:20.
8. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 3; fremhævelse tilføjet.
9. Robert L. Millet, *After All We Can Do: Grace Works*, 2003, s. 133.
10. »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178.

vejledning – som måske får os til at besøge templet hyppigere, studere Frelserens forsoning eller opsøge en ven, en biskop, en autoriseret behandler eller endog en læge. Helbredelsen af hjertet begynder, når vi underlægger os og tilbeder Gud.

Sand tilbedelse begynder, når vi lægger vores hjerte for Faderen og Sønnen. Hvor er vores hjerte i dag? Det er paradoksalt, at vi først må tillade, at hjertet sønderknyttes for at Herren kan gøre det rent og trofast. Herren erklærer: »I skal som offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd.«⁷ Resultatet af at give vores hjerte eller ofre vores vilje for Herren er, at vi modtager den åndelige vejledning, som vi behøver.

Med en større forståelse af Herrens nåde og barmhjertighed oplever vi,

at vores selviske hjerte begynder at krakelere og sønderknyttes som følge af taknemlighed. Når vi rækker ud mod ham og længes efter at tilslutte os Guds enbårne Søn. Vi får nyt håb og vejledning gennem Helligånden, når vi med et sønderknust hjerte rækker ud og slutter os til ham.

Jeg har kæmpet med at fjerne det menneskelige ønske om, at ting sker på *min* måde og har med tiden indset, at min måde er meget mangelfuld, begrænset og underlegen i forhold til Jesu Kristi måde. »Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden.«⁸ Er det muligt at elske Jesus Kristus og hans vej mere, end vi elsker os selv og vores egen dagsorden?

Nogle føler måske, at de har fejlet for mange gange og føler sig for svage

Ældste Larry R. Lawrence

De Halvfjerds

Hvad mangler jeg så?

Hvis vi er ydmyge og lærevillige, vil Helligånden tilskynde os til at forbedre os og føre os hjem, men vi skal undervejs bede Herren om vejledning.

Da jeg var en ung voksen, begyndte jeg at undersøge Kirken. Til at begynde med blev jeg draget mod evangeliet på grund af mine sidste dages hellige venners eksempler, men med tiden fik jeg øjnene op for de enestående læresætninger. Da jeg hørte, at trofaste mænd og kvinder kunne fortsætte deres udvikling og med tiden blive som vore himmelske forældre, blev jeg faktisk overvældet. Jeg elskede konceptet; det føltes sandt.

Kort tid efter min dåb studerede jeg bjergprædikenen, og jeg så, at Jesus underviste i den selvsamme sandhed om evig udvikling i Bibelen. Han sagde: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«¹

Jeg har nu været medlem af Kirken i 40 år, og hver gang jeg læser dette vers, bliver jeg mindet om formålet med, at vi er her på jorden. Vi er kommet for at lære og forbedre os, indtil vi gradvist bliver helliggjorte eller fuldkomne i Kristus.

En discipels vej er ikke let. Den er blevet kaldt en »kurs, der fører til vedvarende forbedring.«² Mens vi går på den snævre og trange sti, vil Ånden til stadighed udfordre os til at blive bedre og klatre højere. Helligånden

er den perfekte rejsefælle. Hvis vi er ydmyge og lærevillige, vil han tage os ved hånden og føre os hjem, men vi skal undervejs bede Herren om vejledning. Vi må stille svære spørgsmål som: »Hvad har jeg brug for at ændre?« »Hvordan kan jeg forbedre mig?« »Hvilke svagheder skal der arbejdes på?«

Lad os se på beretningen om den rige unge mand i Det Nye Testamente. Han var en retskaffen ung mand, der i forvejen adlød de ti bud, men som

ønskede at forbedre sig. Hans mål var evigt liv.

Da han mødte Frelseren, sagde han: »Hvad mangler jeg så?«³

Jesus svarede øjeblikkeligt med et råd, der var præcist rettet mod den rige unge mand. »Jesus sagde til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige ... kom så og følg mig!«⁴

Den unge mand var forbløffet, han havde aldrig overvejet et sådant offer. Han var ydmyg nok til at spørge Herren, men ikke trofast nok til at følge det guddommelige råd, som han fik. Vi må være villige til at handle, når vi får et svar.

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Hvis vi vil opnå fuldkommenhed, må hver enkelt af os på et eller andet tidspunkt stille os selv dette spørgsmål: »Hvad mangler jeg endnu?«⁵

Jeg kendte en trofast mor, som ydmygt spurgte Herren: »Hvad holder mig tilbage i min udvikling?« I hendes tilfælde kom svaret fra Ånden med det samme: »Hold op med at beklage dig.« Dette svar forbavsede hende; hun

havde aldrig tænkt på sig selv som en, der klagede. Men budskabet fra Helligånden var meget tydeligt. I de følgende dage blev hun opmærksom på sin vane med at brokke sig. Taknemlig for den indskydelse hun fik, blev hun opsat på at tælle sine velsignelser i stedet for sine udfordringer. Efter få dage følte hun Åndens varme anerkendelse.

En ydmyg ung mand, som havde svært ved at finde den rigtige unge kvinde, henvendte sig til Herren om hjælp: Han spurgte: »Hvad afholder mig fra at være den rigtige mand?« Svaret kom til hans sind og hjerte: »Tal pænt.« I det øjeblik indså han, at adskillige grove udtryk var blevet en del af hans ordforråd, og han satte sig for at ændre det.

En enlig søster stillede tappert spørgsmålet: »Hvad skal jeg ændre? og Ånden hviskede til hende: »Lad være med at afbryde folk, når de taler.« Helligånden giver vitterligt personlige råd. Han er en fuldkommen ærlig ledsager, og han vil fortælle os det, som ingen andre ved eller har mod til at sige.

En hjemvendt missionær var stresset over en fyldt kalender. Han prøvede at finde tid til arbejde, studier, familien og en kirkekaldelse. Han bad Herren om vejledning: »Hvordan kan jeg føle fred, når jeg har så travlt? Svaret var ikke det, han forventede. Han fik tilskyndelsen til mere omhyggeligt at overholde sabbatsdagen og holde den hellig. Han besluttede sig for at dedikere søndagen til at tjene Gud – at tilsidesætte sine

lektier og i stedet studere evangeliet. Denne lille justering gav den fred og balance, som han søgte.

For flere år siden læste jeg i et kirkeblad om en pige, som boede alene, mens hun læste på universitetet. Hun var bagud i sine studier, hendes sociale liv var ikke, som hun havde håbet, og hun var generelt set ulykkelig. Endelig en dag faldt hun ned på sine knæ og bad: »Hvad kan jeg gøre for at forbedre mit liv?« Helligånden hviskede: »Rejs dig og ryd op på værelset.« Denne tilskyndelse kom som en fuldstændig overraskelse, men det var lige, hvad hun havde brug for. Efter hun havde brugt tid på at organisere og sætte ting på plads, følte hun Ånden fylde sit værelse og opløfte sit hjerte.

Helligånden fortæller os ikke, at vi skal forbedre alt med det samme. Hvis han gjorde, ville vi blive mismodige og give op. Ånden arbejder med os i vores tempo, et skridt ad gangen, eller som Herren belærte: »Linje på linje, forskrift på forskrift ... og velsignede er de, der lytter til mine forskrifter ... for til den, der modtager, vil jeg give mere.«⁶ Hvis Helligånden eksempelvis har tilskyndet jer til at sige tak oftere, og I reagerer ivrigt på den tilskyndelse, kan han måske føle, at tiden er inde til, at I skal prøve noget mere krævende – som at lære at sige: »Undskyld, det var min fejl.«

Det bedste tidspunkt at spørge Herren: »Hvad mangler jeg endnu?« er, når vi tager nadveren. Apostlen Paulus underviste om, at dette er tiden, hvor vi skal prøve os selv.⁷ I denne ærbødige atmosfære, mens vore tanker er vendt mod himlen, kan Herren blidt fortælle os, hvad vi nu skal arbejde på.

Ligesom jer har jeg modtaget mange budskaber fra Ånden i løbet af årene, der har vist mig, hvordan jeg kan forbedre mig. Lad mig give nogle få

personlige eksempler på budskaber, som jeg har taget til mig. Disse tilskyndelser har været:

- Lad være med at råbe.
- Få styr på dit liv; lav en daglig liste med ting, du skal gøre.
- Pas bedre på din krop ved at spise frugt og grøntsager.
- Gå mere i templet.
- Brug tid på at grunde, inden du beder.
- Spørg din hustru til råds.
- Og vær tålmodig, når du kører bil; undlad at overtræde fartbegrænsninger. (Det sidste arbejder jeg stadig-væk på).

Frelserens sonoffer gør fuldkommengørelse eller helliggørelse mulig. Vi kunne aldrig have gjort det alene, men Guds barmhjertighed rækker til at hjælpe os. Som ældste David A. Bednar engang bemærkede: »De fleste af os forstår godt, at forsoningen er til for syndere. Men jeg er ikke så sikker på, at vi ved og forstår, at forsoningen også er for hellige – for gode mænd og kvinder, som er lydige, værdige og samvittighedsfulde, og som stræber efter at blive bedre.«⁸

Jeg foreslår, at I allesammen prøver en åndelig øvelse inden længe, måske allerede i aften, når I beder. Stil ydmygt Herren følgende spørgsmål: »Hvad afholder mig fra at udvikle mig?« Med andre ord: »Hvad mangler jeg så?« Afvent derpå stille et svar. Hvis I er oprigtige, vil svaret snart komme tydeligt. Det vil blive en åbenbaring direkte rettet mod jer.

Måske vil Ånden fortælle jer, at I bør tilgive en anden. Eller måske modtager I et budskab om at være mere kræsne med, hvad I ser af film, eller den musik, I lytter til. I kan føle jer tilskyndet til at være mere ærlige i jeres

arbejdsomæssige anliggender eller mere gavmilde i jeres fasteoffer. Mulighederne er endeløse.

Ånden kan vise os vore svagheder, men han kan også vise os vores styrke. Nogle gange skal vi spørge, hvad vi gør rigtigt, så Herren kan opløfte og opmuntre os. Når vi læser vores patriarkalske velsignelse, bliver vi mindet om, at vor himmelske Fader kender vores guddommelige potentiale. Han glæder sig, hver gang vi tager et skridt fremad. For ham er vores retning langt vigtigere end vores hastighed.

Hold ud, brødre og søstre, og tab aldrig modet. Vi når ikke fuldkommenhed på denne side af graven, men her i livet på jorden kan vi lægge fundamentet. »Det er vor pligt at være bedre i dag, end vi var i går, og være bedre i morgen, end vi er i dag.«⁹

Hvis åndelig vækst ikke er en prioritet i vores liv, hvis vi ikke følger en vej mod stadig forbedring, vil vi gå glip af nogle af de vigtigste oplevelser, som Gud ønsker at give os.

For flere år siden læste jeg disse ord af præsident Spencer W. Kimball, som har haft en varig indvirkning på mig.

Han sagde: »Jeg har erfaret, at der, hvor der er et bønsumt hjerte, hunger efter retskaffenhed, forsagelse af synder og lydighed mod Guds befalinger, der udøser Herren mere og mere lys, indtil der til sidst er kraft til at gennemtrænge det himmelske slør ... Et menneske med en sådan retskaffenhed har det dyrebare løfte, at han en dag skal se Herrens ansigt og vide, at han er.«¹⁰

Det er min bøn, at denne ultimative oplevelse en dag kan blive vores, hvis vi tillader Helligånden at føre os hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 5:48.
2. Neal A. Maxwell, »Vidnesbyrd om den store og herlige forsoning«, *Liahona*, apr. 2002, s. 9.
3. Matt 19:20.
4. Matt 19:21.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 197.
6. 2 Ne 28:30.
7. Se 1 Kor 11:28.
8. David A. Bednar, »Forsoningen og livets rejse«, *Liahona*, apr. 2012, s. 14.
9. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:24.
10. Spencer W. Kimball, »Vær loyal over for Herren«, *Den danske Stjerne*, nov. 1980, s. 2-3.

Ældste Francisco J. Viñas
De Halvfjerds

Guds behagelige ord

Guds behagelige ord viser os behovet for vedvarende omvendelse, så vi kan beholde Helligåndens indflydelse.

Mange af os, der deltager i denne konference, kommer for »at høre Guds behagelige ord, ja, det ord, der læger den sårede sjæl« (Jak 2:8). Det ord findes i skrifterne og i vore ledes budskaber, og det bringer os håb og trøst i vore trængsler.

Gennem de erfaringer, vi får her i livet, lærer vi, at glæde i denne verden ikke fuldender os, men at i Jesus Kristus er vores glæde fuldkommen (se L&P 101:36). Han vil give os styrke, så vi ikke skal lide nogen slags trængsler, uden at de bliver opslugt i glæden over ham (se Alma 31:38).

Vores hjerte kan blive fyldt med angst, når vi ser en af vore kære lide smerte under en frygtelig sygdom.

Når en af vore kære dør, kan der komme et tomrum i vores sjæl.

Når nogle af vore børn viger bort fra evangeliets sti, kan vi føle skyld og usikkerhed for deres evige skæbne.

Håbet om at få et celestialt ægteskab og en familie i dette liv kan begynde at forsvinde, efterhånden som tiden går.

Misbrug fra dem, der burde elske os, kan efterlade os med dybe ar i sjælen.

En ægtefælles utroskab kan ødelægge et forhold, som vi håbede ville vare for evigt.

Disse og mange andre trængsler, der er en del af denne prøvetid, får

os somme tider til at stille os selv det samme spørgsmål, som profeten Joseph Smith stillede: »O Gud, hvor er du?« (L&P 121:1).

Når vi møder svære stunder i vores liv, bringer Guds behagelige ord, der heler den sårede sjæl, følgende budskab, som trøster vores hjerte og sind:

»Lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje« (L&P 121:7-8).

Guds behagelige ord fylder os med håb, fordi vi ved, at de, der er trofaste i modgang, vil få en større belønning i himlen, og at »efter megen modgang kommer velsignelserne« (se L&P 58:3-4).

Guds behagelige ord, som de udtales gennem profeterne, giver os den tryghed, at vores evige besegling, som holdes oppe af vores trofasthed til de guddommelige løfter, der er knyttet til vores modige tjeneste i sandhedens sag, vil velsigne os og vore efterkommere (se Orson F. Whitney, Conference Report, apr. 1929, s. 110).

Det giver os også den tryghed, at når vi har levet trofast, vil vi ikke miste nogen velsignelse ved ikke at have gjort visse ting, hvis vi aldrig fik muligheden for at gøre dem. Hvis vi har levet trofast, til vi dør, »vil vi få alle de velsignelser, den ophøjelse og herlighed,

som enhver mand eller kvinde, [der har haft den mulighed,] vil få» (se *The Teachings of Lorenzo Snow*, red. Clyde J. Williams, 1984, s. 138).

Nu er det vigtigt at forstå, at nogen lidelse og modgang også kan komme ind i vores liv, hvis vi ikke oprigtigt omvender os fra vore synder. Præsident Marion G. Romney har sagt: »Den lidelse og de bekymringer, som mennesker på denne jord udholder, er resultatet af synder, de ikke har omvendt sig fra eller bekendt ... Ligesom lidelse og sorg følger synd, følger lykke og glæde på samme måde syndsforladelse» (Conference Report, apr. 1959, s. 11).

Hvorfor forårsager manglende omvendelse smerte og lidelse?

Et af de mulige svar er, at »en straf [blev] knyttet ... dertil og [der blev] givet en retfærdig lov, der gav mennesker samvittighedsnag» (Alma 42:18; se også vers 16). Profeten Joseph Smith sagde, at vi er dem, der dømmes os

selv, og det er skuffelsens pinsel i vores sind, der gør den så intens som en brændende sø af ild og svovl (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 222).

Hvis vi forsøger at pacificere vores samvittighed ved at »forsøg[e] at undskylde [os] på den mindste måde på grund af [vore] synder» (Alma 42:30) eller ved at forsøge at skjule dem, er det eneste, vi vil opnå, at fornærme Ånden (se L&P 121:37) og forhale vores omvendelse. Denne slags lettelse vil udover at være midlertidig i sidste ende føre til mere smerte og sorg i vores liv og vil mindske vores mulighed for at få forladelse for vore synder.

For denne slags lidelse giver Guds behagelige ord os også trøst og håb, da de fortæller os, at der er en vej ud af den smerte, der er forårsaget af synd. Denne udvej kommer gennem Jesu Kristi sonoffer og åbner sig, hvis vi udviser tro på ham, omvender os og er lydige mod hans befalinger.

Det er vigtigt, at vi indser, at lige som syndsforladelse er omvendelse en proces og ikke noget, der sker på et bestemt tidspunkt. Det kræver vedholdenhed i alle skridtene på vejen.

Når vi for eksempel tager nadveren, viser vi Herren, at vi altid vil erindre ham og holde hans befalinger. Det er et udtryk for vores oprigtige hensigt.

I det øjeblik, vi begynder at erindre ham og holde hans befalinger hver eneste dag – og ikke blot på sabbatten – vil forladelsen for vore synder gradvist begynde at virke, og hans løfte om at have hans Ånd hos os begynder at træde i kraft.

Uden en passende mængde lydighed, som må følge vores hensigt, kan forladelsens virkning forsvinde inden længe, og Ånden begynder at trække sig tilbage som ledsager. Vi risikerer at ære ham med vore læber, men fjerne os fra ham i hjertet (se 2 Ne 27:25).

Udover at trøste os så advarer Guds behagelige ord os om, at processen

San Pedro i Belize

med at få forladelse for vore synder kan blive afbrudt, når vi bliver viklet ind i »verdens forfængeligheder,« og den bliver genoptaget gennem tro, hvis vi oprigtigt omvender og ydmyger os (se L&P 20:5-6).

Hvad kan de forfængeligheder være, som forstyrrer processen med at få forladelse for vore synder, og som hænger sammen med at holde sabbatten hellig?

Nogle eksempler er at komme for sent til nadvermødet uden en gyldig undskyldning; at komme uden på forhånd at have gransket os selv for uværdigt at spise brødet og drikke vandet (se 1 Kor 11:28) og komme uden først at have bekendt vore synder og bedt Gud om tilgivelse.

Andre eksempler kan være: Uærbødighed ved at sende beskeder til hinanden på elektroniske enheder, forlade mødet efter nadveren og være involveret i aktiviteter derhjemme, som er upassende på den hellige dag.

Hvad kan være en af årsagerne til, at vi ofte fejler i at holde sabbatten hellig på trods af, at vi ved bedre?

I Esajas' Bog kan vi finde et svar, der, selvom den handler om sabbatten, også kan anvendes på de andre befalinger, vi skal holde: »Hvis du tager dig i

vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag« (Es 58:13).

Nogleordene er »ikke driver handel« eller med andre ord gør Guds vilje. Ofte er der konflikt mellem vores vilje – der er formet af det naturlige menneskes ønsker, lyster og lidenskaber – og Guds vilje. Profeten Brigham Young sagde, at »når et menneske helt og holdent har underlagt sin vilje, lyster og følelser Gud og hans krav, så er han eller hun helliggjort. Det er, når min vilje er opslugt i Guds vilje, at jeg lader mig lede til alt godt, og til sidst bliver kronet med udødelighed og evigt liv« (*Deseret News*, 7. sep. 1854, s. 1).

Guds behagelige ord opfordrer os til at anvende Kristi forsonings kraft på os selv og afstemme vores vilje med hans – og ikke med Djævelens vilje og kødet – så vi gennem hans nåde kan blive frelst (se 2 Ne 10:24-25).

Guds behagelige ord, som vi hører i dag, viser os behovet for vedvarende omvendelse i vores liv, så vi kan beholde Helligåndens indflydelse så længe som muligt.

Det at have Åndens følgeskab vil gøre os til bedre mennesker. »Den hvisker fred og glæde til [vores] sjæl ... den vil tage al ondsindethed, alt had,

misundelse, strid og alt ondt fra [vores] hjerte, og [vores] største ønske vil være at gøre godt, frembringe retfærdighed og opbygge Guds rige« (se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 99).

Med Helligåndens indflydelse bliver vi ikke fornærmet eller fornærmer

andre, vi føler os gladere og vores sind er renere. Vores kærlighed til andre bliver større. Vi bliver mere villige til at tilgive og sprede glæde omkring os.

Vi føler os taknemlige over at se andres fremgang, og vi søger det gode i andre.

Det er min bøn, at vi må opleve glæden, som kommer af at stræbe efter at leve retfærdigt, og at vi må beholde Helligåndens følgeskab i vores liv gennem oprigtig og vedvarende omvendelse. Vi bliver bedre mennesker, og vores familie bliver velsignet. Jeg vidner om disse principper i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Kant og klar: Vær tempelværdig – i gode og i dårlige tider

Lydighed mod hellige evangeliske principper giver os mulighed for at være tempelværdige, finde lykke i dette liv og føre os tilbage til vores himmelske hjem.

Profeten Lehi erklærede: »Hvis der ingen retfærdighed findes, da findes der ingen lykke.«¹

Modstanderen har haft held med at plante en stor myte i mange menneskers sind. Han og hans udsendinge erklærer, at det virkelige valg, vi har, står mellem lykke og fornøjelse *nu i dette liv* eller lykke i *et liv, der kommer* (som modstanderen påstår vist ikke findes). Denne myte er falsk, men den er meget tillokkende.²

Det ultimative ædle mål med Guds plan for lykke er, at retfærdige disciple og familier i pagten bliver forenet i kærlighed, harmoni og fred i dette liv³ og får celestial herlighed i evighederne sammen med Gud Faderen, vor Skaber, og hans elskede Søn, Jesus Kristus, vor Frelser.⁴

Da jeg var en ung missionær i Den Britiske Mission, var det første område, jeg tjente i, det, der dengang hed Bristol Distrikt. En af de lokale kirkeledere understregede, at missionærerne i det område var nødt til at være »kant og klar«.

Først forstod jeg ikke hvad, han mente. Snart lærte jeg oprindelsen og betydningen af det maritime udtryk »kant og klar«. På et tidspunkt var Bristol den næstmest travle havn i Storbritannien. Forskellen på høj- og lavvande var 13 meter, det andet højeste i verden. Ved lavvande, når vandet trak sig tilbage, ramte de gamle skibe bunden og faldt om på siden, og hvis

skibene ikke var solide, gik de i stykker. Derudover ville alt, der ikke var omhyggeligt gemt væk eller surret fast, blive kastet rundt og ødelagt.⁵ Da jeg havde forstået, hvad det udtryk betød, stod det klart, at denne leder forsøgte at fortælle os, at vi som missionærer skal være retfærdige, følge regler og være forberedt på svære situationer.

Den udfordring gælder os alle sammen. Jeg vil beskrive det at være »kant og klar« som at være tempelværdig – i gode som svære tider.

Selvom vandstanden i Bristol kanal er nogenlunde forudsigelig, og man kan forberede sig på den, er stormene og fristelserne i dette liv ofte uforudsigelige. Men ét ved vi: De kommer! For at overvinde de udfordringer og fristelser, som vi hver især uundgåeligt får, kræver det retfærdig forberedelse og anvendelse af guddommelig beskyttelse. Vi må beslutte os for at være tempelværdige, uanset hvad vi møder. Hvis vi er beredte, skal vi ikke frygte.⁶

Lykke i dette liv og lykke i det liv, der kommer, er forbundet med retfærdighed. Selv i perioden mellem døden og opstandelsen bliver »de retfærdiges ånder ... modtaget i en tilstand af lykke, som kaldes paradys, en tilstand af hvile, en tilstand af fred«.⁷

I begyndelsen af Frelserens jordiske tjenestegerning i Israel og senere blandt nefitterne talte han om lykke både i dette liv og i evigheden. Han fremhævede ordinancerne, men lagde også stor vægt på moralsk adfærd. Disciplene ville for eksempel blive velsignet, hvis de ville hungre og tørste efter retfærdighed, være barmhjertige, være rene i hjertet, være fredsstiftere og følge andre grundlæggende moralske principper. Vor Herre Jesus Kristus understregede tydeligt både retfærdige egenskaber og adfærd i hverdagslivet som en grundlæggende lære. Hans

Herover: Der vil som for de gamle skibe i Bristol havn være tidspunkter med lavvande, hvor alt i denne verden, der holder os oven vande, forsvinder. I sådanne prøvelser vil det at leve og bevare et tempelværdigt liv holde sammen på det, der virkelig betyder noget. Til højre: Udøvelse af selvkontrol og en retfærdig levevis styrker vores evne til at modstå fristelser.

lære erstattede og overgik ikke blot dele af moseloven,⁸ men den var også en afvisning af menneskers falske filosofier.

I mange århundreder har Jesu Kristi evangelium inspireret til tro og sat standarder for livsførelse med hensyn til, hvad der er retfærdigt, ønskværdigt og moralsk og som resulterer i lykke, lyksalighed og glæde. Men de principper og den grundlæggende moral, som Frelseren forkyndte, er under alvorligt angreb i verden i dag. Kristendommen er under angreb. Mange tror, at det, der er moralsk, er blevet grundlæggende ændret.⁹

Vi lever i svære tider. Der er en stigende tendens til at kalde »ondt godt og godt ondt«.¹⁰ En verden, der fremhæver selvforherligelse og

sekularisme, er årsag til stor bekymring. En fremtrædende forfatter, som ikke er af vores tro, har sagt således: »Jeg ser desværre meget lidt bevis for, at folk faktisk er lykkeligere i den tidsalder, vi går ind i, eller at deres børn er bedre stillet, eller at der bliver større social retfærdighed, eller at det dalende antal af indgåede ægteskaber og udtyndingen på slægtstræet lover noget andet end ensomhed for flertallet og stagnation over alt.«¹¹

Som Frelserens disciple forventes det af os, at vi planlægger og forbereder os. I planen for lykke er handlefrihed et centralt organiserende princip, og vore valg betyder noget.¹² Frelseren fremhævede dette i løbet af sin tjenestegerning, deriblandt i sine lignelser om de tåbelige brudepiger og

talenterne.¹³ I dem begge tilskyndede Herren til forberedelse og handling og fordømte udsættelse og dovenskab.

Jeg anerkender, at det trods den overvældende lykke, der findes i Guds guddommelige plan, somme tider kan føles som noget, der er langt borte og fjernt fra vores nuværende situation. Det kan føles uden for vores rækkevidde som kæmpende disciple. Ud fra vores begrænsede synsvinkel kan nuværende fristelser og forstyrrelser

virke tillokkende. Belønningen for at modstå disse fristelser kan på den anden side føles fjern og uopnåelig. Men en sand forståelse af Faderens plan afslører, at belønningen for retfærdighed er tilgængelig lige nu. Ugudelighed såsom umoralsk adfærd er aldrig en del af løsningen. Alma sagde det tydeligt til sin søn Corianton: »Se, jeg siger dig: Ugudelighed har aldrig været lykke.«¹⁴

Vores lære udtrykkes tydeligt af Amulek i Alma 34:32: »For se, dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen for menneskene at udføre deres arbejde.«

Hvordan forbereder vi os så i sådan en svær tid? Udover at være tempelværdig findes der mange principper, der bidrager til retfærdighed. Jeg vil fremhæve tre.

Det første er: Retfærdig selvkontrol og adfærd

Jeg tror, at vor elskede Fader i Himlen somme tider ser på os med den samme fornøjelse, vi føler, når vi ser på vore egne små børn, efterhånden som de lærer og udvikler sig. Alle snubler og falder vi, det lærer vi af.

Jeg er glad for den konferencetale, som præsident Dieter F. Uchtdorf holdt i 2010¹⁵ om et berømt eksperiment med skumfiduser, der blev udført ved Stanford University i 1960'erne. I husker, at de fireårige fik en enkelt skumfidus. Hvis de kunne vente i 15 eller 20 minutter uden at spise den, fik de endnu en skumfidus. Børnene blev filmet, og filmene viser, hvordan mange af børnene vred sig for at undgå at spise skumfidusen. Det lykkedes ikke for nogle.¹⁶

Sidste år skrev den professor, som udførte det oprindelige eksperiment, dr. Walter Mischel, en bog, hvori han sagde, at eksperimentet opstod på baggrund af hans bekymring for selvkontrol og hans egen afhængighed af rygning. Han blev meget bekymret, da en rapport i 1964 fra det amerikanske sundhedsministerium konkluderede, at rygning forårsager lungekræft.¹⁷ Efter flere års undersøgelser skrev en af hans kolleger, at »selvkontrol er som en muskel: Jo mere du bruger den, jo stærkere bliver den. At undgå noget fristende en gang vil hjælpe dig til at udvikle evnen til at modstå andre fristelser i fremtiden.«¹⁸

Et princip om evig udvikling er, at udøvelse af selvkontrol og en retfærdig levevis styrker vores evne til at modstå

fristelse. Det er sandt både i åndelige og timelige anliggender.

Vore missionærer er et strålende eksempel. De udvikler kristuslignende egenskaber og udviser lydighed og åndelighed. Det forventes af dem, at de holder sig til et strengt program og bruger deres dag på at tjene andre. De fremtræder sømmeligt og konservativt i stedet for afslappet eller usømmeligt, som det ellers er almindeligt i dag. Deres adfærd og udseende sender et moralsk og seriøst signal.¹⁹

Vi har omkring 230.000 unge mennesker, der nu tjener som missionærer, eller som er vendt hjem fra en mission i de sidste 5 år. De har udviklet en bemærkelsesværdig åndelig styrke og selvdisciplin, der fortsat skal styrkes, ellers vil disse kvaliteter svækkes ligesom muskler, der ikke bruges. Vi har alle brug for at udvikle og udvise en adfærd og et udseende, der viser, at vi er Kristi sande disciple. De, der ikke udviser en retfærdig adfærd eller ikke har en sund, beskednen fremtræden, udsætter sig selv for en livsstil, der hverken bringer glæde eller lykke.

Det gengivne evangelium viser os planen for lykke og giver en tilskyndelse til at forstå og udøve selvkontrol og undgå fristelse. Det underviser os også i, hvordan vi omvender os, når vi har overtrådt.

Det andet er: At ære sabbatten vil styrke retfærdigheden og være en beskyttelse for familien

Den første kristne kirke ændrede overholdelsen af sabbatten fra lørdag til søndag for at mindes Herrens opstandelse. Det grundlæggende hellige formål med sabbatten forblev uændret. For jøder og kristne symboliserer sabbatten Guds mægtige gerninger.²⁰

Min hustru og jeg og to af mine kolleger og deres hustruer deltog for nylig i en jødisk sabbat, da en kær ven, Robert Abrams og hans hustru, Diane, inviterede os ind i deres hjem i New York.²¹ Ceremonien foregik ved begyndelsen af den jødiske sabbat fredag aften. Der var fokus på at ære Gud som Skaberen. Ceremonien blev indledt med at velsigne familien og med en salme om sabbatten.²² Vi var med til den ceremonielle afvaskning af hænderne, velsignelsen af brødet, bønnerne, kosher-måltidet, oplæsning af skriften og at synge sabbattens sange i et festligt humør. Vi lyttede til de hebraiske ord efterfulgt af den engelske oversættelse. De mest rørende skriftsteder fra Det Gamle Testamente, der også betyder meget for os, var fra Esajas, der erklærer, at sabbatten er frydefuld,²³ og fra Ezekiel, at sabbatten »skal være et tegn mellem mig og jer, så I kan forstå, at jeg er Herren, jeres Gud.«²⁴

Det overvældende indtryk fra den vidunderlige aften handlede om kærlighed til familien, hengivenhed og ansvarlighed over for Gud. Da jeg tænkte over denne aften, reflekterede jeg over den ekstreme forfølgelse, som jøderne har oplevet i mange århundreder. Det er helt klart, at det har været »en eviggyldig pagt« at ære sabbatten, en pagt der har bevaret og velsignet det jødiske folk som opfyldelse af skriften.²⁵ Det har også bidraget til det usædvanlige familieliv og lykke, som er tydelig hos mange jøder.²⁶

For medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det at ære sabbatten en form for retskaffenhed, der vil velsigne og styrke familien, forbinde os med vor Skaber og øge lykken. Sabbatten kan hjælpe os til at fjerne os fra det, der er intetsigende, upassende eller umoralsk. Den giver

os mulighed for at være i verden, men ikke af verden.

I det sidste halve år er der sket en bemærkelsesværdig ændring i Kirken. Det er sket som respons fra medlemmerne på Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorums fornyede fokus på sabbatten og på præsident Russell M. Nelsons udfordring om at gøre sabbatten frydefuld.²⁷ Mange medlemmer forstår, at hvis de virkelig holder sabbatten hellig, så er den et tilflugtssted for livets storme. Den er også et tegn på vores hengivenhed for vor Fader i Himlen og en øget forståelse af nadvermødets hellighed. Vi har stadig lang vej endnu, men vi er begyndt godt. Jeg udfordrer os alle til fortsat at tage dette råd til os og forbedre vores tilbedelse på sabbatten.

Det tredje er: Guddommelig beskyttelse kommer, når vi er retskafne

Som en del af Guds guddommelige plan er vi velsignede med Helligåndsgaven. Denne gave er »retten til at have Helligåndens stadige ledsagelse, når man er værdig dertil.«²⁸ Dette medlem af Guddommen virker som en rensende instans, når først evangeliet er blevet en del af vores liv. Han er også en advarselsrøst mod ondt og en beskyttende røst mod fare. Når vi navigerer rundt på livets hav, er det afgørende at følge Helligåndens tilskyndelser. Ånden vil hjælpe os med at undgå fristelser og farer og trøste og lede os gennem udfordringer.

»Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed.«²⁹

Lydhed mod hellige evangeliske principper giver os mulighed for at være tempelværdige, finde lykke i dette liv og føre os tilbage til vores himmelske hjem.

Mine kære brødre og søstre, livet er ikke nemt, og det var heller ikke meningen. Det er en tid til at blive prøvet og opleve modgang. Lige som for de gamle skibe i Bristol havn vil der være tidspunkter med lavvande, og hvor alt det i denne verden, der holder os oven vande, tilsyneladende forsvinder. Vi rammer måske bunden og vipper rundt på siden. Under sådanne prøvelser lover jeg jer, at når vi lever og bevarer et tempelværdigt liv, vil det holde sammen på alt det, der virkelig betyder noget. Velsignelserne ved fred, lykke og glæde sammen med velsignelserne ved evigt liv og celestial herlighed hos vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus vil blive vores. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Ne 2:13. Dette skriftsted er en del af en parallelisme i Mormons Bog. Det er interessant, at mange af de profeter, hvis skrivelser og prædikener er medtaget i Mormons Bog, anvendte denne litterære tilgang for at understrege vigtige læresætninger. Se fx 2 Ne 9:25 (Jakob) og 2 Ne 11:7 (Nefi).
2. Se 2 Ne 28:2.
3. Se 4 Ne 1:15-17.
4. Se L&P 59:23.

5. Se Ordbog over det danske Sprog, Ordnet. dk/ods II kant.

6. Se L&P 38:30.

7. Alma 40:12; fremhævelse tilføjet.

8. Se Matt 5, kapitelresumeeet.

9. Se Carl Cederstrom, »The Dangers of Happiness«, *New York Times*, 19. juli 2015, Sunday Review-delen, s. 8.

10. 2 Ne 15:20.

11. Ross Douchet, »Gay Konservatisme and Straight Liberation«, *New York Times*, 28. juni 2015, Sunday Review-delen, s. 11.

12. Se 2 Ne 2:2.

13. Se Matt 25:1-30.

14. Alma 41:10.

15. Se Dieter F. Uchtdorf, »Fortsæt i tålmodighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 56.

16. Se Walter Mischel, *The Marshmallow Test: Mastering Self-Control*, 2014, s. 136-138; se også Jacoba Urist, »What the Marshmallow Test Really Teaches about Self-Control«, *Atlantic*, 24. sep. 2014, theatlantic.com.

17. Se Mischel, *The Marshmallow Test*, s. 136-138.

18. Se Maria Konnikova, »The Struggles of a Psychologist Studying Self-Control«, *New Yorker*, 9. okt. 2014, newyorker.com, som citerer Roy Baumeister, som er psykologiprofessor ved Florida State University. Han forsker i viljestyrke og selvkontrol.

19. Se Malia Wollan, »How to Proselytize«, *New York Times Magazine*, 19. juli 2015, s. 21. Hun citerer Mario Dias fra missionskolen i Brasilien.

20. Se Bible Dictionary, »Sabbath«.

21. Min hustru og jeg var sammen med ældste Von G. Keetch og hans hustru, Bernice, og John Taylor og hans hustru, Jan, til en vidunderlig sabbat hos Robert Abrams og hans hustru, Diane, den 8. maj 2015. Robert Abrams har i fire valgperioder virket som justitsminister i staten New York og har i mange år været en ven af Kirken. Robert Abrams havde også inviteret to af sine jødiske kolleger og deres hustruer.

22. Sabbatsalmen *Shalom Aleichem* (»Fred med dig«) blev sunget.

23. Se Es 58:13-14.

24. Ez 20:20.

25. Se 2 Mos 31:16-17.

26. Se Joe Lieberman, *The Gift of Rest: Rediscovering the Beauty of the Sabbath*, 2011. Senator Liebermanns herlige bog beskriver den jødiske sabbat og kommer med inspirerende indsigter.

27. Se Es 58:13-14; se også Russell M. Nelson, Sabbatten er frydefuld, *Liahona*, maj 2015, s. 129-132.

28. Guide til Skrifterne, »Helligånden«.

29. Gal 5:22.

Mødet lørdag eftermiddag | 3. oktober 2015

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Brødre og søstre, præsident Monson har bedt om, at jeg præsenterer Kirkens generalautoriteter, områdehalvfjerdere og præsidentskaber for Kirkens organisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Stemmerne er noteret.

Det foreslås, at vi opretholder Russell M. Nelson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen og som nye medlemmer af De Tolvs Kvorum Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Nogen imod, samme tegn.

Stemmerne er noteret.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Stemmerne er noteret.

Med deres kald til at tjene som medlemmer af De Tolvs Kvorum afløser vi herved Ronald A. Rasband som medlem af De Halvfjerds' Præsidium og ældste Rasband og ældste Dale G. Renlund som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, kan gøre det.

Det foreslås, at vi med tak for deres hengivne indsats afløser ældste Don R. Clarke som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum og ældsterne Koichi Aoyagi og Bruce A. Carlson som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum og betegner dem som emeritus-generalautoriteter.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed for deres fremragende virke, bedes vise det.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Vi afløser også Serhii A. Kovalov som områdehalvfjerdser.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse for hans virke, bedes vise det.

Vi vil også på nuværende tidspunkt nævne afløsningerne af bror John S. Tanner som førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab og bror Devin G. Durrant som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab. Bror Tanner er som tidligere bekendtgjort blevet udpeget til at virke som rektor for BYU–Hawaii.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke tak til disse brødre for deres indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Bror Devin G. Durrant er blevet kaldet til at tjene som førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab og bror Brian K. Ashton til at tjene som andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdser og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Afstemningen er noteret. Vi beder dem, der stemte imod nogen af forslagene om at kontakte deres stavspræsident.

Tak, brødre og søstre, vi påskønner jeres tro og bønner for lederne i Kirken.

Vi beder nu de nykaldede medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum om at indtage deres pladser på forhøjningen. De får mulighed for at tale til os i morgen formiddag. ■

Mød udfordringerne i verden i dag

De valg, I træffer – om mission, ægteskab, karriere og tjeneste i Kirken – vil forme jeres evige skæbne.

Der er skrevet og sagt meget om vore dages generation af unge voksne. Undersøgelser viser, at mange er imod organiseret religion. Mange har gæld og er arbejdsløse. Fler-tallet kan godt lide *tanken* om ægteskab, men mange er uvillige til at tage skridtet. Et stigende antal ønsker ikke at få børn. Uden evangeliet og inspireret vejledning vandrer mange rundt på underlige stier og farer vild.

Heldigvis halter de unge voksne medlemmer i Kirken bagud i disse bekymrende trends, delvist fordi de er velsignet med evangeliets plan. Den evige plan indbefatter, at vi holder fast på jernstangen – holder os til Guds ord og hans profeters ord. Vi bliver nødt til at stramme vores greb om den stang, der fører os tilbage til ham. Nu er »tiden ... kommet, hvor folk bliver udvalgt«,¹ hvilket gælder for os alle.

Når jeg som dreng skulle til at træffe et knap så velovervejet valg, sagde min far nogle gange: »Robert, ret dig op og flyv lige!« I har alle prøvet det. I tråd med hans direkte måde at tale på vil jeg gerne tale specielt til de unge – de ædle unge – og ædle unge voksne, for

»min sjæl fryder sig ved tydelig tale ... så [vi] kan lære.«²

I befinder jer i en kritisk periode af jeres liv. De valg, I træffer – om mission, ægteskab, karriere og tjeneste i Kirken – vil forme jeres evige skæbne. Det betyder, at I altid vil se fremad – se mod fremtiden.

Som pilot i luftvåbnet lærte jeg dette princip: Flyv aldrig med vilje ind i tordenvejr. (Jeg vil ikke sige, hvordan jeg fandt ud af det). Flyv i stedet rundt om det, tag en anden rute eller vent med at lande, til uvejret er ovre.

Mine kære unge voksne brødre og søstre, jeg vil gerne hjælpe jer til at »flyve lige« i de storme, der samler sig i de sidste dage. I er piloten. I er ansvarlige for at tænke over konsekvenserne af hvert eneste valg, I træffer. Spørg jer selv: »Hvis jeg træffer det valg, hvad er så det værste, der kan ske?« Jeres retskafne valg vil afholde jer fra at fravige kursen.

Tænk sådan på det: Hvis I vælger ikke at drikke alkohol, bliver I ikke alkoholikere! Hvis I vælger aldrig at stifte gæld, undgår I muligheden for at gå konkurs!

Et af formålene med skrifterne er at vise os, hvordan retskafne mennesker reagerer på fristelser og ondskab. Kort sagt, undgår de den! Josef løb væk fra Potifars hustru.³ Lehi tog sin familie med sig og forlod Jerusalem.⁴ Maria og Josef flygtede til Egypten for at undgå Herodes' onde anslag.⁵ I hvert tilfælde advarede Herren disse troende. På samme måde vil han hjælpe os til at vide, om vi skal kæmpe, flygte eller følge strømmen i de situationer, der

Drammen i Norge

udspiller sig. Han vil tale til os gennem bøn, og når vi beder, har vi Helligånden, der vil vejlede os. Vi har skrifterne, de levende profeters lærdomme, vores patriarkalske velsignelse, råd fra inspirerede forældre samt præstedømme- og organisationsledere og frem for alt Åndens stille, sagte stemme.

Herren vil altid holde sit løfte: »Jeg vil lede jer frem.«⁶ Det eneste spørgsmål er: »Vil vi lade os blive ledt? Vil vi høre hans røst og hans tjeneres røst?»

Jeg vidner om, at hvis I er der for Herren, så vil han være der for jer.⁷ Hvis I elsker ham og holder hans bud, så vil hans Ånd være hos jer og vejlede jer. »Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode ... ved dette skal du

vide alt ... som angår det, der hører til retfærdighed.«⁸

Må jeg med disse principper som fundament komme med nogle praktiske råd?

Mange i jeres generation står med en knusende gæld. Da jeg var ung voksen, var min stavspræsident investeringsrådgiver på Wall Street. Han lærte mig dette: »Du er rig, hvis du kan leve lykkeligt for de midler, du har.« Hvordan kan man gøre det? Betal jeres tiende og spar så op! Når I tjener mere, så spar mere op. Konkurrer ikke med andre om at have dyrt legetøj. Køb ikke noget, som I ikke har råd til.

Mange unge voksne i verden stifter gæld for at få en uddannelse, kun for at finde ud af, at udgifterne til skolen er mere, end de kan tilbagebetale. Søg stipendier og legater. Få et deltidsarbejde, hvis det er muligt, for at betale for jer selv. Det vil kræve nogle ofre, men det vil hjælpe jer til at få succes.

Uddannelse forbereder jer til bedre jobmuligheder. Det sætter jer i en bedre position til at tjene og til at velsigne

mennesker omkring jer. Det vil åbne for en vej, hvor I lærer hele livet. Det vil styrke jer til at kæmpe mod uvidenhed og fejl. Som Joseph Smith har sagt: »Kundskab afskaffer mørke, uvished og tvivl, for disse forhold kan ikke eksistere, hvor der findes kundskab ... Kundskab er magt.«⁹ »At være lærd er godt, hvis man lytter til Guds råd.«¹⁰ Uddannelse vil forberede jer til det, der ligger forude, deriblandt ægteskab.

Må jeg tale ligefremt? Vejen, der fører til ægteskab, går gennem det terræn, der kaldes dating! Dating er muligheden for lange samtaler. Lær så meget som muligt om hinanden, når I dater. Lær hinandens familier at kende, hvis det er muligt. Er jeres mål forenelige? Føler I det samme for buddene, Frelseren, præstedømmet, templet, forælderrollen, kaldelser i Kirken og at tjene hinanden? Har I set hinanden i stressede situationer, når I har reageret på succes eller fiasko, når I modstår vrede og håndterer tilbageslag? Nedbryder eller opbygger den person, I dater, andre? Er hans eller hendes holdning,

sprog og opførsel noget, som I vil leve med hver dag?

Når det er sagt, så gifter ingen af os med *perfektion*; vi gifter os med *potentiale*. Det rette ægteskab handler ikke kun om, hvad jeg vil; det handler om, hvad hun vil, og hvad hun – der skal være min ledsager – ønsker og har brug for, jeg er.

Sagt ligeud, lad være med at date jer igennem jeres 20'ere bare for at »have det sjovt«, og derved udsætte ægteskab til fordel for andre interesser og aktiviteter. Hvorfor? Fordi dating og ægteskab ikke er endelige bestemmelsessteder. De er porten til der, hvor I til syvende og sidst gerne vil hen. »Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru.«¹¹

Jeres ansvar nu er at være værdig til den person, I ønsker at gifte jer med. Hvis I gerne vil giftes med en god, attraktiv, ærlig, glad, hårdtarbejdende, åndelig person, så *vær* den person. Hvis I *er* den person, og I ikke er gift, så vær tålmodig. Vent på Herren.

Jeg vidner om, at Herren kender jeres ønsker og elsker jer for jeres trofaste hengivenhed over for ham. Han har en plan for jer, hvad enten det er i dette liv eller i det næste. Lyt til hans Ånd. »Forsøg ikke at give Herren råd, men at tage mod råd af hans hånd.«¹² I dette liv eller i det næste vil hans løfter blive opfyldt. »Hvis I er beredte, skal I ikke frygte.«¹³

Hvis I ikke har uanede ressourcer, så bare rolig. Som et vidunderligt medlem af Kirken fortalte mig for nylig: »Jeg opdrog ikke mine børn med penge; jeg opdrog dem med tro.« Der ligger en stor sandhed i det. Begynd at udøve tro på alle områder af jeres liv. Hvis I ikke gør det, vil I komme til at lide af det, jeg kalder »tros-atrofi«. Selve den styrke, vi har brug for til at udøve vores tro, vil svinde. Så udøv tro hver eneste dag, og I vil vokse jer »stærkere og stærkere ... og fastere og fastere i troen på Kristus.«¹⁴

For at være parat til ægteskab skal I sørge for, at I er værdige til at tage

nadveren og have en tempelanbefaling. Tag regelmæssigt til templet. Tjen i Kirken. Udover at tjene i jeres kirkekaldelser, så følg Frelserens eksempel, der ganske enkelt »færdedes overalt og gjorde vel.«¹⁵

I har måske alvorlige spørgsmål om valgene forude. Da jeg var ung voksen, søgte jeg råd hos mine forældre og fra folk, der var trofaste, og som jeg stolede på. En var præstedømeleder, en anden var en lærer, der troede på mig. De sagde begge to til mig: »Hvis du vil have mit råd, så vær parat til at modtage det.« Jeg forstod, hvad det betød. Udvælg bønssomt mentorer, der vil jeres bedste (rent åndeligt). Vær forsigtige med at tage imod råd fra jeres jævnaldrende. Hvis I vil have mere end det, I har nu, så ræk *op*, ikke henover!¹⁶

Husk på, at ingen kan række opad på jeres vegne. Kun *jeres* tro og bønner gør jer i stand til at blive løftet op og opleve den mægtige forandring i hjertet. Kun *jeres* forsæt om at være lydige kan ændre jeres liv. På grund af Frelserens sonoffer for jer er kraften i jer.¹⁷ I har jeres handlefrihed, I har stærke vidnesbyrd, hvis I er lydige, og I kan følge Ånden, der vejleder jer.

For nylig sagde en ung filminstruktør, at han følte, at han var en del af en »fortabt generation« – en generation, »der leder efter håb og tilfredsstillelse, men leder alle de forkerte steder og på forkerte måder.«¹⁸

I Frelserens lignelse om den fortabte søn, er der mange velsignelser, der venter sønnen, men før han kunne gøre krav på dem, måtte han revidere sit liv, sine valg og sine omstændigheder. Miraklet, der derefter skete, beskrives i skrifterne med en enkelt sætning: »Han [gik] i sig selv.«¹⁹ Må jeg opfordre jer til at gå i jer selv? Når der skal træffes vigtige beslutninger

i Kirken, holder vi ofte rådsmøder. Familieråd tjener det samme formål. I kan måske afholde det, som jeg kalder et »personligt råd«. Når I har bedt, så brug noget tid alene. Tænk over, hvad der ligger forude. Spørg jer selv: »Hvilke områder af mit liv ønsker jeg at styrke, så jeg kan styrke andre? Hvor vil jeg gerne være om et år? Om to år? Hvilke valg skal jeg træffe for at nå derhen?« Bare husk på, at I er piloten, og det er jer, der styrer. Jeg vidner om, at når I går i jer selv, vil vor himmelske Fader komme til jer. Med Helligåndens trøstende hånd vil han hjælpe jer.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever. Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at vor Frelser elsker jer. »Skal vi ikke gå videre, hvad angår [hans store] sag? Gå fremad og ikke tilbage.«²⁰ Når I følger ham, vil han styrke og støtte jer. Han vil bringe jer op til jeres højeste hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 105:35.
2. 2 Ne 25:4.
3. Se 1 Mos 39.
4. Se 1 Ne 2.
5. Se Matt 2.
6. L&P 78:18.
7. Se L&P 88:63.
8. L&P 11:12, 14.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 262.
10. 2 Ne 9:29.
11. 1 Mos 2:24.
12. Jakob 4:10.
13. L&P 38:30.
14. Hel 3:35.
15. ApG 10:38.
16. Se Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, 1975, s. 145.
17. Se L&P 58:28.
18. Nathan Clarkson, i Emma Koonse, »Confessions of a Prodigal Son: Writer Says 'We Are All Prodigals,' Modern Retelling of Story Aimed at Millennials«, *Christian Post*, 26. jan. 2015, www.christianpost.com.
19. Luk 15:17.
20. L&P 128:22.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Dér er din mor

Ingen jordisk kærlighed kommer Jesu Kristi rene kærlighed nærmere end den uselviske kærlighed, som en hengiven mor har for sit barn.

Må jeg med alle jer byde velkommen til ældste Ronald A. Rasband, ældste Gary E. Stevenson og ældste Dale G. Renlund og deres hustruer til den dejligste gruppe, de overhovedet kan forestille sig.

Esajas skrev i sin profeti om Frelserens forsoning: »Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar.«¹ Et majestætisk syn i de sidste dage lagde vægt på, at »[Jesús] kom til verden ... for at bære verdens synder.«² Både fordums og nutidig skrift vidner om, at han »forløste ... dem og løftede dem op og bar dem alle fordums dage.«³ En yndlingssalme bønfaller os om at »høre ... din Forløseres røst.«⁴

Bar, bære, løfte, forløse. Dette er kraftfulde messianske ord, der giver håb. De rummer hjælp og håb om en sikker færden, fra hvor vi befinder os, til hvor vi bør være – men vi kan ikke kan nå derhen uden hjælp. Disse ord beskriver også byrde, kamp og træthed – ord, som meget passende beskriver Herrens mission, han, som for en ubeskrivelig pris løfter os op, når vi falder, fører os fremad, når vores styrke er brugt, og som fører os sikkert hjem, når sikkerhed ellers synes uden for vores rækkevidde. »Min Fader sendte mig,« sagde han, »så jeg kunne blive løftet op på korset ... ligesom jeg var blevet løftet op ... [skulle] mennesker ... blive løftet op ... til ... mig.«⁵

Men kan I i disse ord også høre et andet aspekt ved menneskers bestræbelser, hvor vi bruger ord som *bærer* og *båret*, *løfter* og *opløfter*, *slider* og *udfrier*? Som Jesus sagde til Johannes midt under selve forsoningen, og som han siger til os alle: »Dér er din mor.«⁶

I dag erklærer jeg fra denne talerstol, hvad der er sagt før: At ingen jordisk kærlighed kommer Jesu Kristi rene kærlighed nærmere end den uselviske kærlighed, som en hengiven mor har for sit barn. Da Esajas, som talte messiansk, ønskede at beskrive Jahves kærlighed, brugte han billedet af en mors hengivenhed. »Glemmer en kvinde sit diende barn?«, spørger han. Hvor absurd, antyder han, men ikke lige så absurd som at tro, at Kristus nogensinde vil glemme os.⁷

Denne form for standhaftig kærlighed »er tålmodig ... mild ... søger ikke sit eget ... men ... tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt«.⁸ Det mest opmuntrende af alt er, at denne troskab »[aldrig] hører ... op«.⁹ »For bjergene skal vige og højene fjernes,« sagde Jahve, »men min godhed skal ikke vige fra dig.«¹⁰ Således siger vore mødre også.

Ser I, det er ikke kun, at de bærer os, men de vedbliver med at bære *sammen med os*. Det er ikke udelukkende det at bære inden fødslen, men de bærer os gennem hele livet, hvilket

gør moderskab til sådan en bemærkelsesværdig præstation. Der findes naturligvis hjerteskrærende undtagelser, men de fleste mødre ved intuitivt og instinktivt, at dette er et helligt ansvar af den højeste slags. Betydningen af denne forståelse kan især for unge mødre være meget overvældende.

En vidunderlig ung mor skrev for nylig til mig: »Hvordan kan det være, at et menneske kan elske i så høj grad, at man er villig til at opgive en meget stor del af sin frihed for det? Hvordan kan kærlighed i jordelivet være så stærk, at man af egen fri vilje udsætter sig for ansvar, sårbarhed, ængstelighed og hovedbrud for blot at komme tilbage efter mere af det samme? Hvilken form for jordisk kærlighed kan, når du får et barn, få dig til at føle, at dit liv aldrig igen vil være dit eget? En mors kærlighed *må* være guddommelig. Der er ingen anden forklaring på det. Det, mødre gør, er en afgørende bestanddel af Kristi værk. Det alene bør være nok til at vise os betydningen af denne kærlighed, som igen og igen vil være at finde mellem det ubærlige og det uforlignelige, indtil det sidste barn på jorden er kommet sikkert frem og blevet frelst, og vi med Jesus kan sige: »[Fader!] Jeg har ... fuldfør[t] den gerning, du har givet mig at gøre.«¹¹ «

Med det velskrevne brev i baghovedet ønsker jeg at fortælle om tre

oplevelser, der viser mødres majestætiske indflydelse, som jeg har været vidne til inden for de sidste få uger:

Min første beretning er lidt advarende og minder os om, at ikke enhver indsats fra mødre har en lykkelig slutning, i det mindste ikke med det samme. Den påmindelse stammer fra en samtale med en højtelsket ven i over 50 år, som var døende og uden for den kirke, som han i sit hjerte vidste var sand. Uanset hvor meget jeg forsøgte at trøste ham, kunne jeg ikke bringe ham fred. Til sidst kom det frem. »Jeff,« sagde han, »uanset hvor smertefuldt det for mig vil blive at skulle stå foran Gud, så kan jeg ikke bære tanken om at stå foran min mor. Evangeliet og hendes børn betød alt for hende. Jeg ved, at jeg har knust hendes hjerte, og det knuser mit.«

Jeg er dog fuldstændig sikker på, at da han døde, modtog min vens mor ham med åbne og kærlige arme; det er det, forældre gør. Men den advarende del af denne historie er, at børn *kan* knuse deres mødres hjerte. Her ser vi igen en anden sammenligning med det

guddommelige. Jeg behøver ikke at minde jer om, at Jesus døde af et knust hjerte, som var udmattet og udkørt af at bære på verdens synder. Så må vi i hver eneste fristelses stund »se vores mor« såvel som vor Frelser og spare dem begge for sorgen ved, at vi synder.

For det andet vil jeg fortælle om en ung mand, der værdigt ankom til missionsmarken, men som selv valgte at tage hjem før tid på grund af tiltrækning til en af samme køn og nogle traumatiske oplevelser, som han havde haft i den forbindelse. Han var stadig værdig, men hans tro var på bristepunktet, hans følelsesmæssige byrde voksede sig større end tidligere og hans åndelige smerte blev mere og mere udtalt. Han følte sig skiftevis såret, forvirret, vred og ensom.

Hans missionspræsident, hans stavspræsident og hans biskop brugte utallige timer på at søge svar, græde og velsigne ham, mens de holdt ham tæt til sig, men mange af hans sår var så personlige, at han holdt visse ting for sig selv. Den gode far i denne beretning lagde hele sin sjæl i at hjælpe dette barn, men hans meget krævende arbejdsforhold betød ofte, at denne dreng og hans mor stod alene med sjælens lange, mørke nætter. Dag og nat, først i uger og så i måneder, som blev til år, søgte de sammen helbredelse. I perioder med bitterhed (for det meste hans, men til tider hendes) og en uendelig frygt (for det meste hendes, men til tider hans), bar hun – der er det smukke, byrdefulde ord igen – bar hun sit vidnesbyrd for sin søn om Guds kraft, om hans evangelium og hans kirke, men mest af alt om hans kærlighed til dette barn. På samme tid vidnede hun også om sin egen kompromisløse, uendelige kærlighed til ham. For at sammenføje disse to afgørende og essentielle søjler i hendes

eksistensgrundlag – Jesu Kristi evangelium og hendes familie – udgød hun konstant sin sjæl i bøn. Hun fastede og græd, hun græd og fastede, hvorefter hun lyttede og lyttede, mens denne søn gentagne gange fortalte hende om, hvordan hans hjerte var ved at bryde. Så hun bar ham – igen – men denne gang ikke i ni måneder. Denne gang forventede hun, at kampen gennem hans fortvivlelses ødelagte landskab ville vare evigt.

Men med Guds nåde, hendes egen beslutsomhed og hjælp fra utallige kirkeledere, venner, familiemedlemmer og professionelle har denne bønfoldende mor set sin søn vende hjem til det forjættede land. Desværre må vi erkende, at en sådan velsignelse ikke kommer, eller i det mindste endnu ikke er kommet, til alle forældre, som sørger over deres børn i mange forskellige situationer, men her var der håb. Og jeg må sige, at denne søns seksuelle orientering ikke blev ændret på mirakuløs vis – det troede ingen, at

den ville. Men lidt efter lidt blev hans hjerte forandret.

Han begyndte at komme i Kirken igen. Han valgte at tage nadveren af egen fri vilje og værdigt. Han fik på ny en tempelanbefaling og accepterede et kald til at tjene som seminarlærer tidligt om morgenen, hvor han nød megen succes. Og nu, efter *fem år*, er han efter eget ønske og med Kirkens betragtelige hjælp ankommet til missionsmarken igen for at færdiggøre sin tjeneste for Herren. Jeg har grædt over modet, retskaffenheden og beslutsomheden hos denne unge mand og hans familie for at finde en løsning og hjælpe ham til at fastholde sin tro. Han ved, at han skylder andre meget, men han forstår, at han skylder to messianske personer i sit liv mest, to som bar ham, sled med ham og udfriede ham – hans Frelser, Herren Jesus Kristus, og hans beslutsomme, forløsende og totale helgen af en mor.

Den sidste oplevelse stammer fra genindvielsen af templet i Mexico City

for kun tre uger siden. Det var der, at vi sammen med præsident Henry B. Eyring så vores kære ven, Lisa Tuttle Pieper, stå under den bevægende indvielsesceremoni. Men hun stod med noget besvær, for hun brugte en arm til at holde sin kære, men svært udfordrede datter Dora, mens hun med den anden forsøgte at kontrollere Doras handicappede højre hånd, så denne hæmmede, men evigt smukke Guds datter kunne vinke med et hvidt lommeterklæde og med lyde, som kun hun og himlens engle kunne forstå, sagde: »Hosianna, hosianna, hosianna til Gud og Lammet.«¹²

Til alle vore mødre i hele verden, fortidige, nutidige og fremtidige, siger jeg: »Tak. Tak for at have født og formet sjæle og karakterer og for at udvise Kristi rene kærlighed.« Til Eva, Sara, Rebekka og Rakel, til Maria fra Nazaret og til en mor i himlen siger jeg: »Tak for jeres altafgørende rolle i opfyldelsen af formålene med evighe- den.« Til alle mødre under alle forhold, heriblandt dem, der kæmper – og det kommer alle til – siger jeg: »Vær fredfyldte. Tro på Gud og jer selv. I klarer jer bedre, end I selv tror. I er befriere på Zions bjerg,¹³ og ligesom den Mester, I følger, hører [jeres kærlighed] aldrig op.«¹⁴ Ingen fortjener større ære. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 53:4.
2. L&P 76:41.
3. L&P 133:53; se også Es 63:9.
4. »Israel, Israel, Gud nu kalder«, *Salmer og sange*, nr. 9.
5. 3 Ne 27:14.
6. Joh 19:27.
7. Se Es 49:15.
8. Moro 7:45; se også 1 Kor 13:4-7.
9. Moro 7:46; se også 1 Kor 13:8.
10. 3 Ne 22:10; se også Es 54:10.
11. Joh 17:4.
12. Se *History of the Church*, 2:427-428.
13. Se Obad 1:21.
14. Moro 7:46; se også 1 Kor 13:8.

Ældste Bradley D. Foster
De Halvfjerds

Det er aldrig for tidligt, og det er aldrig for sent

Det er aldrig for tidligt, og det er aldrig for sent at lede, vejlede og gå sammen med vore børn, fordi familien er evig.

Brødre og søstre, vi er i kamp mod verden. Tidligere kæmpede verden for at vinde vore børns energi og tid. Nu kæmper den om deres identitet og sind. Mange høje og fremtrædende stemmer prøver at definere, hvem vore børn er, og hvad de bør tro på. Vi kan ikke lade samfundet forme vores familie efter verdens modeluner. Vi må vinde denne kamp. Alt afhænger af det.

Børnene i Kirken synger en sang, der lærer dem om deres sande identitet: »Jeg er Guds kære barn ... Han har sendt mig her, har givet mig et jordisk hjem, med far og mor.« Og så kommer barnets bøn til os: »Led mig, før mig, gå du med mig ... [så] jeg en dag forstår hans ord, og før det er for sent!«¹

Præsident Russell M. Nelson understøttede os ved vores sidste generalkonference om, at vi fra nu af må være »målbevidste forældre.«² Dette er en farlig tid. Men den gode nyhed er, at Gud vidste, at det ville være tilfældet, og han har givet os råd i skrifterne, så vi ved, hvordan vi kan hjælpe vore børn og vore børnebørn.

Frelseren viste sig for nefitterne i Mormons Bog. Han samlede deres

små børn omkring sig. Han velsignede dem, bad for dem og græd over dem.³ Derpå sagde han til forældrene: »Se jeres små.«⁴

Ordet *se* betyder at betragte. Hvad ønskede Jesus, at forældrene skulle se hos deres små børn? Ønskede han, at de skulle få et glimt af deres børns guddommelige potentiale?

Når vi kigger på vore børn og vore børnebørn i dag, hvad ønsker Frelseren

da, at vi skal se i dem? Forstår vi, at vore børn er den største gruppe undersøgere i Kirken? Hvad må vi gøre for at hjælpe dem til varig omvendelse?

I Matthæusevangeliet lærer Frelseren os om varig omvendelse. En stor gruppe mennesker havde samlet sig nær Galilæa sø for at høre ham undervise.

Ved denne lejlighed fortalte Jesus en historie om at så frø; lignelsen om sædemanden.⁵ Han forklarede sine disciple dette og i sidste ende os ved at sige: »Når et menneske hører ordet om Riget og *ikke* fatter det, kommer den Onde og røver det, der er sået i hans hjerte.«⁶ Budskabet til forældrene er tydeligt: Der er forskel på at høre og fatte. Hvis vore børn blot hører, men ikke forstår evangeliet, så står døren åben for, at Satan kan komme ind og fjerne disse sandheder fra deres hjerte.

Hvis vi til gengæld kan hjælpe dem til at lade omvendelsen slå dybe rødder, så kan Jesu Kristi evangelium, når solen brænder, når livet bliver svært – og det gør det – give dem noget indeni, der ikke bliver påvirket af noget udefra. Hvordan kan vi sikre os, at disse mægtige sandheder ikke blot ryger ind ad det ene øre og ud ad det andet? At høre ordene er måske ikke nok.

Vi ved alle, at ord udvikler sig. Nogle gange siger vi vore ord, og de hører deres ord. I siger måske til jeres børn: »Der er vist kommet en ridse i pladen.« De svarer sikkert med: »Far, hvad er en plade?«

Vor himmelske Fader ønsker, at vi lykkes som forældre, for når alt kommer til alt, så var de hans børn, før de blev vore. Som forældre i Zion har I modtaget Helligåndsgaven. Når I beder om vejledning, så »vil den vise jer alt det, som I skal gøre«⁷ i jeres undervisning af jeres børn. Når I udvikler metoder til at lære, så »overfører

Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte.«⁸

Jeg kan ikke tænke på noget bedre eksempel på at hjælpe nogen til at forstå end historien om Helen Keller. Hun var blind og døv og levede i en verden, der var mørk og stille. En lærer, der hed Anne Sullivan, kom for at hjælpe hende. Hvordan ville I undervise et barn, der ikke kan høre eller se jer?

I lang tid kæmpede Anne med at nå ind til Helen. En dag omkring middag tog hun hende med ud til vandpumpen. Hun tog en af Helens hænder under hanen og begyndte at pumpe vandet. Anne stavede derpå ordet *V-A-N-D* i Helens anden hånd. Der skete ingenting. Så hun gjorde det igen. *V-A-N-D*. Helen klemte Annes hånd, fordi hun begyndte at forstå. Da aftenen faldt på, havde hun lært 30 ord. Da der var gået et par måneder, havde hun lært 600 ord og kunne læse blindskrift. Helen Keller fik senere en eksamen fra college og hjalp med at ændre verden for mennesker, der ikke kunne se eller høre.⁹ Det var et mirakel, og hendes lærer udvirkede miraklet, ligesom I vil som forældre.

Jeg så en anden god lærers resultater, da jeg tjente som præsident for en stav for enlige voksne ved BYU-Idaho. Den oplevelse ændrede mit liv. En tirsdag aften interviewede jeg Pablo, en ung mand fra Mexico City, der ønskede

at tage på mission. Jeg spurgte ind til hans vidnesbyrd og hans ønske om at tjene. Hans svar på mine spørgsmål var perfekte. Så spurgte jeg til hans værdighed. Hans svar var præcise. De var faktisk så gode, at jeg tænkte: »Måske forstår han ikke, hvad det er, jeg spørger ham om.« Så jeg omformulerede spørgsmålene og fandt ud af, at han vidste præcis, hvad jeg mente, og var fuldstændig ærlig.

Jeg blev så imponeret over denne unge mand, at jeg spurgte ham: »Pablo, hvem er det, der har hjulpet dig, så du nu kan stå på dette sted i dit liv så retskaffen overfor Herren?«

Han svarede: »Min far.«

Jeg sagde: »Pablo, fortæl mig din historie.«

Pablo fortsatte: »Da jeg var ni, trak min far mig til side og sagde: »Pablo, jeg har også været ni år engang. Der er nogle ting, som du vil støde på i livet. Du vil se folk, der snyder i skolen. Du er måske sammen med folk, der bander. Du vil nok få dage, hvor du ikke har lyst til at gå i kirke. Men når de ting sker, eller noget som helst andet, der foruroliger dig, så vil jeg gerne have, at du kommer og taler med mig, og så vil jeg hjælpe dig igennem det. Og jeg vil fortælle dig, hvad der derefter sker.«

»Pablo, hvad fortalte han dig, da du var 10?«

»Jo, han advarede mig mod pornografi og sjofle vittigheder.«

»Hvad så, da du var 11?« spurgte jeg.

»Han advarede mig mod ting, der kunne være vanedannende, og mindede mig om at bruge min handlefrihed.«

Her var der en far, der år for år »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der«,¹⁰ hjalp sin søn til ikke blot at høre, men også til at forstå. Pablos far vidste, at vore børn lærer, når de er klar til at lære, ikke blot når vi er klar til at undervise dem. Jeg var stolt af Pablo, da vi indsendte hans missionspapirer den aften, men jeg var endnu mere stolt af Pablos far.

Da jeg kørte hjem den aften, spurgte jeg mig selv: »Hvilken slags far vil Pablo blive?« Og svaret var helt klart: Han bliver ligesom sin far. Jesus sagde: »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre.«¹¹ Det er sådan, vor himmelske Fader velsigner sine børn fra generation til generation.

Mens jeg tænkte over min oplevelse med Pablo, blev jeg ked af det, fordi mine fire døtre var voksne, og de ni børnebørn, jeg havde på det tidspunkt, ikke boede i nærheden. Jeg tænkte da: »Hvordan kan jeg nogensinde hjælpe

dem på den måde, som Pablos far hjalp ham? Er der gået for lang tid?« Mens jeg bad en bøn i hjertet, hviskede Ånden mig denne dybsindige sandhed: »Det er aldrig for tidligt, og det er aldrig for sent at begynde denne vigtige proces.« Jeg vidste med det samme, hvad det betød. Jeg kunne næsten ikke vente med at komme hjem. Jeg bad min hustru, Sharol, om at ringe til alle vore børn og fortælle dem, at vi havde brug for at besøge dem. Jeg havde noget virkeligt vigtigt at fortælle dem. Min iver forskrækkede dem lidt.

Vi begyndte med vores ældste datter og hendes mand. Jeg sagde: »Jeres mor og jeg ønsker, at I skal vide, at vi engang var på jeres alder. Vi var 31 og havde en lille familie. Vi har en ide om, hvad I kan komme ud for. Det kan være en økonomisk krise eller et problem med helbredet. Det kan være en troskrise. I kan blive overvældet af livet. Når disse ting sker, så ønsker jeg, at I taler med os. Vi vil hjælpe jer igen- nem dem. Vi ønsker ikke at blande os i jeres liv hele tiden, men vi ønsker, at I skal vide, at vi altid vil stå på sidelinjen. Og mens vi er sammen, vil jeg gerne fortælle jer om et interview, jeg lige har haft med en ung mand, der hed Pablo.«

Efter historien sagde jeg: »Vi ønsker ikke, at I ikke får hjulpet jeres børn og vore børnebørn med at forstå disse vigtige sandheder.«

Brødre og søstre, jeg forstår nu i højere grad, hvad Herren forventer af mig som far og som bedstefar med hensyn til at påbegynde en proces, hvor jeg kan hjælpe min familie til ikke blot at høre, men også til at forstå.

I forbindelse med at jeg bliver ældre, reflekterer jeg over disse ord:

*O tid, o tid, stop dit jag,
Og lad dem være mine børn
endnu en dag!¹²*

Jeg ved, at jeg ikke kan få tiden til at gå baglæns, men nu ved jeg dette – det er aldrig for tidligt, og det er aldrig for sent at lede, vejlede og gå sammen med vore børn, fordi familien er evig.

Det er mit vidnesbyrd, at vor himmelske Fader elskede os så højt, at han sendte sin enbårne Søn for at leve som en dødelig, så Jesus kan sige til os: »Jeg har været, hvor I er, jeg ved, hvad der kommer herefter, og jeg kan hjælpe jer gennem det.« Det ved jeg, at han vil. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
2. Se Russell M. Nelson, »Sabbatten er frydefuld«, *Liahona*, maj 2015, s. 131.
3. Se 3 Ne 17:21.
4. 3 Ne 17:23.
5. Se Matt 13:1-13.
6. Eter 13:19; fremhævelse tilføjet.
7. 2 Ne 32:5.
8. 2 Ne 33:1.
9. Se »Anne Sullivan«, biography.com/people/anne-sullivan-9498826; »Helen Keller«, biography.com/people/helen-keller-9361967.
10. Es 28:10.
11. Joh 5:19.
12. Tilpasset fra Elizabeth Akers Allens digt »Rock Me to Sleep«, i William Cullen Bryant, red., *The Family Library of Poetry and Song*, 1870, s. 222-223.

Ældste Hugo Montoya
De Halvfjerds

Prøvet og fristet – men hjulpet

Vi kan som vor himmelske Faders børn hjælpe hinanden i vore prøvelser og fristelser.

I livets løb bliver vi prøvet og fristet. Vi har også mulighed for at udøve vores handlefrihed og hjælpe hinanden. Disse sandheder er en del af vor himmelske Faders vidunderlige og fuldkomne plan.

Præsident John Taylor har sagt: »Jeg hørte profeten Joseph sige følgende, engang han talte til De Tolv: »I skal igennem alle slags prøvelser. Og det er lige så nødvendigt for jer at blive prøvet, som det var for Abraham og andre Guds mænd, og (sagde han) Gud vil afprøve jer, og han vil tage fat i jer og vride selve jeres hjerte.«¹

Når vi når ansvarlighedsalderen, er prøvelser og fristelser universelle. Somme tider kan de blive til tunge byrder, men de giver os også styrke og udvikling, når vi overvinder dem.

Disse byrder skal vi heldigvis ikke bære alene. Alma sagde: »I ... nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette.«² Disse ord viser, at vi har ansvaret for at hjælpe hinanden. Det ansvar kan komme gennem en kirkekaldelse, en opgave, et venskab eller som en del

af vores guddommelige pligt som forældre, ægtefælle eller familiemedlem – eller ved blot at være medlem af Guds familie.

Jeg vil vise fire måder, som vi kan lette hinandens byrder på ved, at vi hjælper hinanden.

1. Frelseren sagde: »Vil nogen tvinge dig til at følge ham én mil, så gå to

mil med ham.«³ Vi bliver for eksempel bedt om at tage regelmæssigt i templet i forhold til vore personlige omstændigheder. Det kræver, at vi ofrer tid og ressourcer på at tage i templet, især for dem, der skal rejse langt. Dette offer kunne ikke desto mindre betragtes som en del af den første mil.

Vi begynder at gå den anden mil, når vi forstår ordene »find, tag med og undervis«,⁴ når vi søger efter og forbereder navne på vore forfædre til templets ordinancer, når vi hjælper med indeksering, når vi tjener som tempelmedarbejdere og når vi ser efter muligheder for at hjælpe andre til at få en god oplevelse i templet.

Da jeg tjente som områdehalvfjerds, deltog en af stavene i mit koordinerende råd i en stor tempeludflugt. Det tempel, som medlemmerne kom i, var småt, og der var uheldigvis flere medlemmer, der på trods af den 12 timer lange rejse ikke kunne komme ind i templet, fordi der ikke var plads til flere den dag.

Nogle få dage efter denne tur besøgte jeg denne stav og spurgte præsidenten, om jeg kunne tale med nogle af de medlemmer, der ikke kunne komme ind i templet den dag. En af de brødre, jeg besøgte, fortalte mig: »Du skal ikke være bekymret, ældste. Jeg var ved Herrens hus. Jeg sad på en bænk i haven og tænkte over ordinancerne. Så fik jeg mulighed for at komme ind, men jeg lod en anden bror komme ind i stedet for mig, da det var hans første gang i templet, og han var kommet for at blive besejlet til sin hustru. De fik derfor mulighed for at deltage i to sessioner den dag. Herren kender mig, og han har velsignet mig, og vi har det godt.«

2. Smil. Denne lille handling kan hjælpe dem, der føler sig overvældet eller bebyrdet. Under præstedømmemødet ved aprilkonferencen i år sad jeg på forhøjningen som en af de fem nykaldede generalautoriteter. Vi sad der, hvor søstre fra organisationspræsidentskaberne nu sidder. Jeg var

meget nervøs og overvældet af min nye kaldelse.

Da vi sang mellemsalmen, følte jeg meget stærkt, at nogen kiggede på mig. Jeg tænkte ved mig selv: »Der er flere end 20.000 mennesker i denne bygning, og de fleste af dem kigger mod mig. Selvfølgelig er der nogen, der kigger på dig.«

Mens jeg stadig sang, følte jeg igen stærkt, at der var nogen, som kiggede på mig. Jeg kiggede over på rækken, hvor De Tolv sad og så, at præsident Russell M. Nelson havde vendt sig i sædet og så hen, hvor vi sad. Jeg fik øjenkontakt med ham, og han smilede stort til mig. Det smil gav fred i mit overvældede hjerte.

Efter sin opstandelse besøgte Jesus Kristus sine andre får. Han kaldte og ordinerede tolv disciple, og med den myndighed tjente de blandt folket. Herren Jesus Kristus selv stod blandt dem. Herren bad dem om at knæle og bede. Jeg ved ikke, om de nykaldede og ordinerede tolv disciple var overvældede af deres kaldelse, men

der står i skrifterne: »Det skete, at Jesus velsignede dem, mens de bad til ham; og hans ansigt *smilede* over dem, og lyset i hans ansigt skinnede på dem.«⁵ Ved sidste generalkonference loftede et smil øjeblikkeligt mine byrder på en ekstraordinær måde.

3. Vis andre medfølelse. Hvis du er præstedømmebærer, så brug din myndighed til gavn for Guds børn og velsign dem. Trøst dem, der lider eller oplever modgang.

4. Hjørnestenen i Guds plan er Herren Jesu Kristi forsoning. Mindst en gang om ugen skal vi meditere lige som præsident Joseph F. Smith gjorde over »den store og vidunderlige kærlighed, som Faderen og Sønnen havde vist, ved at Forløseren var kommet til verden.«⁶ Når vi inviterer andre med i kirke og til værdigt at tage del i nadveren, giver det flere af vor himmelske Faders børn mulighed for at reflektere over forsoningen. Og hvis vi ikke er værdige, kan vi omvende os. Husk, at den Højestes Søn steg ned under alt og tog alle krænkelse, synder, overtrædelser, sygdomme, smerter, trængsler og al ensomhed på sig. Der står i skrifterne, at Kristus »steg op til det høje, ligesom han også steg ned under alt, hvorved han fattede alt.«⁷

Det gør ingen forskel – om vore personlige kampe består af sygdom eller langvarig ensomhed eller modstanderens fristelser og prøver – den gode Hyrde er der. Han kalder os ved navn og siger: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«⁸

Jeg vil lige opsummere de fire punkter:

For det første – gå den anden mil.

For det andet – smil. Jeres smil vil hjælpe andre.

For det tredje – vis medfølelse.

For det fjerde – inviter andre med i kirke.

Ældste Vern P. Stanfill

De Halvfjerds

Jeg bærer mit vidnesbyrd om Frelseren. Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, og han lever. Jeg ved, at han med al sin styrke og kraft støtter Faderens plan. Jeg ved, at præsident Thomas S. Monson er en levende profet. Han har alle nøglerne til at udføre Guds værk her på jorden. Jeg ved, at vi som vor himmelske Faders børn kan hjælpe hinanden i vore prøvelser og fristelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. John Taylor, *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 229.
2. Mosi 18:8.
3. Matt 5:41.
4. Se Quentin L. Cook, »Our Heavenly Father's Plan Is about Families«, tale ved den slægtshistoriske konference RootsTech 2015, 14. feb. 2015, lds.org-to-ics/family-history/fd/plan-about-families-full ; se også lds.org/media-library/video/2015-07-01-find-take-teach.
5. 3 Ne 19:25; fremhævelse tilføjjet.
6. L&P 138:3.
7. L&P 88:6.
8. Matt 11:28.

Vælg lyset

Vi må vælge at følge de profetiske råd, genkende og handle på åndelige tilkendegivelser, være lydige mod Guds bud og søge personlig åbenbaring.

For ikke så lang tid siden besluttede min hustru og jeg, at vi gerne ville opleve et smukt område, der ligger tæt på vores hjem i det nordvestlige Montana. Vi planlagde at tage vores cykler med til Hiawatha-stien, et nedlagt jernbanespor, der krydser de smukke Rocky Mountains mellem Montana og Idaho. Vi forventede, at det ville blive en sjov dag sammen

med gode venner, hvor vi kunne nyde områdets naturlige skønhed.

Vi vidste, at vores tur langs den stor-slåede 25 kilometer lange sti omfattede togbroer, der strakte over dybe kløfter, og lange tunneler, der skar igennem de ru bjerge. Så vi forberedte os ved at spænde lys fast på vores hjelm og vores cykel.

De, der havde prøvet det før, advarede os om, at tunnelerne var mørke, og at vi skulle bruge noget meget skarpt lys. Da vi samledes foran den enorme stenåbning til Taft-tunnelen, fortalte en opsynsmand om nogle af farerne på stien, deriblandt dybe grøfter langs kanterne, rå vægge og fuldstændigt mørke. Utålmodigt begyndte vi at køre ind i tunnelen. Da vi kun havde kørt i et par minutter, omgav det forudsagte mørke os. Det lys, jeg havde taget med, viste sig ikke at være nok, og mørket vandt snart over det. Pludselig begyndte jeg at føle mig ængstelig, forvirret og desorienteret.

Jeg var forlegen over at indrømme min ængstelse over for mine venner og min familie. Selvom jeg er en erfaren cyklist, føltes det nu som om, at jeg aldrig havde kørt på cykel før. Jeg kæmpede med at holde mig oprejst, efterhånden som min forvirring tog til.

Til sidst, efter jeg havde udtrykt mit ubehag til dem i nærheden af mig, blev det muligt at komme tættere på en af mine venners kraftigere lys. Faktisk begyndte alle i gruppen at danne en tæt rundkreds rundt om ham. Ved at holde os tæt på ham og for en tid forlade os på hans lys og på gruppens samlede lys, cyklede vi dybere ind i tunnelens mørke.

Efter, hvad der syntes som timer, så jeg et meget lille lys. Næsten med det samme begyndte jeg at føle mig overbevist om, at det nok skulle gå. Jeg fortsatte med at cykle fremad, mens jeg forlod mig på mine venners lys og det voksende lys forude. Min tillid kom gradvist tilbage, efterhånden som lyset tog til i omfang og intensitet. Lang tid før jeg nåede enden af tunnelen, havde jeg ikke længere brug for mine venners hjælp. Al min ængstelse forsvandt, mens vi hurtigt cyklede frem mod lyset. Jeg følte mig rolig, selv før vi cyklede ud i den varme og pragtfulde morgen.

Vi lever i en verden, hvor vi oplever, at vores tro bliver udfordret. Vi kan måske føle os sikre på, at vi er parate til at møde disse udfordringer, for blot at finde ud af, at vore forberedelser ikke har været tilstrækkelige. Og ligesom min ven havde advaret mig om mørket, så bliver vi advaret i dag. Apostolske

røster råder os til at forberede os med kraftigt lys fra åndelig styrke.

På samme måde kan vi føle os flove, utilpasse eller forvirrede, når vi bliver udfordret på vores tro. Generelt set afhænger intensiteten og varigheden af disse følelser af vores reaktion på dem. Hvis vi ikke gør noget, kan tvivl, stolthed og i sidste ende apostasi drive os væk fra lyset.

Jeg lærte nogle vigtige lektier af min oplevelse i tunnelen. Jeg vil fortælle om nogle få af dem.

For det første, uanset hvor intenst tvivlens mørke er, vælger vi, i hvor lang tid og i hvilken udstrækning vi vil lade det at påvirke os. Vi må huske på, hvor meget vor himmelske Fader og hans Søn elsker os. De vil hverken forlade os eller lade os blive overvundet, hvis vi søger deres hjælp. Husk Peters oplevelse i de oprørte bølger på Galilæas Sø. Da Peter mærkede det kolde mørke lukke sig om ham, indså han hurtigt sit dilemma og valgte i det øjeblik at råbe efter hjælp. Han satte ikke spørgsmålstegn ved Frelserens magt til at frelse ham; han råbte ganske enkelt: »Herre, frels mig!«¹

I vores liv kan Frelserens udstrakte hånd måske komme i form af hjælp fra en god ven, leder eller en kærlig

forælder. Når vi kæmper i mørket, er der ikke noget galt med midlertidigt at stole på lyset fra dem, som elsker os og ønsker det bedste for os.

Når vi overvejer noget alvorligt, hvorfor skulle vi så lytte til de ansigtsløse, kyniske stemmer fra dem i den store og rummelige bygning i vore dage og ignorere bønnerne fra dem, der oprigtigt elsker os? De evigt tilstedeværende nej-sigere foretrækker at rive ned i stedet for at bygge op og at gøre nar i stedet for at opløfte. Deres hånende ord kan bore sig ind i os, ofte ved hjælp af en meget kort strøm af elektroniske fordrejninger, der omhyggeligt og bevidst har til hensigt at ødelægge vores tro. Er det klogt at lægge vores evige velbefindende i hænderne på fremmede? Er det klogt at søge oplysninger fra dem, der ikke har noget lys at give af, og hvis private dagsorden er skjult for os? Hvis disse anonyme personer åbent og ærligt blev præsenteret for os, ville de aldrig få et øjeblik af vores tid, men fordi de udnytter de sociale medier og er skjult for nærmere eftersyn, modtager de ufortjent troværdighed.

Hvis vi vælger at følge dem, som håner hellige ting, vil det fjerne os fra Frelserens frelsende og livgivende lys. Johannes skrev: »Atter talte Jesus til dem og sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«² Husk på, at de, der virkelig elsker os, kan hjælpe os med at opbygge vores tro.

Ligesom jeg var forlegen i tunnelen, så kan vi også føle os forlegne over at skulle bede om hjælp, når vi tvivler. Måske er vi dem, som andre har set hen til for at blive styrket, og nu har vi selv brug for hjælp. Når vi indser, at Frelserens lys og den trøst, som han kan give os, er alt for værdifuld at miste på grund af stolthed, så kan inspirerede

kirkeledere, forældre og gode venner hjælpe. De er parate til at hjælpe os til at opnå den åndelige vished, der vil styrke os mod anslag på vores tro.

For det andet må vi stole på Herren for at kunne udvikle vores egen åndelige kraft. Vi kan ikke stole på andres lys for evigt. Jeg vidste, at mørket i tunnelen ikke ville vare ved, hvis jeg blev ved med at cykle ved siden af min ven og i sikkerhed sammen med gruppen. Men jeg forventede, at jeg selv kunne fortsætte, når jeg kunne se lyset. Frelseren har sagt: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig; bed, så skal I få; bank på, så skal der blive lukket op for jer.«³ Vi må handle i forventning om, at Herren vil opfylde sit løfte om at løfte os ud af mørket, hvis vi nærmer os ham. Modstanderen vil på den anden side prøve at overbevise os om, at vi aldrig har følt Åndens indflydelse, og at det ville være lettere bare at holde op med at prøve.

Præsident Dieter F. Uchtdorf giver os følgende råd: »Betvivl derfor ... jeres tvivl, før I betvivler jeres tro.«⁴ I min menighed sagde en ung mand for nylig: »Der er ting, som jeg har følt, som jeg ikke kan forklare på nogen anden måde, end at det kommer fra Gud.« Det er åndelig integritet.

Når vi står over for spørgsmål eller fristes til at tvivle, bør vi huske på de åndelige velsignelser og følelser, der tidligere har gennemboret vores hjerte og liv, og sætte vores lid til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Jeg mindes ordene i en velkendt salme: »Vi stoler på Gud og hans nåde. Vi prøved' så hyppigt hans ord.«⁵ Hvis vi ignorerer og ser bort fra tidligere åndelige oplevelser, vil vi distancere os fra Gud.

Vores søgen efter lys forstærkes af vores villighed til at genkende det, når det skinner i vores liv. Nutidige skrifter definerer lys og giver et løfte til dem, der tager imod det: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«⁶ Ligesom da vi blev ved med at cykle mod lyset. Jo mere vi holder ud, jo mere vil hans påvirkning oplyse vores liv. Ligesom lyset for enden af tunnelen vil hans lys give os tillid, målrettethed, trøst og – vigtigst af alt – kraften til at vide, at han lever.

For det tredje er intet mørke så uigennemtrængeligt, truende eller så svært, at det ikke kan overvindes af lys. Ældste Neil L. Andersen har sagt: »Idet ondskaben

i verden vokser, er der en kompenserende åndelig kraft, der gives de retfærdige. Når verden glider væk fra sin åndelige ankerplads, forbereder Herren vejen for dem, der søger han, og tilbyder dem større vished, større bekræftelse og større tillid til den åndelige kurs, de følger. Helligåndsgaven bliver et klarere lys i den spirende dæmring.«⁷

Brødre og søstre, vi er ikke ladet i stikken for at blive påvirket af ethvert indfald og enhver ændring i verdens holdning, men vi har kraft til at vælge tro over tvivl. For at kunne få adgang til denne kompenserende åndelige kraft må vi vælge at følge de profetiske råd, genkende og handle på åndelige tilkendegivelser, være lydige mod Guds bud og søge personlig åbenbaring. Vi må vælge. Må vi vælge Frelserens lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matt 14:25-31.
2. Joh 8:12.
3. L&P 88:63.
4. Dieter F. Uchtdorf, »Efterlev evangeliet med glæde«, *Liahona*, nov. 2013, s. 23.
5. »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13.
6. L&P 50:24.
7. Neil L. Andersen, »A Compensatory Spiritual Power for the Righteous«, foredrag ved uddannelsesugen på Brigham Young University, 18. aug. 2015, speeches.byu.edu.

Ældste James B. Martino

De Halvfjerds

Vend jer til ham, så vil svarene komme

Vær lydige, husk de gange, hvor I førhen har mærket Ånden, og spørg i tro. Jeres svar vil komme.

Da jeg var ung, tilsluttede mine forældre sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi vidste, at missionærerne havde undervist dem, men det var kun mine forældre, der var blevet undervist.

Efter denne overraskende melding begyndte mine brødre og jeg også at lytte til missionærerne, og de modtog alle budskabet om genoprettelsen med glæde. Selvom jeg var nysgerrig, gik jeg ikke helhjertet ind for at ændre mit liv. Jeg tog imidlertid imod udfordringen til at bede om, hvorvidt Mormons Bog var Guds ord, men jeg fik ikke noget svar.

I kan meget vel spørge om, hvorfor vor himmelske Fader ikke besvarede den bøn; jeg undrede mig i hvert fald. Jeg har siden lært, at Moronis løfte er præcist. Gud besvarer vore bønner omkring sandheden af evangeliet, men han besvarer dem, når vi spørger af »et oprigtigt hjerte« og i en »oprigtig hensigt«.¹ Han svarer ikke blot for at tilfredsstille vores nysgerrighed.

Måske er der noget i jeres liv, som I undrer jer over. Måske er der et problem, som I ikke helt kender svaret på. I dag ønsker jeg at komme med nogle tanker, som måske kan hjælpe jer til at

få svar, eller hjælpe jer, der søger. Processen begynder med at blive omvendt til Jesu Kristi evangelium.

Modtagelse af åbenbaring afhænger af vores hjertes tilstand og hensigt

Jeg har tænkt over beretningerne om flere personer i skrifterne. Tag for

eksempel Laman og Lemuel. De var som Nefi »født af agtværdige forældre« og var blevet undervist »i al [deres] fars lærdom«.² Alligevel murrede de, fordi deres far var en synsk mand. Set med deres øjne var hans beslutninger helt ulogiske, for de kendte ikke det, der hører til Gud, og derfor ville de ikke tro.³

Det er interessant at bemærke, at deres valg gav dem adgang til potentielt trosfremmende oplevelser. De forlod deres hjem og deres rigdomme. De led under deres ørkenvandring. De hjalp til sidst med at bygge båden, og de gik med til at rejse til et ukendt land.

Nefi gennemgik de samme oplevelser. Men opbyggede disse handlinger deres tro? Nefis tro blev styrket, men Laman og Lemuel blev mere kyniske og vrede. Disse brødre så og hørte tilmed en engel, men desværre vedblev de med at tvivle.⁴

Livet på jorden er ikke let for nogen af os. Vi er sat på jorden for

at blive prøvet. Vores reaktion på livets oplevelser vil ofte have stor indflydelse på vores vidnesbyrd. Overvej, hvordan Laman og Lemuel reagerede: De murrede, når deres far bad dem om at gøre noget svært.⁵ De forsøgte at hente bronzepletterne, men da det ikke lykkedes, gav de op. Deres indstilling var: »Vi har prøvet, hvad mere kan vi gøre?»⁶

Der var tilmed et tidspunkt, hvor de sørgede over at have handlet forkert og bad om tilgivelse.⁷ De bad og blev tilgivet. Men skrifterne fortæller, at de senere vendte tilbage til at beklage sig, og de nægtede at bede. De kom til Nefi og sagde, at de ikke kunne forstå »de ord, [deres far havde] talt.«⁸ Nefi spurgte dem, om de havde »adspurgte Herren.«⁹ Læg mærke til deres svar: »Det har vi ikke, for Herren giver ikke noget sådant til kende for os.«¹⁰

Fortsat lydighed giver os mulighed for at modtage svar

Nefis svar til sine brødre er en nøgle, som vi kan bruge til fortsat at modtage svar på bøn:

»Hvordan kan det være, at I ikke holder Herrens befalinger? Hvordan kan det være, at I vil fortæbes på grund af jeres hjertes hårdhed?

Husker I ikke, hvad Herren har sagt? Hvis I ikke forhærder hjertet og adspørger mig i tro, overbeviste om, at I skal modtage, og med flid i at holde mine befalinger, da skal dette visselig gives til kende for jer.«¹¹

Jeg kender nogle hjemvendte missionærer, hvis åndelige oplevelser har været indiskutable, men manglen på bestemte åndelige vaner synes at have fået dem til at glemme de tider, hvor Gud talte til dem. Til disse hjemvendte missionærer og til alle os, »hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge,

om I også føler således nu?»¹² Hvis I ikke føler det sådan nu, kan I føle det igen, men overvej Nefis råd. Vær lydige, husk de gange, hvor I førhen har mærket Ånden, og spørg i tro. I vil få svar, og I vil føle Frelserens kærlighed og fred. Det kommer måske ikke så hurtigt eller helt, som I ønsker, men svaret vil komme. Giv ikke op! Giv aldrig op!

Lad os sammenligne Laman og Lemuel med Mosijas sønner. Begge grupper af mænd voksede op i retskafne familier, alligevel kom begge grupper på afveje. Begge grupper blev kaldt til omvendelse af en engel, men hvad adskilte Mosijas sønners oplevelse fra de andres?

Prøvelser opbygger vores tro

Deres missionssucces er uforglemmelig. Tusinder blev omvendt til Herrens veje. Vi glemmer imidlertid ofte, at da de begynde deres mission, var de »nedtrykte i hjertet og skulle til at vende tilbage ... da trøstede Herren [dem].« Herrens råd til dem var: »Bær jeres trængsler med tålmodighed.«¹³

Studium af skrifterne fortæller os Guds vilje

Hvorfor styrkede Mosijas sønners trængsler deres tro og ihærdighed i stedet for at få dem til at murre eller tvivle? Nøglen er, at »de havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.«¹⁴ Vi vil alle møde prøvelser og have spørgsmål, men husk på, at vi bestandigt må holde »fast ved jernstangen.«¹⁵ »Kristi ord vil fortælle [os] alt det, som [vi] skal gøre.«¹⁶ Vi må gøre skriftstudium til en daglig del af vores liv, da det vil åbne dørene for åbenbaring.

Bøn, der kombineres med faste, indbyder til åbenbaring

For Mosijas sønner var det »ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelsens ånd.«¹⁷ Bøn og faste gør os modtagelige for åndelige tilkendegivelser. Kommunikation med vor himmelske Fader, mens vi bevidst afstår fra mad og drikke, gør det muligt

for os at »løse ondskabens lænker [og] springe ågets bånd«. ¹⁸ Bøn vil, kombineret med faste, muliggøre, at »Herren vil svare«, når vi kalder, og når vi råber, siger han: »Her er jeg!« ¹⁹

Vend jer til ham

Disse personlige religiøse vaner – lydighed, skriftstudium, bøn og faste – styrkede Mosijas sønner. Manglen på de samme personlige, religiøse vaner var en væsentlig årsag til, at Laman og Lemuel var sårbare for fristelsen til at murre og tvivle.

Hvis I er blevet fristet til at murre, hvis I har haft tvivl, der førte til vantro, hvis prøvelserne synes større, end I kan bære, så vend jer til ham. Hvis I har vendt jer bort eller bortforklaret jeres opførsel, så vend jer til ham. Kan I huske, da han »gød fred i [jeres] sind ...? Hvad større vidnesbyrd kan [I] få end et fra Gud?« ²⁰ Spørg jer selv: »Lever jeg nærmere Kristus nu, end jeg gjorde før?« Vend jer nu til ham.

Tillad mig at vende tilbage til min personlige beretning. Med tiden begyndte jeg at blive oprigtig. Jeg husker, da missionæren, som underviste mig, spurgte, om jeg var klar til at blive døbt. Jeg svarede, at jeg stadig havde nogle forbehold. Den vise missionær fortalte mig, at han kunne besvare mine spørgsmål, men at jeg først skulle besvare hans spørgsmål. Han spurgte mig, om Mormons Bog var sand, og om Joseph Smith var en profet. Jeg fortalte ham, at det vidste jeg ikke, men jeg ønskede at vide det.

Mine spørgsmål ledte til større tro. For mig kom svaret ikke som en hændelse, men som en proces. Jeg mærkede, mens jeg gjorde »et forsøg med [hans] ord« og begyndte at »udøve den mindste smule tro«, at Mormons Bog blev »mig liflig«, »oplys[te] min forstand« og »udvikle[de] min sjæl«. Til sidst

oplevede jeg det, som skrifterne beskriver som en svulmen i jeres bryst. ²¹ Da var det, at jeg ønskede at blive døbt og vie mit liv til Jesus Kristus.

Jeg ved virkelig, at Mormons Bog er Guds ord. Jeg ved, at Joseph Smith var en profet. Der er stadig noget, jeg ikke fatter, men mit vidnesbyrd om sandheden drager mig nærmere på Frelseren og opbygger min tro.

Brødre og søstre, husk på Nefi og Mosijas sønner, som havde åndelige oplevelser, og derefter handlede i tro, så kom svarene, og deres trofasthed voksede. Sammenlign dette med Laman og Lemuel, som tvivlede og murrede. Selv om de sommetider handlede godt, så er gerninger uden tro døde. Vi må kombinere tro med gerninger for at modtage svar.

Jeg håber, at Ånden, mens I har lyttet denne formiddag, har talt i jeres sind og hjerte, om hvad I kan gøre for

at få besvaret jeres spørgsmål eller for at finde en inspireret løsning på et problem, I står overfor. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Vend jer til ham, og jeres bønner vil blive besvaret. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moro 10:4.
2. 1 Ne 1:1.
3. Se 1 Ne 2:11-12.
4. Se 1 Ne 4:3-4.
5. Se 1 Ne 3:5.
6. Se 1 Ne 3:14.
7. Se 1 Ne 7:20-21.
8. 1 Ne 15:7.
9. 1 Ne 15:8.
10. 1 Ne 15:9.
11. 1 Ne 15:10-11.
12. Alma 5:26.
13. Alma 26:27.
14. Alma 17:2.
15. 1 Ne 8:30.
16. 2 Ne 32:3.
17. Alma 17:3.
18. Es 58:6.
19. Es 58:9.
20. L&P 6:23.
21. Se Alma 32:27-28.

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Styrket af Jesu Kristi forsoning

Frelseren har på grund af sin forsoning magt til at bistå – til at hjælpe – i hver eneste af jordelivets smerter og trængsler.

Jordelivet har vi visheden om død og syndens byrde. Jesu Kristi forsoning fjerner disse to visheder fra livet på jorden. Men udover død og synd har vi mange andre udfordringer, mens vi kæmper os gennem livet. På grund af den selvsamme forsoning kan vor Frelser give os den styrke, vi behøver for at overvinde disse jordiske udfordringer. Det er mit emne i dag.

Tænk over det! Frelseren led under sin forsoning »smerter og trængsler og fristelser af enhver art.« Som præsident Boyd K. Packer har forklaret: »Han havde ingen gæld, han skulle betale. Han havde ikke gjort noget forkert. Ikke desto mindre fik han det hele at føle – den samlede sum af al skyld, sorg, sørgmodighed, smerte og ydmygelse, al mental, følelsesmæssig

og fysisk lidelse, mennesker har kendt til.«¹

Hvorfor led han disse jordiske udfordringer »af enhver art«? Alma forklarede: »Og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Apostlen Paulus forklarede fx, at fordi Frelseren »selv er blevet fristet og har lidt, kan han hjælpe dem, der fristes« (Hebr 2:18). Tilsvarende har præsident James E. Faust sagt: »Efter som Frelseren har lidt alt, hvad vi nogen sinde kan føle eller opleve, kan han hjælpe den svage med at blive stærkere.«²

Vor Frelser oplevede og led fylden af alle jordiske udfordringer, »hvad angår kødet«, så han, »hvad angår kødet«, kan vide, hvordan han kan »bistå [hvilket betyder at lette eller give hjælp til] sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.« Han kender derfor vore kampe, vores hjertesorg, vore fristelser og vore

I.

De fleste beretninger om forsoningen i skriften handler om, at Frelseren brød dødens bånd og led for vore synder. Alma underviste i disse grundlæggende principper i sin tale, der er nedskrevet i Mormons Bog. Men han kom også med det klareste tilsagn i skrifterne om, at Frelseren også oplevede sit folks smerter, sygdomme og skrøbeligheder.

Alma beskrev denne del af Frelserens forsoning: »Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme« (Alma 7:11; se også 2 Ne 9:21).

lidelser, for han oplevede dem alle frivilligt som en afgørende del af sin forsoning. Og på grund af det gør hans forsoning ham i stand til at bistå os – at give os styrken til at bære det hele.

II.

Selvom Almas belæring i det syvende kapitel er den absolut klareste i hele skriften om denne afgørende kraft i forsoningen, så bliver der understreget derom i hele den hellige skrift.

Jesus henviste i begyndelsen af sit virke til Esajas og forklarede, at han var sendt med »lægedom til dem, hvis hjerte er knust« (Es 61:1). Bibelen fortæller os om, at han helbredte mennesker »for deres sygdomme« (Luk 5:15; 7:21). Mormons Bog beretter om hans helbredelse af »dem, der på en eller anden måde var plaget« (3 Ne 17:9). Matthæusevangeliet forklarer, at Jesus

helbredte folk, »for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme« (Matt 8:17).

Esajas underviste i, at Messias ville bære vore »sygdomme« og »lidelser« (Es 53:4). Esajas fortalte også, at han styrker os: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig« (Es 41:10).

Det er derfor, vi synger:

Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod!

Thi jeg er din Gud og vil være dig god; ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd ... opholde dig ved min almægtige hånd.³

Apostlen Paulus talte om nogle af sine jordiske udfordringer, da han skrev: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13).

Vi ser altså, at Frelseren på grund af sin forsoning har magt til at bistå – til at hjælpe – i hver eneste af jordelivets smerter og trængsler. Nogle gange helbreder hans kraft en sygdom, men skrifterne og vore erfaringer lærer os, at han sommetider bistår eller hjælper os ved at give os styrken eller tålmodigheden til at udholde lidelser.⁴

III.

Hvad består disse jordiske smerter, trængsler og lidelser af, som vor Frelser oplevede og led?

Vi oplever alle smerter, trængsler og lidelser før eller senere. Ud over det, vi oplever på grund af vore synder, er livet på jorden fyldt med hyppig trængsel, sorg og lidelse.

Vi og vore kære lider af sygdomme. På et eller andet tidspunkt oplever vi alle smerte fra traumatiske skader eller

Frelseren har magt til at bistå - til at hjælpe - i hver eneste af jordelivets smerter og trængsler. Han bistår eller hjælper os ved at give os styrke eller tålmodighed til at udholde vore lidelser.

Fordomme omkring race og etnicitet frembringer smertefulde afvisninger for både unge og voksne.

Vi oplever alle lidelse eller sorg i forbindelse med et dødsfald blandt vore kære.

For mange er svækkelsen ved en depression smertefuld eller permanent invaliderende.

fra andre fysiske eller mentale problemer. Vi oplever alle lidelse eller sorg i forbindelse med et dødsfald blandt vore kære. Vi oplever alle at fejle i vore personlige ansvar, vore familieforhold eller vores arbejde.

Når en ægtefælle eller et barn afviser det, vi ved er sandt, og forlader retfærdighedens sti, oplever vi en usædvanlig stressfyldt smerte ligesom faderen til den fortabte søn i Jesu mindeværdige lignelse (se Luk 15:11-32).

Som salmisten sagde: »Mange ulykker rammer den retfærdige, dog redder Herren ham ud af dem alle« (Sl 34:20).

Derfor indeholder vore salmer den samme sande forvisning: »Himlen kan læge de jordiske sår.«⁵ Det, der læger os, er vor Frelser og hans forsoning.

Især for teenagere er følelsen af afvisning voldsom, når jævnaldrende synes at opleve lykkelige forhold og aktiviteter og bevidst holder dem ude. Fordomme omkring race og etnicitet

frembringer andre smertefulde afvisninger, for både unge og voksne. Livet har mange andre udfordringer som fx arbejdsløshed eller andre vejspærringer for vore planer.

Jeg taler stadig om jordiske svagheder, som ikke skyldes vore synder. Nogle er født med fysiske eller psykiske handicap, der er årsag til personlige lidelser og problemer for dem, der elsker og holder af dem. For mange er svækkelsen ved en depression smertefuld eller permanent invaliderende. En anden smertefuld tilstand er forbundet med at være ugift. De, der er i den situation, bør huske, at vor Frelser også oplevede denne form for smerte, og at han gennem sin forsoning tilbyder styrken til at bære den.

Få handicap er mere forkrøblende for vores timelige eller åndelige liv end afhængighed. Nogle af disse, som afhængighed af pornografi eller narkotika, er sandsynligvis forårsaget

af syndig adfærd. Selv når man har omvendt sig fra den adfærd, kan afhængigheden stadig være der. Dette indskrænkende greb kan også løses af den afgørende styrke, som Frelseren stiller til rådighed. Det kan også ske i de alvorlige udfordringer, som personer, der er sendt i fængsel for forbrydelser, oplever. Et nyligt brev vidner om den styrke, som selv en person i en sådan situation kan opleve: »Jeg ved, at vor Frelser går på disse gange, og jeg har ofte mærket Kristi kærlighed bag disse fængselsmure.«⁶

Jeg elsker vidnesbyrdet hos vores digter og ven Emma Lou Thayne. Sådan lyder ordene fra en af hendes salmer, som vi nu synger:

*Hvor kan jeg finde fred,
hvor skal jeg lede,
når mørke kræfter gør mit liv så hårdt?
Når jeg i hjertesorg, angst eller vrede
sørgende sjælefred,
vender mig bort?*

*Hvor kan jeg vende mig
hen i min smerte,
når jeg har brug for indsigt, hvem
giver fred?
Hvem vil med stille ro dulme mit hjerte?
Hvem andre kan forstå,
end han som led?*⁷

IV.

Hvem kan bistås og styrkes gennem Jesu Kristi forsoning? Alma fortalte, at Frelseren ville »påtage sig *sit folks* smerter og sygdomme« og »bistå *sit folk*« (Alma 7:11, 12; fremhævelse tilføjet). Hvem er hans »folk« i dette løfte? Er det alle mennesker – alle, som vil nyde godt af opstandelsen gennem forsoningen? Eller er det kun de udvalgte tjenere, der er værdige gennem ordnancer og pagter?

Ordet *folk* har forskellige betydninger i skrifterne. Den mest passende betydning af læresætningen om, at Frelseren vil bistå »sit folk«, er den betydning, som Ammon anvendte, da han belærte om, at »Gud er opmærksom på hvert enkelt folk, i hvilket land de end måtte være« (Alma 26:37). Det er også, hvad englens mente, da de bekendtgjorde Kristusbarnets fødsel: »Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket« (Luk 2:10).

Vor Frelser er på grund af sin forsoning i jordelivet i stand til at trøste, helbrede og styrke alle mænd og kvinder overalt, men jeg tror, at han kun

gør det for dem, som søger ham og beder om hans hjælp. Apostlen Jakob sagde: »Ydmyg jer for Herren, så vil han ophøje jer« (Jak 4:10). Vi bliver værdige til den velsignelse, når vi tror på ham og beder om hans hjælp.

Der er millioner af gudfrygtige mennesker, som beder til Gud om at blive løftet ud af deres trængsler. Vor Frelser har åbenbaret, at han »steg ned under alt« (L&P 88:6). Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Han steg ned under alt dette, hvorved han fuldkomment og personligt forstod hele spændvidden af menneskelige lidelser!«⁸ Vi kan tilmed sige, at eftersom han steg ned under alt, er han fuldkommen i stand til at løfte os og give os den styrke, vi har brug for til at udholde vore trængsler. Vi skal blot bede om det.

Herren har mange gange i moderne åbenbaring erklæret: »Derfor, hvis I vil bede mig, skal I få, hvis I vil banke på, skal der lukkes op for jer« (fx L&P 6:5; 11:5; se også Matt 7:7). Og på grund af vor himmelske Faders og hans elskede Søn Jesu Kristi altomfattende kærlighed hører og besvarer de virkelig og på passende vis bønner fra alle dem, som søger dem i tro. Apostlen Paulus skrev: »Vi har sat vort håb til den levende Gud, som er alle menneskers frelser, først og fremmest de troendes« (1 Tim 4:10).

Jeg ved, at dette er sandt. Vor Frelseres forsoning gør mere end at give os vished om en universel opstandelse

og mulighed for at blive rensset fra synd ved omvendelse og dåb. Hans forsoning giver os også mulighed for at påkalde ham, som har oplevet alle vore jordiske lidelser for at give os styrke til at bære jordelivets byrder. Han kender vore kvaler, og han er der for os. Ligesom den barmhjertige samaritaner vil han forbinde vore sår og tage sig af os, når han finder os sårede i vejkannten (se Luk 10:34). Den helbredende og styrkende kraft i Jesu Kristus og hans forsoning gælder for alle os, der vil bede derom. Jeg vidner om det, ligesom jeg vidner om Frelseren, som gør alt muligt.

En dag forsvinder alle disse jordiske byrder, og der vil ikke længere være nogen smerte (se Åb 21:4). Jeg beder til, at vi alle vil forstå håbet og styrken i vor Frelseres forsoning: Forvisningen om udødelighed, muligheden for evigt liv og den nærende styrke, vi kan modtage, hvis vi blot spørger. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, »Frelserens uselviske og hellige offer«, *Liahona*, apr. 2015, s. 38.
2. James E. Faust, »Forsoningen: Vores største håb«, *Liahona*, jan. 2002, s. 22.
3. »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38.
4. Se generelt Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 223-234; David A. Bednar, »Forsoningen og livets rejse«, *Liahona*, apr. 2012, s. 12-19; Bruce C. Hafen og Marie K. Hafen, »Fear Not, I Am with Thee: The Redeeming, Strengthening, and Perfecting Blessings of Christ's Atonement«, *Religious Educator*, bind 16, nr. 1, 2015, s. 11-31, især s. 1825; Tad R. Callister, *The Infinite Atonement*, 2000, s. 206-210.
5. »Kom, sorgbetyngte sjæl«, *Salmer og sange*, nr. 64.
6. Fra et brev fra 2014 modtaget af biskop Bobby O. Hales, der har tilsyn med Henry Gren i Central Utah Correctional Facility.
7. »Hvor kan jeg finde fred?«, *Salmer og sange*, nr. 65.
8. Se Neal A. Maxwell, »Anvend Kristi forsonende blod«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 23.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Tro kommer ikke tilfældigt, men ved valg

Tro på Jesus Kristus er en gave fra himlen, som kommer, når vi vælger at tro, og når vi stræber efter den og værner om den.

Frelseren opfattede, hvor stærk eller svag troen var hos mennesker omkring ham. Til en sagde han anerkendende: »Din tro er stor.«¹ Til andre sagde han beklagende: »I lidettroende.«² Atter andre spurgte han: »Hvor er jeres tro?«³ Og Jesus hædrede en anden med: »Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.«⁴

Jeg spørger mig selv: »Hvordan oplever Frelseren min tro?« Og i aften spørger jeg jer: »Hvordan oplever Frelseren jeres tro?«

Tro på Herren Jesus Kristus er ikke noget overjordisk, der svæver løst rundt i luften. Tro kommer ikke til os tilfældigt, ej heller bliver den hos os som en fødselsret. Den er, som skriften siger, »fast tillid ... overbevisning om det, der ikke ses.«⁵ Tro udstråler et åndeligt lys, og det lys kan ses.⁶ Tro på Jesus Kristus er en gave fra himlen, som kommer, når vi vælger at tro,⁷ og når vi stræber efter den og værner om den. Jeres tro vokser sig enten stærkere eller bliver svagere. Tro er et princip om kraft, som ikke kun er vigtigt i dette liv, men også i vores udvikling på den anden side af sløret.⁸ Ved Kristi nåde bliver vi en dag frelst ved tro på hans navn.⁹ Jeres

fremtidige tro kommer ikke tilfældigt, men ved valg.

Troen hos en ung brasilianer

For en måned siden mødte jeg i Brasilien Aroldo Cavalcante. Han blev døbt som 21-årig som det første medlem af Kirken i sin familie. Hans tro brændte lysende klart, og han begyndte straks at forberede sig på at tage på mission. Desværre fik Aroldos mor stillet diagnosen kræft. Tre måneder senere, blot dagen før hun døde,

talte hun med Aroldo om sin største bekymring: Der var ingen slægtninge til at hjælpe. Aroldo ville blive nødt til at tage det fulde ansvar for sine to yngre søstre og sin lillebror. Det lovede han højtideligt sin døende mor.

Om dagen arbejdede han i en bank, og om aftenen læste han på universitet. Han holdt fortsat sine dåbspagter, men hans håb om en fuldtidsmission var væk. Hans mission ville blive at tage sig af sin familie.

Måneder senere, mens Aroldo forberedte en nadvermødetale, læste han de ord, som Samuel irectesættende talte til kong Saul: »At adlyde«, læste han, »er bedre end [at ofre]«. ¹⁰ Aroldo fik det tilsyneladende umulige indtryk, at han var nødt til at adlyde profetens kald om at tage på mission. Uden at lade sig skræmme af alle forhindringerne gik han fremad med en enorm tro.

Aroldo lagde hver en brasiliansk *cruzeiro* til side, han kunne. Som 23-årig fik han sit missionskald. Han fortalte sin bror, hvor meget han hver måned skulle hæve til familien fra Aroldos konto. Aroldo havde stadig ikke penge nok til at betale alle udgifter i forbindelse med sin mission og til

sine søskendes leveomkostninger, men i tro ankom han til missionærskolen. En uge senere fik han den første af mange velsignelser. Den bank, ældste Cavalcante havde været ansat i, fordoblede uventet de penge, han skulle have, da han færdiggjorde sit arbejde. Dette og andre mirakler skaffede den nødvendige indtægt til hans mission og hans familie, mens han var væk.

Her tyve år senere tjener bror Cavalcante som præsident for Boa Viagem Stav i Recife i Brasilien. Når han ser tilbage, siger han om de dage: »Når jeg prøvede at leve retskaffent, følte jeg Frelserens kærlighed og vejledning. Min tro voksede og gav mig mulighed for at overvinde mange udfordringer.«¹¹ Aroldos tro kom ikke tilfældigt, men på grund af valg.

Der findes mange kristne mænd og kvinder med en inderlig tro på Herren Jesus Kristus, og vi ærer og respekterer dem.

Aroldo Cavalcante (til venstre) sammen med sine søstre og sin bror. Deres mors portræt hænger på væggen.

Ikke længere på neutral grund

Men brødre, vi har fået noget mere: Guds præstedømme, Guds magt, som er gengivet til jorden af hellige engle. Det gør jer anderledes. I står ikke længere på neutral grund. Jeres tro vokser ikke ved tilfældigheder, men på grund af valg.

Måden, vi lever på, får vores tro til at vokse eller falme. Bøn, lydighed, ærlighed, renhed i tanke og gerning og uselvskhed øger tro. Uden disse svinder troen. Hvorfor sagde Frelseren til Peter: »Jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte.«¹² Fordi der findes en modstander, der fryder sig over at nedbryde vores tro! Vær utrættelige i at beskytte jeres tro.

Oprigtige spørgsmål

At stille oprigtige spørgsmål er en væsentlig del af at opbygge tro, og vi anvender både vores intellekt og vore følelser. Herren sagde: »Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte.«¹³ Ikke alle svar kommer øjeblikkeligt, men de fleste tvivlstilfælde kan løses ved oprigtigt studium og ved at søge svar fra Gud. Anvender vi vores sind uden vores hjerte, får vi ikke åndelige svar. »Ingen anden [ved] end [gennem] Guds ånd, hvad der bor i Gud.«¹⁴ Og for at hjælpe os har Jesus lovet os »en anden talsmand« og kaldt ham »sandhedens ånd«.¹⁵

Tro kræver aldrig svar på hvert eneste spørgsmål, men at vi søger visheden og modet til at bevæge os fremad, og at vi sommetider må erkende, at vi ikke ved alt, men tilstrækkeligt til at fortsætte ad disciplens vej.¹⁶

Når man fordyber sig i vedvarende tvivl, som næres af svar fra mennesker, der mangler tro og ikke er trofaste, svækker det ens tro på Jesus Kristus og genoprettelsen.¹⁷ »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske.«¹⁸

For eksempel er spørgsmål om profeten Joseph Smith ikke noget nyt. Hans kritikere har fyret løs med spørgsmål, lige siden dette værk begyndte. Til alle troende, der ser gennem briller, der er farvet af det 21. århundrede og oprigtigt undrer sig over begivenheder omkring eller udtalelser fra profeten Joseph for næsten 200 år siden, har jeg et godt råd: Lad os et øjeblik give bror Joseph en chance! Engang i fremtiden vil I have 100 gange flere oplysninger end fra alle søgemaskiner i dag til sammen, og de vil komme fra vor alvidende Fader i Himlen.¹⁹ Overvej hele Josephs liv – han blev født i fattigdom og fik kun lidt skolegang, og han oversatte Mormons Bog på under 90 dage.²⁰ Titusinder af ærlige, hengivne mænd og kvinder har tilsluttet sig genoprettelses sag. Som 38-årig beseglede Joseph

værket med sit blod. Jeg vidner om, at Joseph Smith var Guds profet. Afgør det i jeres sind og kom videre!

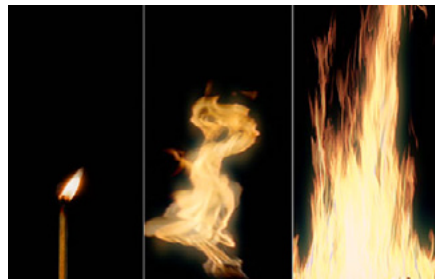
Gaver, der styrker vores tro

Bibelen og Mormons Bog giver os den smukke vished om, at Jesus er Kristus, Guds Søn. I min hånd holder jeg et eksemplar af den første udgave af Mormons Bog på fransk, udgivet af John Taylor, da han påbegyndte værket i Frankrig i 1852. Dele af eller hele Mormons Bog findes nu på 110 sprog verden over. Den giver et åndeligt og håndgribeligt vidnesbyrd om sandfærdigheden af genoprettelsen. Hvornår har I sidst læst Mormons Bog fra ende til anden? Læs den igen. Den vil styrke jeres tro.²¹

En anden gave fra Gud, der styrker vores tro, er vejledning fra Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum. I dag har vi opretholdt tre nye medlemmer af De Tolv, og jeg byder ældste Rasband, ældste Stevenson og ældste Renlund velkommen til den hellige cirkel i De Tolv Apostles Kvorum. Paulus sagde:

»Han [kaldte] ... apostle [og] ... profeter ...

for at udruste de hellige ...
indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn ...
ikke længere ... slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind ... når

Selv om jeres tros flamme til at begynde med kan være lille, medfører retskafne valg større tillid til Gud, og jeres tro vokser.

[mennesker] med snedighed fører os på lumske afveje».²²

Vejledning fra Det Første Præsidentskab og De Tolv bidrager til at beskytte vores tro.

Selv om jeres tros flamme til at begynde med kan være lille, medfører retskafne valg større tillid til Gud, og at jeres tro vokser. Livets vanskeligheder blæser omkring jer, og onde kræfter lurar i mørket i håb om at slukke jeres tro. Når I fortsat træffer gode valg, stoler på Gud og følger hans Søn, sender Herren større lys og kundskab, og jeres lys bliver stabilt og urokkeligt. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Frygt ikke ... Fremtiden er lige så strålende som jeres tro.«²³

Porter, Zane og Max Openshaw

De unge mænds tro i denne kirke er bemærkelsesværdig!

Den 12. juni i år fik jeg en e-mail, der fortalte mig, at biskoppen fra en menighed i Utah, hans hustru og to af deres børn var blevet dræbt i et flystyrt. Biskop Mark Openshaw styrede flyet, da det forlod en lille flyveplads. Pludselig faldt flyet ned og styrtede til jorden. Biskop Openshaw, hans hustru, Amy, og deres børn Tanner og Ellie blev dræbt i ulykken. På mirakuløs vis slap deres femårige søn, Max, der blev kastet ud af flyet i sit flysæde, med brækkede knogler.

Jeg erfarede, at deres søn, ældste Porter Openshaw tjente i Majuro-missionen i Marshalløerne, og at deres 17-årige søn, Zane, var udvekslingsstudent i Tyskland.

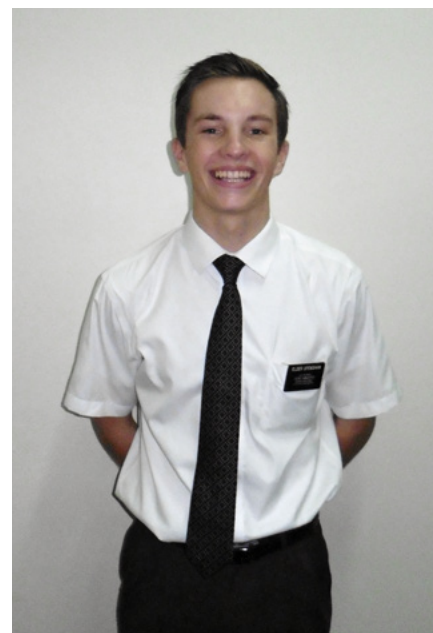
Jeg ringede til ældste Openshaw på Juleøen. Ældste Openshaw var knust over sin mors, fars, brors og søsters uventede død, men rettede straks sin bekymring mod sine to yngre brødre.

I sidste ende var det ældste Openshaw og hans bror Zane, der

beslattede, at andre kunne hjælpe derhjemme, og at Porter skulle fortsætte sin mission. De vidste, at det var det, deres forældre ville have ønsket.

Da jeg talte med ældste Openshaw, mærkede jeg hans sorg, men også hans tros flamme. »Jeg er overbevist om,« fortalte han mig, »og jeg ved uden skygge af tvivl, at jeg skal se min familie igen ... Vi finder altid styrke i vore prøvelser i ... Herren Jesus Kristus ... Guds almægtige hånd har meget tydeligt hjulpet [mig] og mine brødre igennem [denne] meget vanskelige udfordring.«²⁴

Jeg mødte Zane for første gang ved begravelsen. Da jeg så på de fire kister foran os i kirkebygningen, forundredes jeg over denne 17-åriges tro, da han talte til forsamlingen. Han sagde: »I dag er vi samlet her med ydmygt hjerte og tynget sjæl for at mindes min mor, far, Tanner og Ellie ... Vi har talt sammen, grædt sammen, delt minder med hinanden og følt Guds hånd sammen ...

Ældste Porter Openshaw tjener i Majuro-missionen i Marshalløerne.

Dagen efter jeg hørte nyheden om styrtet, fandt jeg et brev fra min mor i min taske. I brevet skrev hun: »Zane, husk, hvem du er, og hvor du kommer fra. Vi vil bede for dig og savne dig.«

I sidste ende var det ældste Openshaw og hans bror Zane (på billedet med sin lillebror Max), der besluttede, at andre kunne hjælpe derhjemme, og at Porter skulle fortsætte sin mission. De vidste, at det var det, deres forældre ville have ønsket.

Zane fortsatte: »Der kunne ikke være nogen mere passende sidste ord fra min mor. Jeg ved, at hun sammen med Tanner, Ellie og min far ... beder for [mine brødre og] mig. Jeg ved, at ... de beder om, at jeg må huske, hvem jeg er ... fordi jeg lige som jer er Guds barn, og han har sendt mig her. Jeg vidner om ... at uanset hvor alene vi føler os, vil Gud ikke forlade os.«²⁵

Mine kære venner, jeres tro begyndte ikke ved fødslen, og den slutter ikke ved døden. Tro er et valg. Styrk jeres tro og lev, så I fortjener Frelserens godkendende ord: »Din tro er stor.« Når I gør det, lover jeg jer, at jeres tro gennem Jesu Kristi nåde en dag vil gøre det muligt for jer at stå sammen med dem, I elsker, rensede og rene i Guds nærhed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 15:28.
2. Matt 6:30.
3. Luk 8:25.
4. Matt 8:10.
5. Hebr 11:1.
6. Se Alma 32:35.
7. Se L. Whitney Clayton, »Vælg at tro«, *Liahona*, maj 2015, s. 36–39.
8. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 3.
9. Se Ef 2:8.
10. 1 Sam 15:22.
11. Personlig samtale med Aroldo Cavalcante, 29. aug. 2015, Salvador, Brasilien, og en

e-mail fra den 31. aug. 2015. Der hører langt mere til beretningen om Aroldo Cavalcantes løfte til sin mor om at sørge for sine søstre og sin bror. Han omtalte i årene efter sin mors død åbent sin bror og sine søstre som sine »børn«. På sin mission handlede hans breve og opringtoner til jul og på mors dag ofte om personlige udfordringer for den enkelte i familien. Aroldo ydede et stort offer efter sin mission, da han påtog sig det økonomiske ansvar for deres uddannelse og sin brors mission. Aroldo ventede, indtil hans søstre og bror var gift, før han blev gift som 32-årig. De er stadig en meget tæt knyttet familie.

12. Luk 22:32.
13. L&P 8:2.
14. 1 Kor 2:11.
15. Joh 14:16–17.
16. Se Adam Kotter, »Når der opstår tvivl og spørgsmål«, *Liahona*, mar. 2015, s. 39–41.
17. Ældste Neal A. Maxwell sagde engang: »Nogle insisterer på kun at studere Kirken gennem afhoppernes øjne – det er ligesom at interviewe Judas for at forstå Jesus. Afhopperne fortæller altid mere om sig selv end om det, som de har forladt« (»All Hell Is Moved«, foredrag på Brigham Young University, 8. nov. 1977, s. 3, speeches.byu.edu).
18. 1 Kor 2:14.
19. »Jeg har aldrig sagt jer, at jeg var fuldkommen – men der findes ingen fejl i de åbenbaringer, som jeg har forkyndt jer« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 516).
20. Se John W. Welch og Tim Rathbone, »The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information« (Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, 1986).
21. Et åndeligt vidnesbyrd om Mormons Bog er centralt for omvendelsen hos sidste dages hellige. Det er et vidnesbyrd, som skal fornys igen og igen. Hvis det ikke sker, blegner de åndelige følelser, og man husker ikke længere den kraft, som man engang følte. Og ... folket begyndte at glemme de tegn og undere, som de havde set og at blive mindre og mindre forundret over et tegn, så at de blev forhærdede, og deres sind formørkedes, og de begyndte at tvivle på alt, hvad de havde hørt og set ... [og de begyndte] at tro, at læren om Kristus var tåbelig og tom« (3 Ne 2:1–2).
22. Ef 4:11–14.
23. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92.
24. Personlig e-mail fra ældste Porter Openshaw, 23. aug. 2015.
25. Zane Openshaws bemærkninger ved begravelsen af sin familie, 22. juni 2015.

Ældste Randall K. Bennett

De Halvfjerds

Jeres næste skridt

Jeres kærlige himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus ... indbyder jer ... til at tage jeres næste skridt mod dem. Vent ikke. Tag det nu.

Mit hjerte sank i brystet ved et møde for nylig med vidunderlige sidste dages hellige. Spørgsmålet, der blev stillet, lød: »Hvem ønsker at bo hos vor himmelske Fader igen?» Alle hænder røg op. Det næste spørgsmål lød: »Hvem tror, at det vil lykkes for jer?» Desværre røg de fleste hænder ned igen.

Når vi opdager forskellen på, hvem vi er nu, og hvem vi ønsker at blive, fristes mange til at miste troen og håbet.¹

Eftersom »intet urent kan bo hos Gud,² må vi for at bo hos ham igen nødvendigvis blive rensset for synd³ og helliggjort.⁴ Hvis vi skulle gøre dette *alene*, ville ingen af os klare det. Men vi er ikke alene. Faktisk er vi *aldrig* alene.

Vi har himlens hjælp på grund af Jesus Kristus og hans forsoning.⁵ Frelseren sagde: »Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt.«⁶ Når tro udøves, vokser den.

Lad os sammen overveje tre principper, der vil hjælpe os på vores rejse tilbage til vor Fader i Himlen.

Bliv som et barn

Vores yngste barnebarn illustrerer det første princip. Da han havde lært at kravle og derefter at stå op, var han parat til at prøve at gå. I de første

forsøg faldt han, græd og gav os et blik, som sagde: »Jeg vil aldrig nogensinde prøve det igen! Jeg bliver bare ved med at kravle.«

Da han snublede, troede hans kærlige forældre ikke, at han var håbløs, eller at han aldrig ville gå. I stedet rakte de deres arme ud, mens de kaldte på ham, og med øjnene rettet mod dem prøvede han igen at bevæge sig hen mod deres kærlige arme.

Kærlige forældre står altid rede med udstrakte arme til at byde velkommen selv ved vores mindste skridt i den rigtige retning. De ved, at vores villighed til at prøve igen og igen vil føre til fremgang og succes.

Frelseren lærte os, at vi for at arve Guds rige må blive som et lille barn.⁷ Så åndeligt talt går det første princip på, at vi må gøre, som vi gjorde som børn.⁸

Med barnlig ydmyghed og villighed til at fokusere på vor Fader i Himlen og vor Frelser tager vi skridt mod dem og giver aldrig op, selv når vi falder. Vores kærlige himmelske Fader glæder sig over hvert eneste trofaste skridt, og hvis vi falder, så glæder han sig over enhver indsats for at komme op og prøve igen.

Handl med tro

Det andet princip bliver illustreret af to trofaste hellige, begge med et stort ønske om at finde en evig partner. Begge tog bønsmøt nogle skridt i tro.

Juri, en russisk sidste dages hellig, ydede ofre og sparede op for at tage på en lang rejse til templet. På toget lagde han mærke til en smuk kvinde med et smukt smil og følte, at han skulle fortælle hende om evangeliet. Da han ikke vidste, hvad han ellers skulle gøre, begyndte han at læse i Mormons Bog og håbede, at hun ville bemærke det.

Juri vidste ikke, at kvinden, Marija, allerede var sidste dages hellig. Marija vidste ikke, at Juri også var medlem, og fulgte en tilskyndelse til at fortælle ham om evangeliet, så hun begyndte også at læse i Mormons Bog i håb om, at han ville bemærke det.

Men da Juri og Marija så op samtidigt, blev de forbløffede over at se

Mormons Bog i den andens hænder – og ja, efter de var blevet forelsket, blev de besejlet i templet. I dag bidrager Juri og Marija Kutepov fra Voronezh i Rusland som evige partnere væsentligt til Kirkens vækst i Rusland.

Her ligger vægten ikke blot på dette pars villighed til at handle i tro. Det handler også om et andet princip – Herren mere end matcher vores villighed til at handle i tro. Vores villighed til at tage et skridt bliver ikke kun mødt – det overgås – af hans lovede velsignelser.

Vor himmelske Fader og vor Frelser er *ivrige* efter at velsigne os. De beder trods alt kun om en tiendedel af det, de velsigner os med, og lover derefter, at himlens vinduer vil åbnes!⁹

Hver gang vi villigt handler med tro på Jesus Kristus og tager endnu et skridt, især et ubehageligt skridt, som kræver forandring eller omvendelse, bliver vi velsignet med styrke.¹⁰

Jeg vidner om, at Herren vil vejlede os til – og *igennem* – vores næste skridt. Han vil mere end matche vores indsats med sin kraft, hvis vi er villige til at blive ved med at prøve, omvende os og gå fremad med tro på vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

Åndelige gaver er ikke blot lovet dem, som elsker Gud og holder alle

hans befalinger, men heldigvis også dem, »der bestræber sig på at gøre dette«.¹¹ Styrke skænkes til dem, som bliver ved med at forsøge.

To afgørende ugentlige vejskilte, som markerer vores rejse til vor Fader i Himlen, er den vedvarende pagt i forbindelse med nadverordinancen og vores overholdelse af sabbatten. Præsident Russell M. Nelsons underviste os ved sidste generalkonference i, at sabbatten er Herrens gave til os. Vores hengivne, ugentlige overholdelse af sabbatten er vores tegn til Herren på, at vi elsker ham.¹²

Hver sabbatsdag vidner vi om, at vi er »villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger«.¹³ Til gengæld for vores omvendte hjerte og vores forpligtelse fornyer Herren den lovede forladelse af synd og gør os i stand til altid at »have hans Ånd hos [os]«.¹⁴ Helligåndens påvirkning forbedrer, styrker, underviser og vejleder os.

Hvis vi, når vi hver sabbatsdag erindrer Frelseren, vender vores hjerte til ham ved hjælp af disse to vigtige vejskilte, bliver vores indsats igen mere end matchet af hans lovede velsignelser. Vi er blevet lovet, at med hengiven overholdelse af sabbatsdagen vil jordens fylde være vores.¹⁵

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

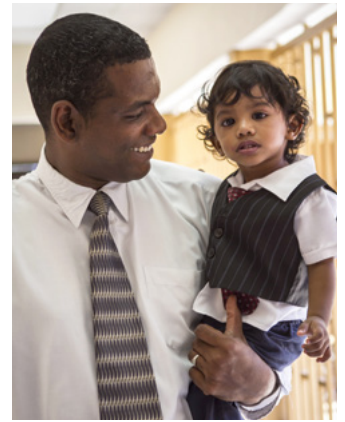
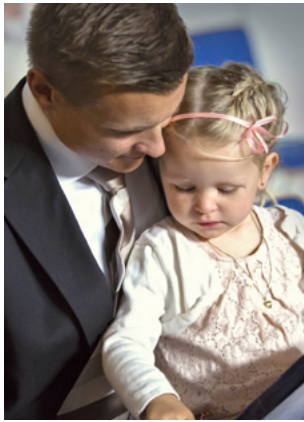
Ulisses Soares

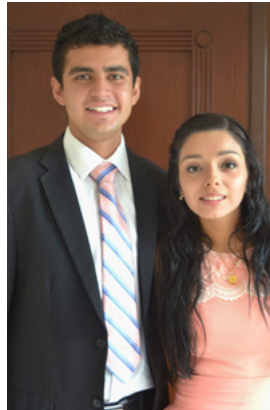
Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Vist med uret fra øverst til venstre ses kirkemedlemmer og missionærer i Drammen i Norge, i Ariza i Chile, i Belize City i Belize, i Athens i Georgia i USA, i Cavite City i Cavite i Filippinerne, i Orange County i Californien i USA, i Kijev i Ukraine og i Bermejillo i Durango i Mexico.

Vejen tilbage til vor Fader i Himlen fører os til Herrens hus, hvor vi bliver velsignet ved at modtage frelsende ordinancer for os selv og vore afdøde kære. Præsident Boyd K. Packer fortalte, at »ordinancer og pagter bliver vores adgangstegn« til Guds nærhed.¹⁶ Jeg beder til, at vi hver især altid må være værdige til og bruge vores tempel-anbefaling til at tjene regelmæssigt.

Overvind det naturlige menneske

Et tredje princip er dette: Vi må modvirke det naturlige menneskes tendens til at udsætte eller give op.¹⁷

Mens vi går fremad på pagtens sti, vil vi begå fejl og nogle flere gange. Nogle af os kæmper med adfærdsproblemer eller afhængighed, som vi føler os hjælpeløse over for. Men tro på vor himmelske Fader og på Jesus Kristus er et princip, der bygger på handling og kraft.¹⁸ Hvis vi er villige til at handle, vil vi blive givet styrke til at omvende og forandre os.

Vi fejler kun, hvis vi fejler i at tage endnu et skridt fremad i tro. Vi vil ikke

fejle, hvis vi trofast går i spand med Frelseren – han, som aldrig fejlede, og som aldrig vil svigte os!

Forjættelser

Jeg lover, at hvert eneste skridt i tro vil blive mødt med hjælp fra himlen. Vejledning kommer, når vi beder til vor himmelske Fader, stoler på Frelseren og følger ham og lytter til Helligånden. Styrke kommer på grund af Jesu Kristi sonoffer.¹⁹ Helbredelse og tilgivelse kommer på grund af Guds nåde.²⁰ Visdom og tålmodighed kommer ved at stole på Herrens tidsplan for os.

Beskyttelse kommer ved at følge Guds levende profet, præsident Thomas S. Monson.

I blev skabt, »for at [I] kunne nyde glæde«,²¹ glæde, som I vil opleve, når I værdigt vender tilbage til jeres himmelske Fader og Frelser og træder ind i deres varme omfavnelse.

Jeg vidner om disse absolutte sandheder. Jeres kærlige himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, lever. De kender jer. De elsker jer. De indbyder jer kærligt til at tage jeres næste skridt mod dem. Vent ikke. Tag det nu. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moro 7:40–41.
2. 1 Ne 10:21; se også Moses 6:57.
3. Se Alma 5:21, 27; L&P 50:28.
4. Se Moro 10:32.
5. Se Mosi 4:6–7; Alma 34:9; Moro 7:41.
6. Moro 7:33.
7. Se 3 Ne 11:38.
8. Se Mosi 3:19; Moro 8:10.
9. Se Mal 3:10; L&P 41:1.
10. Se Moro 7:33.
11. L&P 46:9.
12. Se Russell M. Nelson, »Sabbatten er frydefuld«, *Liahona*, maj 2015, s. 129–132.
13. Moro 4:3; se også L&P 20:77.
14. L&P 20:77.
15. Se L&P 59:9–10, 13, 15–16.
16. Boyd K. Packer, »Pagter«, *Den danske Stjerne*, juli 1987, s. 19.
17. Se Mosi 3:19.
18. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 3.
19. Se Moro 7:33.
20. Se Moro 10:32.
21. 2 Ne 2:25.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Frygt ikke, tro kun

Når vi vælger at tro, udøve vores tro indtil omvendelse og følge vor Frelser Jesus Kristus, åbner vi vore åndelige øjne for undere, som vi knap kan forestille os.

Babylon og Daniel

For 2600 år siden var Babylon verdens største supermagt. En fordums historiker beskrev Babylons mure, der omgav byen, som mere end 90 meter høje og 25 meter tykke. »De er storslåede,« skrev han, »der er ingen anden by, der kommer den nær.«¹

Babylon var på den tid verdens centrum for læring, jura og filosofi. Dens militære magt var uden sidestykke. Den knuste Egyptens magt. Den invaderede, ødelagde og plyndrede den assyriske hovedstad Nineve. Den erobrede med lethed Jerusalem og førte de bedste og klogeste af israelitterne tilbage til Babylon for at tjene kong Nebukadnesar.

En af disse fanger var en ung mand, der hed Daniel. Mange lærde mener, at Daniel på det tidspunkt var mellem 12 og 17 år gammel. Tænk på det, mine elskede unge bærere af Det Aronske Præstedømmet: Daniel var højst sandsynligt på jeres alder, da han blev bragt til kongens hof for at blive uddannet i sprog, jura, religion og videnskab af det verdslige Babylon.

Kan I forestille jer, hvordan det må have føltes at blive tvunget fra sit hjem, marchere 800 km til en fremmed by og så blive indoktrineret i sin fjendes religion?

Daniel var blevet opdraget til at følge Jahve. Han troede på og tilbad Abraham, Isak og Jakobs Gud. Han havde studeret profeternes ord, og han kendte til Guds handlemåde med mennesket.

Men nu var han i en ung alder fange og studerende i Babylon. Der må have været et umådeligt pres på ham for at få ham til at opgive sine gamle

overbevisninger og tage Babylons til sig. Men han forblev tro mod sin tro – i ord og i gerning.

Mange af jer ved, hvordan det føles at forsvare en upopulær sandhed. På internettet i vore dage bliver vi ofte nedgjort og grillet af dem, der er uenige med os. Men Daniel risikerede ikke kun offentlig hån. I Babylon forstod de, der udfordrede de religiøse myndigheder, bogstaveligt talt – hvad det betød at blive »grillet«. Spørg bare Daniels venner Shadrak, Meshak og Abed-Nego.²

Jeg ved ikke, om det var nemt for Daniel at være troende i sådanne omgivelser. Nogle folk er velsignet med et troende hjerte – for dem synes troen at komme som en gave fra himlen. Men jeg forestiller mig, at Daniel var lige som mange af os, der skal arbejde for vores vidnesbyrd. Jeg er sikker på, at Daniel brugte mange timer på knæ, hvor han bad og lagde sine spørgsmål og bekymringer på troens alter og ventede på forståelse og visdom fra Herren.

Og Herren velsignede Daniel. Selvom hans tro blev udfordret og latterliggjort, forblev han tro mod det, som han selv havde erfaret var rigtigt.

Daniel troede. Daniel tvivlede ikke.

Og så en nat havde kong Nebukadnesar en drøm, der bekymrede ham. Han samlede sit hold af lærde og rådgivere og befalede, at de beskrev drømmen for ham og også udlagde betydningen af den.

Det kunne de selvfølgelig ikke. »Det er der ingen, der kan gøre,« undskyldte de sig med. Men det gjorde bare kong Nebukadnesar endnu mere rasende, og han befalede, at alle vismændene, mirakelmagerne, besværgerne og rådgiverne skulle skæres i stykker – deriblandt Daniel og de andre unge studerende fra Israel.

I, der kender Daniels Bog, ved, hvad der derefter skete. Daniel bad Nebukadnesar om en lille frist, og han og hans trofaste fæller gik til kilden for *deres* tro og moralske styrke. De bad til Gud og bad om guddommelig hjælp på dette kritiske tidspunkt i deres liv. Og »da blev hemmeligheden åbenbaret for Daniel i et nattesyn«.³

Daniel, den unge dreng, der kom fra et erobret land – som var blevet tyranniseret og forfulgt for sin tro på sin underlige religion – trådte frem for kongen og fortalte ham om drømmen og udlagde den.

Fra da af blev Daniel, som et direkte resultat af sin trofasthed mod Gud, en af kongens betroede rådgivere, berømt i hele Babylon for sin visdom.

Drengen, der troede og efterlevede sin tro, var blevet en Guds mand. En profet. En retfærdighedens prins.⁴

Er vi ligesom Daniel?

Jeg spørger alle os, der bærer Guds hellige præstedømme: Er vi ligesom Daniel?

Er vi loyale over for Gud?

Efterlever vi det, vi forkynder, eller er vi blot søndagskristne?

Afspejler vore daglige gerninger klart det, vi hævder at tro på?

Hjælper vi »de fattige og de trængende, de syge og de plagede«?⁵

Taler vi blot om tingene, eller efterlever vi dem entusiastisk?

Brødre, vi har fået meget. Vi er blevet undervist i Jesu Kristi gengivne evangeliums guddommelige sandheder. Vi er blevet betroet præstedømmemyndighed til at hjælpe vore medmennesker og opbygge Guds rige på jorden. Vi lever i en tid med en stor udgyldelse af åndelig kraft. Vi har fylden af sandheden. Vi har præstedømmenøgler til at besegle på jorden og i himlen. Hellege skrifter og lærdomme fra levende

profeter og apostle er tilgængelige som aldrig før.

Mine kære venner, lad os ikke tage let på disse ting. Med disse velsigelser og privilegier følger stort ansvar og store forpligtelser. Lad os leve op til dem.

Den gamle by Babylon ligger i ruiner. Dens pragt er for længst forsvundet. Men Babylons verdslighed og ugudelighed findes stadig. Nu er det op til os at leve som troende i en verden

fuld af vantro. Det er vores udfordring dagligt at praktisere principperne i Jesu Kristi gengivne evangelium og leve i overensstemmelse med Guds bud. Vi er nødt til at ikke at give efter for gruppepres, ikke lade os imponere af populære tendenser, ignorere de ugudeliges hån, modstå den ondes fristelser og overvinde vores egen dovenskab.

Tænk over det. Hvor meget nemmere ville det ikke have været for Daniel, hvis han blot havde gjort det

samme som dem i Babylon? Han kunne have tilsidesat den restriktive standard for adfærd, som Gud havde givet israelitterne. Han kunne have mættet sig i den overdådige mad, som kongen sørgede for, og have hengivet sig til det naturlige menneskes verdslige glæder. Han ville have undgået latterliggørelse.

Han ville være blevet populær.

Han ville have passet ind.

Hans sti havde måske været meget mindre kompliceret.

Det var selvfølgelig lige indtil den dag, hvor kongen forlangte, at hans drøm blev tydet. Så ville Daniel have fundet ud af, at han ligesom resten af Babylons »vismænd« havde mistet sin forbindelse til den sande kilde til lys og visdom.

Daniel bestod sin prøve. Vores fortætter stadig.

Modet til at tro

Satan, vores modstander, ønsker, at vi mislykkes. Han spreder løgne som en del af sine anstrengelser for at ødelægge vores tro. Han antyder snedigt, at tvivleren, skeptikeren og kynikeren

er sofistikeret og intelligent, mens de, der tror på Gud og hans mirakler, er naive, blinde eller hjernevaskede. Satan vil tale for, at det er sejt at tvivle på åndelige gaver og profeternes lærdomme.

Jeg ville ønske, at jeg kunne hjælpe alle til at forstå dette enkle faktum: Vi *tror* på Gud på grund af det, vi *ved* i vores hjerte og sind, ikke på grund af det, som vi *ikke ved*. Vore åndelige oplevelser er nogle gange for hellige til at forklare i verdslige vendinger, men det betyder ikke, at de ikke er virkelige.

Vor himmelske Fader har forberedt et åndeligt festmåltid til sine børn, og tilbyder enhver slags udsøgt mad, som vi kan tænke os – og i stedet for at nyde disse åndelige gaver, lader kynikerne sig stadig nøje med at se til fra siden, mens de nipper til deres kopper fyldt med skepsis, tvivl og respektløshed.

Hvorfor ønsker nogen at gå gennem livet tilfredse med det lys, der stammer fra deres egen forståelse, når de ved at række ud til vor himmelske Fader kan opleve den åndelige kundskabs

skinnende sol, der vil udvide deres sind med visdom og fylde deres sjæl med glæde?

Når I og jeg taler med folk om tro og overbevisning, hører vi så ofte ikke: »Jeg ville ønske, at jeg kunne tro ligesom dig?»

Denne udtalelse rummer et andet af Satans bedrag: At tro blot er tilgængelig for visse personer, og ikke for andre. Der er ikke noget magisk ved tro. Men at *ønske* at tro *er* det nødvendige første skridt! Gud gør ikke forskel på nogen.⁶ Han er jeres Fader. Han ønsker at tale med jer. Men det kræver lidt videnskabelig nysgerrighed – det kræver et forsøg med Guds ord – og udøvelsen af »den mindste smule tro«.⁷ Det kræver også lidt ydmyghed. Det kræver et åbent hjerte og et åbent sind. Det kræver at *søge* i ordets egentlige betydning. Og måske sværest af alt kræver det at være tålmodig og vente på Herren.

Hvis vi ikke gør nogen indsats for at tro, er vi ligesom manden, der trækker stikket ud på et spotlys og dernæst bebrejder spotlyset, at det ikke giver noget lys.

For nylig blev jeg overrasket og bedrøvet over at høre om en bærer af Det Aronske Præstedømme, der var stolt over, at han havde lagt afstand til Gud. Han sagde: »Hvis Gud åbenbarer sig for mig, så vil jeg tro. Indtil da vil jeg finde sandheden ved at stole på, at min egen forståelse og mit eget intellekt vil oplyse vejen foran mig.«

Jeg kender ikke denne unge mands hjerte, men jeg kunne ikke lade være med at have meget ondt af ham. Hvor let afviste han ikke de gaver, som Herren tilbød ham. Den unge mand havde trukket stikket ud til spotlyset, og virkede selvtilfreds med sin skarpe observation af, at der ikke var noget lys.

Desværre synes dette at være en ret populær holdning i vore dage. Hvis vi kan lægge bevisbyrden på Gud, så tror vi, at det fritager os fra at tage Guds bud seriøst og fra at tage ansvar for vores forhold til vor himmelske Fader.

Brødre, lad mig udtrykke det klart: Der er ikke noget ædelt eller imponerende ved at være kynisk. Skepsis er nemt – det kan alle have. Det er det trofaste liv, der kræver moralsk styrke, hengivenhed og mod. De, der holder fast på troen, er langt mere imponerende end de, der giver efter for deres tvivl, når der opstår mystiske spørgsmål eller bekymringer.

Men det bør ikke overraske os, at tro ikke værdsættes i samfundet. Verden har en lang historie med at afvise det, som den ikke kan forstå. Og den har især problemer med at forstå det, den ikke kan se. Men bare fordi vi ikke kan se noget med vore fysiske øjne, betyder det ikke, at det ikke eksisterer. Der er i sandhed »mer i himlen og på jorden end [man] drømmer om« i vore lærebøger, videnskabelige udgivelser og verdslige filosofier.⁸ Universet er fyldt med store og forunderlige ting – ting, der kun kan forstås åndeligt.

Troens løfte

Når vi vælger at tro, udøve vores tro indtil omvendelse og følge vor Frelser Jesus Kristus, åbner vi vore åndelige øjne for undere, som vi knap kan forestille os. Derfor vil vores tro blive stærkere, og vi vil se endnu mere.⁹

Brødre, jeg vidner om, at selv i de sværeste tider vil Frelseren sige til os, som han sagde til en bekymret far på en overfyldt gade i Galilæa: »Frygt ikke, tro kun!«¹⁰

Vi kan vælge at tro.

For når vi tror, opdager vi lyset.

Vi vil opdage sandheden.¹¹

Vi vil finde fred.¹²

På grund af vores tro vil vi aldrig sulte og aldrig tørste.¹³ Guds nådes gave vil gøre os i stand til at være tro mod vores overbevisning og vil fylde vores sjæl som »en kilde, som vælder med vand til evigt liv«.¹⁴ Vi vil opleve sand og evigtvarende glæde.¹⁵

Derfor mine kære venner, mine elskede brødre i Guds præstedømme:

Hav mod til at tro.

Frygt ikke, tro kun!

Stå sammen med Daniel.

Jeg beder om, at enhver af os – ung som gammel – vil finde fornyet styrke, mod og ønske om at tro. I vor Mester Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Herodot, *The History of Herodotus*, oversat af George Rawlinson, 4 bind, 1875, 1:244.
2. Shadrak, Meshak og Abed-Nego blev kastet i en brændende ovn (se Dan 3).
3. Dan 2:19.
4. Se Dan 2.
5. L&P 52:40.
6. Se ApG 10:34–35.
7. Alma 32:27.
8. William Shakespeare, *Hamlet*, første akt, scene 5, linje 167–168.
9. Se L&P 50:24.
10. Mark 5:36.
11. Se Moro 10:3–5.
12. Se Es 26:3.
13. Se Joh 6:35.
14. Joh 4:14.
15. Se 2 Ne 2:25.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

I er ikke alene i dette værk

*Når I går fra den ene præstedømmeopgave til den næste,
vil I se, at Herren er med jer i værket.*

Mine kære brødre, vi er taknemlige over, at Herren har kaldet ældste Ronald A. Rasband, ældste Gary E. Stevenson og ældste Dale G. Renlund som Herren Jesu Kristi apostle. Vi støtter dem i vores hjerte, vore bønner og vores tro.

Vi kender til deres store kapacitet. Alligevel får de brug for vished i deres kaldelse, ligesom vi alle har, om, at Herren er med dem i sit værk. Den nyeste diakon har brug for den tillid, såvel som den mest erfarne højpræst, der modtager en ny kaldelse.

Den vished vokser i takt med, at I indser, at Herren har kaldet jer gennem sine tjenere. Jeg siger dette for at opmuntre jer, så I kan vide, at når I gøres del, føjer Herren sin kraft til jeres indsats.

Enhver kaldelse, vi modtager i Herrens rige, kræver mere end vores jordiske dømmekraft og personlige evner. De kaldelser kræver hjælp fra Herren, som vil komme. Selv den nyeste diakon vil lære, at dette er sandt, og han vil vedblive med at lære gennem årene.

Et af mine børnebørn er her i aften til sit første præstedømmemøde. Han blev ordineret til diakon for seks

dage siden. Han forventer måske, at hans første udførelse af en præstedømmepligt bliver omdelingen af nadveren næste søndag. Det er min bøn, at han vil se det øjeblik som det, det virkelig er.

Han tror måske, at hans arbejde for Herren er at række nadverbakken til de personer, som sidder til nadvermødet. Men Herrens hensigt er ikke blot at få mennesker til at nyde brød og vand. Det er at få dem til at holde en pagt, som vil føre dem fremad på vejen til evigt liv. Og for at det kan ske, må Herren give en åndelig oplevelse

til den person, som diakonen rækker bakken til.

Jeg har engang set det ske på et plejecenter, da en diakon lænede sig frem for at række bakken til en hvidhåret dame. Hun så på brødet, som var det noget dyrebart. Jeg har aldrig glemt hendes smil, idet hun spiste og derpå rakte hånden frem for at klappe diakonen på hovedet og ret højt sagde: »Åh, tak!«

Denne diakon udførte ganske enkelt sin præstedømmepligt. Alligevel mangedoblede Herren da diakonens handling. Det var tydeligt, at søsteren erindrede Frelseren, da hun udtrykte oprigtig tak for diakonens indsats. Da han gav hende nadveren, blev hun igen overbevist om, at hun kunne have Ånden hos sig. Hun var ikke alene den dag på plejecenteret. Og diakonen var heller ikke alene i sin beskedne tjeneste.

Den unge lærer i Det Aronske Præstedømme fornemmer måske ikke, når han tager af sted for at undervise en familie, at han er Herrens partner i hans værk. Jeg husker stadig det enkle vidnesbyrd, som en ung hjemmelærerkammerat bar i vores hjem. Ånden bekræftede hans ord for mig og min familie. Han husker måske ikke den dag, men jeg gør.

Herren vil højne den unge mands indsats igen, når han kaldes til at blive præst. Den første dåb, han udfører, kan for eksempel være af en yngre person, han ikke kender. Han bekymrer sig måske over, om han kan huske at sige de rigtige ord og udføre ordinancen korrekt.

Men Herren, hvis tjener han er, vil højne hans kaldelse. Den person, han døber, har valgt at gå ad vejen mod evigt liv. Herren vil gøre sin større del. Det gjorde han engang for mig, da den dreng, jeg døbte, med tårer løbende

Oslo

ned ad kinderne ind i mit øre sagde: »Jeg er ren. Jeg er ren.«

Når I går fra den ene præstedømmeopgave til den næste, vil I se, at Herren er med jer i værket. Det lærte jeg, da jeg mødtes med en kvorumspræsident for ældsterne ved en stavskonference for år tilbage. Under konferencen præsenterede man navnene på over 40 mænd, der skulle modtage Det Melkisedekske Præstedømme.

Stavspræsidenten lænede sig over mod mig og hviskede: »Disse mænd var alle mindre aktive kommende ældster.« Forbløffet spurgte jeg præsidenten, hvad hans plan havde været for at redde disse mænd.

Han pegede på en ung mand bagest i kirkesalen. Han sagde: »Der er han. De fleste af disse mænd kom tilbage på grund af den præsident for ældsternes kvorum.« Han sad på bageste række, afslappet klædt og med benene over kors i sine ramponerede støvler.

Jeg bad stavspræsidenten om at præsentere ham for mig efter mødet. Da vi mødtes, fortalte jeg den unge mand, at jeg var overrasket over det, han havde gjort, og spurgte ham, hvordan han havde båret sig ad. Han trak på skuldrene. Han mente tydeligvis ikke, at han fortjente nogen hæder for det.

Dernæst sagde han stille: »Jeg kender hver eneste inaktive fyr her i byen. De fleste har en pickup. Jeg har også en pickup. Jeg vasker min pickup, hvor de vasker deres. Med tiden bliver de mine venner.

Så venter jeg, indtil der går noget galt i deres liv. Det gør der altid. De fortæller mig om det. Jeg lytter, og jeg finder ikke fejl. Når de så siger: »Der er noget galt i mit liv. Der *må* bare være noget, der er bedre end det,« fortæller jeg dem, hvad der mangler, og hvor de kan finde det. Sommetider tror de mig, og når de gør det, tager jeg dem med.«

I forstår nok, hvorfor han var beskednen. Det var, fordi han vidste, at han havde gjort sin lille del, og Herren havde gjort resten. Det var Herren, der havde rørt hjertet hos disse mænd med problemer. Det var Herren, der havde givet dem følelsen af, at der måtte være noget bedre og et håb om, at de kunne finde det.

Den unge mand, der ligesom jer er Herrens tjener, troede ganske enkelt på, at hvis han gjorde sin lille del, ville Herren hjælpe disse mænd hen ad vejen mod det hjem og den lykke, som kun han kunne give dem. Denne mand vidste også, at Herren havde kaldet ham til ældsternes kvorumspræsident, fordi han ville gøre sin del.

Der vil være tidspunkter i jeres tjeneste, hvor I ikke vil have den samme bemærkelsesværdige og synlige succes som denne unge ældsternes kvorumspræsident. Det er der, I får brug for at stole på, at Herren, der ved, at I vil gøre jeres del af arbejdet, har kaldet jer gennem sine bemyndigede tjenere. Da min oldefar Henry Eyring var missionær, var det afgørende for ham at have tro på kaldet fra Herrens tjenere.

Han blev døbt den 11. marts 1855 i St. Louis i Missouri. Erastus Snow ordinerede ham til embedet som præst kort tid efter. Præsidenten for St. Louis Stav, John H. Hart, kaldte ham til at tjene på mission den 6. oktober blandt cherokeestammen.¹ Han blev ordineret til ældste den 11. oktober. Han tog af sted på hesteryg til Cherokee-missionen den 24. oktober. Han var 20 år gammel og havde kun været medlem i syv måneder.

Hvis nogen præstedømmebærer havde grund til at føle sig ukvalificeret eller uforberedt, var det Henry Eyring. Den eneste grund til, at han havde modet

til at tage af sted, var, at han i sit hjerte vidste, at Gud havde kaldet ham gennem sine bemyndigede tjenere. Det var kilden til hans mod. Det må også være kilden til vores mod til at holde ud, uanset hvilken kaldelse vi har i præstedømmet.

Da ældste Eyring havde tjent i tre vanskelige år, blev Henry efter missionspræsidentens død foreslået og opretholdt som præsident for missionen ved et møde den 6. oktober 1858. Han blev overrasket og lige så chokeret, som en ny diakon ville være blevet. Han skrev: »Det var ret uventet, at jeg skulle kaldes til dette ansvarsfulde embede, men eftersom det var brødrenes vilje, tog jeg glædeligt imod det, men mærkede samtidigt min store svaghed og manglende erfaring.«²

Så rejste præsident Eyring til cherokee-, creek- og choctawstammerne i 1859. Ved hans indsats tilføjede Herren, som Henry skrev, »et antal til Kirken«. Han organiserede to grene, men bemærkede, at »der er få, der lever for sagen«.³

Et år senere havde Henry det problem, at de politiske ledere blandt de mennesker, hvor han tjente, ikke længere tillod sidste dages hellige missionærer at udføre deres arbejde. Mens han overvejede, hvad han skulle gøre, mindedes han instruktionen fra sin tidligere missionspræsident, som angav, at han skulle forlænge sin mission til 1859.⁴

Henry skrev i oktober det år til præsident Young for at få vejledning, men han fik ikke noget svar på sit spørgsmål. Henry skrev: »Da jeg var ude af stand til at høre noget fra Kirkens præsidentskab, bad jeg en bøn til Herren og bad ham åbenbare mig sit sind og sin vilje med hensyn til, om jeg skulle blive længere eller tage til Zion.«

Han fortsatte: »Jeg fik følgende drøm som svar på min bøn. Jeg drømte, at jeg var ankommet til Salt Lake City og straks tog til præsident Brigham Youngs kontor, hvor jeg fandt ham. Jeg sagde til ham: »Præsident Young, jeg har forladt min mission og er kommet på egen foranledning, men hvis der er noget galt i det, er jeg villig til at vende tilbage og afslutte min mission.« I drømmen svarede profeten: »Du har været der længe nok, det er i orden.«

Henry skrev i sin dagbog: »Da jeg før havde haft drømme, der helt bogstaveligt var gået i opfyldelse, havde jeg tro på, at denne også ville gøre det, og derfor begyndte jeg straks at forberede mig på at tage af sted.«

Han ankom til Salt Lake City den 29. august 1860 efter at have gået det meste af vejen. To dage senere trådte han ind på præsident Brigham Youngs kontor.⁵

Henry beskrev oplevelsen med disse ord: »Jeg besøgte præsident Young, der tog meget venligt imod mig. Jeg sagde til ham: »Præsident Young, jeg er

kommet uden at blive bedt om det, og hvis jeg har gjort noget forkert, er jeg villig til at vende tilbage og afslutte min mission.« Brigham Young svarede: Det er i orden, vi har ledt efter dig.«

Henry beskrev sin glæde ved at sige: »Således gik min drøm helt bogstaveligt i opfyldelse.«⁶

Hans glæde skyldtes en bekræftelse på, at Herren havde arbejdet sammen med ham og våget over ham. Han lærte det, som gælder for os alle: at Herrens tjenere bliver inspirerede til at kende Herrens vilje. Og Henry Eyring havde fået bekræftet det, som jeg også ved, at profeten som præsident for præstedømmet er inspireret af Gud til at våge over og sørge for Herrens tjenere og kalde dem.

Uanset hvad jeres kaldelse i præstedømmet er, har I måske til tider følt, at vor himmelske Fader ikke var opmærksom på jer. I kan bede for at lære hans vilje at kende, og har I et oprigtigt ønske om at gøre, *hvad som helst* han beder jer om, får I et svar.

Vor himmelske Fader vil give jer mulighed for at føle, at han kender jer, at han påskønner jeres tjeneste, og at I bliver værdige til den hilsen fra Herren, I så gerne vil høre: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!«⁷

Det er min bøn, at hver eneste præstedømmebærer vil række ud i tro

Præsident Thomas S. Monson

for at redde hver eneste sjæl, som han er ansvarlig for. Gud vil føje sin kraft til det, hans tjenere yder. Han vil røre menneskers hjerte til at træffe de valg, der fører dem ad evangeliets vej mod lykke og væk fra sorg.

Det er også min bøn, at hver eneste præstedømmebærer vil føle vor himmelske Faders, Frelserens og Guds profets kærlige og interesserede omsorg i sin kaldelse i præstedømmet.

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd for jer om, at vi er i den opstandne Herre Jesu Kristi tjeneste. Jeg vidner om, at han har kaldet jer og mig til sin tjeneste med kendskab til vore evner, og hvilken hjælp vi får brug for. Han vil velsigne vore bestræbelser ud over vore største forventninger, når vi giver alt i hans tjeneste. Jeg vidner om, at Guds profet, som er præsidenten over præstedømmet på hele jorden, er inspireret af Gud.

Jeg er taknemlig for trofaste præstedømmebæreres eksempel overalt. Vor himmelske Fader og Frelseren er taknemlige for, at I gør jeres del. De kender jer, de våger over jer, og de elsker jer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Minutes of the Conferences«, *St. Louis Luminary*, 13. okt. 1855 s. 187.
2. Henry Eyrings brev til Brigham Young, 7. okt. 1858, Brigham Youngs kontorarkiv, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
3. Henry Eyrings rapport til Kirkens historikers kontor, aug. 1860, missionærreporter, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
4. Se Henry Eyrings brev til Brigham Young, 9. okt. 1859, Brigham Youngs kontorarkiv, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
5. Se Presidents's Office Journals, 31. Aug. 1860, vol. D, s. 137, Brigham Youngs kontorarkiv, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
6. Henry Eyrings minder, 1896, maskinskrevet manuskript, s. 27–28, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
7. Matt 25:23.

Hold befalingerne

Han, som skabte os, og som elsker os fuldkomment, ved præcis, hvordan vi skal leve for at opnå den størst mulige lykke.

Mine elskede brødre, hvor er det dejligt igen at være sammen med jer. Vi er blevet inspireret i aften af de ord, vi har hørt. Jeg beder til, at jeg også bliver vejledt i det, jeg siger.

Mit budskab til jer er ligetil. Det er dette: *Hold befalingerne.*

Guds befalinger er ikke givet for at frustrere os eller for at være hindringer for vores lykke. Faktisk tværtimod. Han, som skabte os, og som elsker os fuldkomment, ved præcis, hvordan vi skal leve for at opnå den størst mulige lykke. Han har udstyret os med retningslinjer, der, hvis vi følger dem, vil føre os sikkert gennem denne ofte forræderiske jordiske rejse. Vi husker ordene fra den velkendte salme: »Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed, thi det giver fred.«¹

Vor himmelske Fader elsker os nok til at sige: *Du må ikke lyve, du må ikke stjæle, du må ikke bryde et ægteskab, du skal elske din næste som dig selv* og så videre.² Vi kender befalingerne. Han forstår, at når vi holder befalingerne, bliver vores liv lykkeligere, mere tilfredsstillende og mindre kompliceret. Vore udfordringer og problemer bliver lettere at bære, og vi vil modtage hans lovede velsignelser. Men selvom han giver os love og befalinger, tillader han

os også at vælge, om vi vil acceptere eller afvise dem. Vore beslutninger herom vil afgøre vores skæbne.

Jeg er overbevist om, at alle som sit ultimative mål har et evigtvarende liv i vor himmelske Faders og hans Søns Jesu Kristi nærhed. Det er derfor afgørende for os at træffe valg hele livet, der vil lede os til dette store mål. Vi ved imidlertid, at modstanderen er fast besluttet på, at det skal mislykkes for os. Han og hans hærske er utrættelige i deres bestræbelser på at forpurre vore

retskafne ønsker. De udgør en alvorlig og konstant trussel mod vores evige frelse, medmindre vi også er utrættelige i vores beslutsomhed og bestræbelser på at opnå vores mål. Apostlen Peter advarer os: »Vær årvågne og på vagt! Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge.«³

Selv om der ikke er noget tidspunkt i vores liv, hvor vi er undtaget fra fristelse, så er I unge mænd i en alder, hvor I kan være særligt sårbare. Teenageårene er ofte år præget af usikkerhed, følelser af ikke at slå til, prøve at finde sin plads blandt jævnaldrende og at prøve at passe ind. I kan blive fristet til at sænke jeres standarder og til at følge mængden for at blive accepteret af dem, I ønsker at være venner med. Vær stærke og vær på vagt over for *alt*, der kan berøve jer evighedens velsignelser. De valg, I træffer her og nu, har evig betydning.

Vi læser i Første Korinterbrev: »Der er ... så mange slags sprog i verden.«⁴ Vi er omgivet af overbevisende stemmer, bedrageriske stemmer, nedgørende stemmer, sofistikerede stemmer og forvirrende stemmer. Jeg kan tilføje, at disse er *højroastede* stemmer. Jeg råder jer til at skru ned for lyden og i stedet blive påvirket af den stille, sagte røst, der vil lede jer til sikkerhed.

Husk, at en person med myndighed lagde sine hænder på jeres hoved, efter I blev døbt, og bekræftede jer som medlem af Kirken og sagde: »Modtag Helligånden.«⁵ Åbn jeres hjerte, ja, hele jeres sjæl, for lyden af den særlige stemme, som vidner om sandheden. Som profeten Esajas har lovet: »Med egne ører skal du høre et ord ... Her er vejen, den skal I følge!«⁶ Må vi altid være i harmoni med Ånden, så vi kan høre denne trøstende og vejledende stemme, som vil sørge for, at vi er i sikkerhed.

Tilsidesættelse af befalingerne har åbnet vejen for det, jeg betragter som vor tids plager. Plagerne omfatter eftergivenhed, pornografi, narkotika, umoralitet og abort for blot at nævne nogle få. Skrifterne fortæller os, at modstanderen er »grundlæggeren af alt dette.«⁷ Vi ved, at han blev »faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker.«⁸

Jeg bønfaller jer om at undgå alt, der vil berøve jer jeres lykke her i livet på jorden og evigt liv i den kommende verden. Modstanderen vil med sine bedrag og løgne lede jer ned ad en glat skrænt til jeres tilintetgørelse, hvis I lader ham gøre det. I kommer sikkert på den glatte skrænt, før I overhovedet opdager det, og det ikke er muligt at standse. I har hørt budskaberne fra

modstanderen. Han råber snedigt: *Det er bare en gang, det betyder ikke noget, alle gør det, vær ikke gammeldags, tiderne har ændret sig, det skader ikke nogen, det er dit liv.* Modstanderen kender os, og han kender de fristelser, der vil være svære for os at ignorere. Det er livsvigtigt, at vi udviser konstant årvågenhed for at undgå at give efter for sådanne løgne og fristelser.

Det vil kræve stort mod fortsat at være trofaste midt i det stadigt stigende pres og lumske påvirkninger, hvormed vi er omgivet, og som forvrænger sandheden, river det gode og anstændige ned og forsøger at erstatte det med verdens menneskeskabte filosoffer. Hvis befalingerne var blevet skrevet af mennesker, ville det være menneskers suveræne ret at ændre dem ved lovgivning eller på enhver anden måde. Befalingerne er imidlertid givet af Gud. Vi kan med vores handlefrihed vælge at tilsidesætte dem. Vi kan imidlertid ikke *forandre* dem, ligesom vi ikke kan ændre konsekvenserne ved ikke at adlyde eller ved at bryde dem.

Gid vi må erkende, at vores største lykke i livet kommer, når vi følger Guds befaling og adlyder hans love! Jeg elsker ordene, der står i Esajas, kapitel 32, vers 17: »Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og tryghed til evig tid.« En sådan fred, en sådan vished kommer kun ved retfærdighed.

Vi kan ikke tillade os selv det mindste spillerum i forbindelse med synd. Vi kan ikke tillade os at tro, at vi kan deltage »bare en lille smule« i ikke at adlyde Guds befaling, for synd kan gribe os med en jernhånd, hvorfra det er ekstremt smertefuldt at frigøre sig. Afhængighed, der følger af narkotika, alkohol, pornografi og umoral, er meget virkelig og næsten umulig at bryde uden megen kamp og megen hjælp.

Hvis nogen er snublet på sin rejse, så lover jeg jer, at der er en vej tilbage. Den proces kaldes omvendelse. Selv om vejen er vanskelig, afhænger jeres evige frelse af den. Hvad kan være mere værd at yde en indsats for? Jeg bønfaller jer om lige her og nu at beslutte jer for at tage de nødvendige skridt til fuldt ud at omvende jer. Jo før I gør det, jo før vil I kunne opleve den fred og ro og vished, som Esajas talte om.

For kort tid siden hørte jeg et vidnesbyrd fra en kvinde, som sammen med sin mand havde forladt vejen mod sikkerhed, brudt befalingerne og samtidig næsten ødelagt deres familie. Da de begge endelig kunne se gennem den

tykke tåge af afhængighed og erkende, hvor ulykkeligt deres liv var blevet, og hvor meget de sårede deres nærmeste, begyndte de at ændre sig. Omvendelsesprocessen føltes langsom og var til tider smertefuld, men med hjælp fra præstedømmeledere og med hjælp fra familien og loyale venner, kæmpede de sig tilbage.

Jeg vil gengive en del af denne søsters vidnesbyrd om omvendelsens helbredende kraft: »Hvordan kommer man fra at være et af de fortabte får og fastlåst af synd til denne fred og lykke, som vi nu oplever? Hvordan går det til? Svaret ... er et fuldkomment evangelium, en fuldkommen Søn og hans offer for mig ... Hvor der var mørke,

er der nu lys. Hvor der var fortvivlelse og smerte, er der glæde og håb. Vi er blevet uendeligt velsignet af den forandring, som kun kan komme gennem omvendelse, der er muliggjort af Jesu Kristi forsoning.«

Vor Frelser døde for at give jer og mig denne velsignede gave. Til trods for, at vejen er vanskelig, er løftet ægte. Herren sagde til dem, der omvender sig:

»Er jeres synder som skarlagan, kan de blive hvide som sne.«⁹

»Jeg ... husker ikke længere på deres synd.«¹⁰

Vi er nødt til hele livet at nære stærke vidnesbyrd ved at studere skrifterne, bede og grunde over sandhederne i Jesu Kristi evangelium. Når vores vidnesbyrd om evangeliet, om Frelseren og om vor himmelske Fader er solidt funderet, vil det påvirke alt det, vi gør.

Jeg vidner om, at vi alle er elskede sønner af vor Fader i Himlen, sendt til jorden i denne tid med et formål, og vi er givet Guds præstedømme, så vi kan tjene hinanden og virke i Guds værk her på jorden. Vi er blevet befalet at leve således, at vi fortsat er værdige til at have præstedømmet.

Mine brødre, må vi holde befalingerne! Der venter os vidunderlige og herlige belønninger, hvis vi gør det. Må det være vores velsignelse, det beder jeg om i vor Frelseres og Forløseres, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

NOTER

1. »Hold Guds befalinger«, *Salmer og sange*, nr. 197.
2. Se 2 Mos 20:1–17; Matt 22:39.
3. 1 Pet 5:8.
4. 1 Kor 14:10.
5. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 20.3.10.
6. Es 30:21.
7. 2 Ne 26:22.
8. Moses 4:4.
9. Es 1:18.
10. Jer 31:34.

Præsident Thomas S. Monson

Vær et eksempel og et lys

Når vi følger Frelserens eksempel, får vi mulighed for at være et lys for andre.

Brødre og søstre, hvor er det dejligt igen at være sammen med jer. Som I ved, er vi, siden vi var samlet i april, blevet bedrøvede over tabet af tre af vore elskede apostle: Præsident Boyd K. Packer, ældste L. Tom Perry og ældste Richard G. Scott. De er vendt tilbage til deres himmelske hjem. Vi savner dem. Vi er meget taknemlige for deres eksempel på kristuslignende kærlighed og den inspirerede undervisning, de gav os alle.

Vi byder hjertelig velkommen til vores nyeste apostle, ældste Ronald A. Rasband, ældste Gary E. Stevenson og ældste Dale G. Renlund. De er mænd, som er hengivne over for Herrens værk. De er velkvalificeret til at udfylde de vigtige stillinger, som de er kaldet til.

I forbindelse med at jeg i den seneste tid har læst og grundet over skriftterne, er især to skriftsteder forblevet i mine tanker. De er begge velkendte. Det første er fra Bjergprædiken: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.«¹ Det andet skriftsted er et, der kom til mig, mens jeg overvejede betydningen

af det første. Det er fra Paulus' brev til Timotheus: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«²

Jeg tror, at det andet skriftsted for en stor del forklarer, hvordan vi kan opnå det første. Vi bliver et eksempel for de troende ved at efterleve Jesu Kristi evangelium i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab og i renhed. Når vi gør det, vil vores lys skinne, så andre kan se det.

Vi kom alle til jorden udstyret med Kristi lys. Når vi følger Frelserens eksempel og lever, som han levede, og som han belærte om, vil det lys brænde i os og lyse vejen op for andre.

Apostlen Paulus nævner fem egenskaber hos en troende, egenskaber, der vil tillade vores lys at skinne. Lad os se på hver enkelt.

Jeg nævner de første to egenskaber sammen – at være et eksempel i tale og adfærd. De ord, vi bruger, kan opløfte og inspirere, eller de kan skade og nedgøre. I dagens verden er der en mangfoldighed af bandeord, som vi synes at være omgivet af, næsten uanset hvor vi vender os. Det er svært at undgå

at høre Guddommens navne blive brugt overfladisk og tankeløst. Grove kommentarer synes at være blevet en fast ingrediens i fjernsyn, film, bøger og musik. Perfide bemærkninger og vred retorik slynges omkring. Lad os tale til hinanden med kærlighed og respekt og altid holde vores sprog rent og undgå ord eller kommentarer, der sårer eller fornærmer. Må vi følge Frelserens eksempel, som talte med tolerance og venlighed gennem hele sin tjenestegerning.

Bermejillo i Durango i Mexico

Den næste egenskab, som Paulus nævner, er kærlighed, der ofte er blevet defineret som »Kristi rene kærlighed.«³ Jeg er sikker på, at der i vore omgivelser er mennesker, vi kan påvirke, som er ensomme, som er syge, og som føler sig nedtrykt. Vi har mulighed for at hjælpe dem og at opløfte deres ånd. Frelseren bragte håb til de fortvivlede og styrke til de svage. Han helbredte de syge, fik de lamme til at gå, de blinde til at se og de døve til at høre. Han vakte endda de døde til live igen. Gennem hele sin tjenestegerning rakte han ud i kærlighed til alle i nød. Når vi efterligner hans eksempel, vil vi velsigne mange, inklusive os selv.

Dernæst skal vi være et eksempel i ånden. For mig betyder det, at vi stræber efter at være venlige, taknemlige, tilgivende og velvillige. Disse egenskaber vil give os en ånd, som vil berøre dem omkring os. Jeg har gennem årene haft mulighed for at være sammen med utallige personer, som besad en sådan ånd. Vi oplever en særlig følelse, når vi er sammen med dem, en følelse, der får os til at ønske at omgås dem og følge deres eksempel. De udstråler Kristi lys og hjælper os til at føle hans kærlighed til os.

For at illustrere, at det lys, som kommer fra en ren og kærlig ånd, også bliver genkendt af andre, vil jeg fortælle om en oplevelse for mange år siden.

På det tidspunkt mødtes Kirkens ledere med officielle repræsentanter i Jerusalem for at sammensætte en lejeaftale for den grund, hvorpå Kirkens Jerusalem-center skulle bygges. For at opnå de nødvendige tilladelser måtte Kirken gå med til, at der ingen missionering måtte foretages af vore medlemmer, som skulle opholde sig i centret.

Efter aftalen var indgået, bemærkede en af de israelske repræsentanter, som var godt bekendt med Kirken og dens medlemmer, at han vidste, at Kirken ville respektere aftalen om ikke at missionere. »Men,« sagde han, idet han henviste til de studerende, som skulle gå der, »hvad gør vi med lyset i deres øjne?«⁴ Må dette særlige lys altid skinne i os, så det kan blive genkendt og værdsat af andre.

At være et eksempel på tro betyder, at vi stoler på Herren og hans ord. Det betyder, at vi besidder og nærer den tro, som vil lede vore tanker og vore handlinger. Vores tro på Herren Jesus Kristus og på vor himmelske Fader vil påvirke alt, hvad vi gør. Midt i al forvirringen i vor tid, samvittighedskvalerne og hverdagens uro bliver en fast tro et anker i vores liv. Husk at tro og tvivl ikke kan eksistere i samme sind på samme tid, for den ene vil drive den anden væk. Jeg gentager det, vi har fået at vide gentagne gange – for at opnå og bevare den tro, vi har brug for, er det afgørende, at vi læser, studerer og grunder over skrifterne.

Kommunikation med vor himmelske Fader i bøn er afgørende. Vi har ikke råd til at forsømme disse ting, for modstanderen og hans hærske søger utrætteligt efter svage punkter i vores rustning, små svigt i vores trofasthed. Herren siger: »Søg flittigt, bed altid, og hav tro, så skal alting virke sammen til gavn for jer.«⁵

Endelig må vi være rene, hvilket betyder, at vi er rene i legeme, sind og ånd. Vi ved, at vores legeme er et tempel, der skal behandles med ærbødighed og respekt. Vores sind bør være fyldt med opløftende og forædlende tanker og holdes fri for det, der vil forurene. For at have Helligånden som vores stadige ledsager, må vi være værdige. Brødre og søstre, renhed vil bringe os fred i sindet og vil gøre os i stand til at modtage Frelserens løfter. Han sagde: »Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.«⁶

Når vi er et eksempel for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed, bliver vi et lys for verden.

Lad mig sige til jer alle og især til de unge, at i takt med at verden bevæger

*Den fremmede kom tilbage –
hans lampe lyste klart.
Han havde den dyrebare flamme
og tændte min.»⁸*

Mine brødre og søstre, vi er omgivet af muligheder for at lade vores lys skinne hver dag, i alle situationer. Når vi følger Frelserens eksempel, får vi mulighed for at være et lys for andre, uanset om det er nogen i vores egen familie, medlemmer og venner, vore kollegaer, bekendte eller fremmede.

Til jer hver især siger jeg, at I er vor himmelske Faders søn eller datter. I er kommet fra hans nærhed for at leve en tid på denne jord, for at afspejle Frelserens kærlighed og lære og for modigt at lade jeres lys skinne, så alle kan se det. Når jeres tid på jorden er forbi, vil det, hvis I har gjort jeres del, blive jeres herlige velsignelse at vende tilbage og bo hos ham for evigt.

Frelserens ord er meget bekræftende: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.»⁹ Jeg vidner om ham. Han er vor Frelser, vor Forløser og vor Talsmand hos Faderen. Han er vores eksempel og vores styrke. Han er »lyset, som skinner i mørket».¹⁰ Det er min bøn, at alle, som kan høre min røst, må love at følge ham og således blive et skinnende lys i mørket. I hans hellige navn, ja, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 5:16.
2. 1 Tim 4:12.
3. Moro 7:47.
4. Se James E. Faust, »Lyset i deres øjne», *Liahona*, nov. 2005, s. 20.
5. L&P 90:24.
6. Matt 5:8.
7. Sl 27:1.
8. Lon Woodrum, »Lamps», *The Lighted Pathway*, okt. 1940, s. 17.
9. Joh 8:12.
10. L&P 6:21.

sig længere og længere væk fra de principper og retningslinjer, som en kærlig himmelsk Fader har givet os, vil vi skille os ud fra mængden, fordi vi er anderledes. Vi vil skille os ud, fordi vi klæder os sømmeligt. Vi vil være anderledes, fordi vi ikke bander, og fordi vi ikke tager stoffer, der er skadelige for vores legeme. Vi vil være anderledes, fordi vi undgår sjofle vittigheder og nedværdigende kommentarer. Vi vil være anderledes, når vi vælger ikke at lade vores sind fylde af tarvelige og nedgørende medier, som vil fjerne Ånden i vores hjem og i vores liv. Vi vil afgjort skille os ud, når vi træffer valg om moral – valg, der stemmer med evangeliske principper og standarder. Det, der gør os anderledes end det meste af verden, giver os også det lys og den ånd, der vil skinne i en stadig mørkere verden.

Det er ofte vanskeligt at være anderledes og stå alene i mængden. Det er naturligt at frygte, hvad andre måtte tænke eller sige. Ordene fra salmen trøster os: »Herren er mit lys og min frelse,

hvem skal jeg da frygte? Herren er værn for mit liv, hvem skal jeg da være bange for?»⁷ Når vi gør Kristus til midtpunktet i vores liv, bliver vores frygt erstattet med vore meningers mod.

Livet er ikke fuldkomment for nogen, og til tider bliver de udfordringer og vanskeligheder, vi møder, overvældende og slører vores lys. Men med hjælp fra vor himmelske Fader, og med støtte fra andre, kan vi genvinde det lys, som atter vil oplyse vores vej og give et lys, som andre måske har brug for.

Jeg vil for at illustrere dette dele nogle rørende ord fra et yndlingsdigt, som jeg læste for mange år siden:

*»Jeg mødte i natten en fremmed,
hvis lampe ikke lyste mere.
Jeg gjorde holdt og lod ham tænde
sin lampe ved min.*

*Så kom stormen,
som rystede hele verden,
og da vinden blev stille,
var min lampe gået ud.*

Ældste Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

O, se hvilken kærlighed

Mit vidnesbyrd om Jesus Kristus er bygget på mange særlige oplevelser, hvor jeg har oplevet hans store kærlighed til hver enkelt.

Mine kære brødre og søstre overalt i verden, jeg er Det Første Præsidentskab meget taknemlig for at have inviteret mig til at bære mit ydmyge vidnesbyrd på denne sabbatsdag. Ordene fra en velkendt salme blandt sidste dages hellige beskriver mine nuværende følelser:

*O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist mod mig,
at han for min frelse og salighed ofred sig ...
Ja, ofte jeg tænker på sårene i hans kød, de smerter, han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod ...
o, hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.¹*

For nogle få dage siden havde jeg det store privilegium at mødes med Det Første Præsidentskab og modtage denne kaldelse fra vores kære profet, præsident Thomas S. Monson. Jeg ønsker at vidne over for jer alle om præsident Monsons styrke og kærlighed, da han sagde til mig: »Denne kaldelse kommer fra Herren Jesus Kristus.«

Jeg er overvældet og rystet i mit inderste, når jeg tænker over vigtigheden og betydningen af de ord, som så mildt blev udtalt af vores kære profet. Præsident Monson, præsident Eyring og præsident Uchtdorf, jeg elsker jer og vil tjene Herren og jer af hele mit hjerte, sjæl, sind og styrke.

Jeg har elsket præsident Boyd K. Packer, ældste L. Tom Perry og ældste Richard G. Scott. Jeg savner dem inderligt. Jeg er velsignet ved at være blevet oplært og undervist ved disse kære brødre fødder. Jeg er slet ikke i stand til at udfylde deres sko, alligevel er jeg

dybt beæret over at stå rank på deres skuldre og fortsætte i Herrens tjeneste.

Når jeg tænker på dem, som har bidraget til at gøre mig til den, jeg er, så tænker jeg først og fremmest på min kære og uselviske partner Melanie. I årenes løb har hun været med til at forme mig som pottemagerens ler til en mere poleret Jesu Kristi discipel. Hendes kærlighed og støtte og støtten fra vore fem børn, deres ægtefæller og vore 24 børnebørn, styrker mig. Til min kære familie, jeg elsker jer.

Som Nefi blev jeg født af agtværdige forældre i evangeliet, og de af agtværdige forældre i seks generationer. Mine tidligste forfædre, som tilsluttede sig Kirken, kom fra England og Danmark. Disse tidlige pionerer ofrede alt for Jesu Kristi evangelium og efterlod en arv, som deres efterkommere kunne følge. Jeg er meget taknemmelig for at være del af en flergenerations sidste dages hellig familie, og jeg ved, at det er et værdigt mål for os alle at stræbe efter.

Mange andre har bidraget til at forberede mit liv til denne nye kaldelse. De tæller barndomsvenner og familie, tidligere ledere, lærere og livslange

mentorer. Jeg må medtage dem fra min ungdoms mission i de østlige stater og vore elskede missionærer fra New York City Nord-missionen. Jeg er meget taknemlig for de mange, som har påvirket og formet mit liv.

Jeg har værdsat at tjene sammen med mine brødre i De Halvfjerds. I 15 år har jeg tilhørt et af de bedste kvorummer og kærligste broderskaber i Kirken. Tak til jer, mine kære medtjenere. Jeg ser nu frem til at tilhøre et nyt kvorum. Præsident Russell M. Nelson, min kærlighed til dig og hvert

medlem af De Tolv Apostles Kvorum er stor.

Søster Rasband og jeg har været velsignet med at besøge medlemmer på mange opgaver i menigheder og missioner verden over. Vi elsker de sidste dages hellige overalt! Jeres tro har styrket vores tro, jeres vidnesbyrd har føjet meget til vore vidnesbyrd.

Hvis jeg nu kunne komme med blot et lille budskab til jer i dag, ville det være dette: Herren har sagt: »Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden.«² Jeg er overbevist om, at der er ikke er noget valg, synd eller fejltrin, som I eller nogen anden kan foretage, der vil ændre hans kærlighed til jer eller til dem. Det betyder ikke, at han undskylder eller godkender syndig adfærd – jeg er sikker på, at det gør han ikke – men det betyder, at vi skal række ud til vore medmennesker i kærlighed og invitere, overtale, tjene og redde. Jesus Kristus ignorerede menneskers etnicitet, rang og situation for at undervise dem i denne væsentlige sandhed.

Jeg er mange gange blevet spurgt om, hvornår jeg modtog mit vidnesbyrd.

Jeg kan ikke huske, at jeg ikke har troet på vor himmelske Fader

og Jesus Kristus. Jeg har elsket dem, lige siden jeg hørte om dem ved min engleagtige mors knæ, hvor vi læste i skriften og hørte evangeliske beretninger. Den barndomstro er nu vokset til en viden og et vidnesbyrd om en kærlig himmelsk Fader, som hører og besvarer vore bønner. Mit vidnesbyrd om Jesus Kristus er bygget på mange særlige oplevelser, hvor jeg har oplevet hans store kærlighed til hver enkelt.

Jeg er taknemlig for vor Frelasers forsoning og ønsker som Alma at tale med Guds basuns røst.³ Jeg ved, at Joseph Smith er Guds og genoprettelsens profet, og at Mormons Bog er Guds ord. Og jeg ved, at præsident Thomas S. Monson er Guds tjener og profet på jorden i dag.

Jeg beder til, at vi, når vi følger vores profet, må have næstekærlighed i vores hjerte til andre, og at vi vil blive et levende vidne og virkelig se den »kærlighed, Jesus har vist« os. Må vi opleve den »kærlighed, himmelsk kærlighed«. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer*; nr. 114.

2. Joh 13:34.

3. Se Alma 29:1.

Ældste Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

Enkle og dyrebare sandheder

Vor himmelske Fader kompenserer gavmildt for, at vi lever i hårde tider, ved at vi også lever i tidernes fylde.

Kære brødre og søstre, det er årtier siden, at der har været en generalkonference, hvor præsident Boyd K. Packer og ældsterne L. Tom Perry og Richard G. Scott ikke sad lige bag talerstolen og talte ved et af møderne. Vi har gode minder om dem, og jeg tilføjer også min hyldest for at ære dem, de var så forskellige, men alligevel så fælles som vidner og i deres vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans forsoning.

Desuden finder jeg som alle jer styrke hos og opretholder præsident Thomas S. Monson som profet, seer og åbenbarer, og jeg forbløffes ved hans trofaste og pligtopfyldende virke som apostel gennem 50 bemærkelsesværdige år.

Tirsdag formiddag i denne uge blev jeg lidt over kl. 9, hvor biskoprådet var begyndt på et møde med det asiatiske områdepræsidentskab, der er i byen til konferencen, kaldt til et møde med præsident Monson og hans to rådgivere. Da jeg kort tid efter gik ind i mødelokalet ved siden af hans kontor, må jeg have set nervøs ud ved at sidde på den anden side af bordet, mens han talte venligt for at berolige mig.

Han bemærkede, idet han nævnte min alder, at jeg så ret ung ud og tilmed yngre end min alder.

På få øjeblikke beskrev præsident Monson så, at han handlede efter Herrens vilje, og at han nu gav mig en kaldelse til De Tolvs Kvorum. Han spurgte, om jeg ville acceptere dette kald, hvilket efterfulgtes af, hvad der sikkert var et meget upassende højlydt

gisp, da jeg fuldstændig chokeret svarede bekræftende. Derpå fulgte, før jeg kunne formulere noget, en tsunami af ubeskrivelige følelser, hvoraf de fleste var følelser af utilstrækkelighed, hvorpå præsident Monson rakte ud til mig og beskrev, hvordan han for mange år siden blev kaldet som apostel af præsident David O. McKay, hvor han også følte sig utilstrækkelig. Han forsikrede mig roligt: »Biskop Stevenson, Herren kvalificerer dem, han kalder.« Disse lindrende ord fra en profet har været en kilde til fred, et fredfyldt øje i en orkan af smertefuld selvransagelse og blide følelser i de efterfølgende pinefulde timer, der dag og nat er gået lige siden.

Jeg gengav senere den dag det, jeg lige har beskrevet for jer, for min kære partner Lesa, mens vi sad i et stille hjørne på Tempelpladsen med en fredfyldt udsigt til templet og det historiske Tabernakel. Mens vi forsøgte at fatte og bearbejde dagens begivenheder, fandt vi vores anker i vores tro på Jesus Kristus og vores viden om den store plan for lykke. Det fører mig til at

udtrykke min dybeste kærlighed til Lesa. Hun er solskinnet i mit liv og en bemærkelsesværdig Guds datter. Hun har levet et liv, som er kendetegnet af uselvisk tjeneste og betingelsesløs kærlighed til alle. Jeg vil stræbe efter at forblive værdig til velsignelsen ved vores evige forening.

Jeg vil også udtrykke min store kærlighed til vore fire sønner og deres familie, hvoraf tre af dem er her sammen med deres smukke hustruer, mødrene til vore seks børnebørn. Den fjerde er missionær og har fået særlig tilladelse til at blive oppe efter missionspræsident og dennes hustru i missionshjemmet i Taiwan. Jeg elsker dem hver især og elsker, hvordan de elsker Frelseren og evangeliet.

Jeg vil udtrykke kærlighed til hvert enkelt medlem af familien. Til min kære mor og til min far, som døde sidste år, som gav mig et vidnesbyrd, som tilsyneladende har været i mig fra mine første år. Jeg viderebringer også denne tak til min bror, mine søstre og deres trofaste ægtefæller samt til Lesas

familie, hvoraf mange faktisk er her i dag. Jeg kaster dette net af tak ud til talrige slægtninge, venner, missionærer, ledere og lærere undervejs.

Jeg har været velsignet med at arbejde tæt sammen med medlemmer af Det Første Præsidentskab, De Tolv, De Halvfjerds og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer. Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed til og agtelse for alle jer søstre og brødre, og jeg vil stræbe efter at være værdig til vores fortsatte forhold. Det Præsiderende Biskopråd nyder en næsten himmelsk enighed. Jeg vil savne mit daglige samvær med biskop Gérald Caussé, biskop Dean M. Davies og medarbejderne.

Jeg står foran jer som bevis på Herrens ord i det første afsnit i Lære og Pagter: »At mit evangeliums fylde må blive forkyndt af de svage og ringe til verdens ender og over for konger og herskere.«¹ Disse ord kommer efter en erklæring fra Herren, som viser Faders kærlighed til sine børn: »Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, kaldet min tjener Joseph

Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger.«²

Vor kærlige himmelske Fader og hans Søn, Jahve, åbnede med kendskab til enden fra begyndelsen³ for himlene og en ny uddeling for at hindre de ulykker, som de vidste ville komme. Apostlen Paulus beskrev de kommende ulykker som »hårde tider«.⁴ For mig antyder det, at vor himmelske Fader kompenserer gavmildt for, at vi lever i hårde tider, ved at vi også lever i tidernes fylde.

Mens jeg har kæmpet med min utilstrækkelighed i denne uge, har jeg fået et tydelig indtryk, som både har rettet og trøstet mig: Tænk ikke på, hvad jeg ikke kan gøre, men snarere på, hvad jeg kan gøre. Jeg vidner om de enkle og dyrebare sandheder i evangeliet.

Det er ord har jeg sagt hundredvis af gange til både dem, der tilhører Kirken, og til mange, som ikke er medlemmer: »Gud er vor kærlige himmelske Fader. Vi er hans børn ... Han græder med os, når vi lider, og glæder sig, når vi gør det rette. Han ønsker at kommunikere med os, og vi kan kommunikere med ham ved oprigtig bøn ...

Vor himmelske Fader har givet os, sine børn, mulighed for at ... vende tilbage for at bo hos ham ... Det centrale i vor himmelske Faders plan er Jesu Kristi forsoning.«⁵

Vor himmelske Fader sendte sin Søn til jorden for at sone for alle menneskers synder. Om disse enkle og dyrebare sandheder bærer jeg mit vidnesbyrd, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 1:23.

2. L&P 1:17.

3. Se Abr 2:8.

4. 2 Tim 3:1.

5. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 31-32.

Ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

Gennem Guds øjne

For effektivt at tjene andre må vi se dem gennem en forælders øjne, gennem vor himmelske Faders øjne.

Mine kære brødre og søstre, tak for jeres opretholdelse af mig i går som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Det er svært for mig at udtrykke, hvor meget det betyder for mig. Jeg var især taknemlig for den opretholdende stemme fra to ekstraordinære kvinder i mit liv: Min hustru Ruth og vores kære datter Ashley.

Min kaldelse er tydeligvis bevis på sandheden af Herrens udtalelse tidligt i denne uddeling: »At mit evangeliums fylde må blive forkyndt af de svage og ringe til verdens ender og over for konger og herskere.«¹ Jeg er

en af disse svage og ringe. Da jeg for mange årtier siden blev kaldet som biskop for en menighed i det østlige USA, ringede min lidt ældre og meget klogere bror til mig. Han sagde: »Du skal vide, at Herren ikke har kaldet dig på grund af noget, du har gjort. I dit tilfælde er det sikkert på trods af det, du har gjort. Herren har kaldet dig til at gøre det, han har brug for at gøre gennem dig, og det vil kun ske, hvis du gør det på hans måde.« Jeg erkender, at disse vise ord fra en storebror er endnu mere gældende i dag.

Der sker noget vidunderligt for en missionær, når han eller hun erkender, at kaldelsen ikke handler om ham eller hende, men snarere om Herren, hans værk og vor himmelske Faders børn. Det samme gælder for en apostel. Kaldelsen handler ikke om mig. Den handler om Herren, hans værk og vor himmelske Faders børn. Uanset hvad opgaven eller kaldelsen er i Kirken, må man for at tjene godt vide, at alle dem, vi tjener »er en højt elsket åndelig søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.«²

I min tidligere beskæftigelse var jeg hjertelæge med speciale i hjertesvigt og transplantationer, og mange af mine patienter var alvorligt syge. Min hustru sagde for sjov, at det var et dårligt tegn at blive en af mine patienter. Men spøg til side, jeg så mange mennesker dø, og jeg udviklede en slags følelsesmæssig distance, når noget gik dårligt. På den måde blev sorgen og skuffelserne dæmpet.

I 1986 fik en ung mand ved navn Chad hjertesvigt og fik en hjertetransplantation. Han klarede sig fint i godt 15 år. Chad gjorde alt, hvad han kunne, for at være sund og leve et så normalt liv som muligt. Han var på mission, arbejdede og var en hengiven søn for sine forældre. De sidste par år af hans liv var dog udfordrende, og han røg ofte ind og ud af hospitalet.

En aften blev han bragt til hospitalets skadestue med hjertestop. Mine kolleger og jeg arbejdede længe på at gendanne hans blodomløb. Til sidst stod det klart, at Chad ikke kunne genoplives. Vi holdt inde med vores håbløse indsats, og jeg erklærede ham for død. Selv om jeg var ked af det og skuffet, fastholdt jeg en professionel indstilling. Jeg tænkte ved mig

Byster af Kirkens præsidenter i Konferencetret

selv: »Chad har fået god behandling. Han har levet mange år mere, end han ellers ville.« Den følelsesmæssige afstand blev dog snart ødelagt, da hans forældre kom ind på skadestuens aflukke og så deres afdøde søn ligge på en bære. I det øjeblik så jeg for første gang Chad gennem hans mors og fars øjne. Jeg så deres store håb og forventninger til ham, deres ønske om, at han ville leve blot en smule længere og en smule bedre. Med den erkendelse begyndte jeg at græde. Det var en helt ironisk ombytning af roller og med en venlig handling, som jeg aldrig vil glemme, trøstede Chads forældre mig.

Jeg forstod, at vi i Kirken for effektivt at tjene andre må se dem gennem en forælders øjne, gennem vor himmelske Faders øjne. Først da kan vi begynde at forstå en sjæls sande værdi. Først da kan vi fornemme den kærlighed, vor himmelske Fader har til alle sine børn. Først da kan vi fornemme Frelserens omsorg for dem. Vi kan

ikke fuldt ud opfylde vores pagt og pligt til at sørge med dem, der sørger, og trøste dem, der har behov for trøst, medmindre vi ser dem gennem Guds øjne.³ Dette bredere perspektiv vil åbne vores hjerte for andres skuffelser, frygt og hjertesorg. Men vor himmelske Fader vil hjælpe og trøste os, ligesom Chads forældre trøstede mig for mange år siden. Vi har brug for øjne, der ser, ører, der hører, og et hjerte, der ved og føler, hvis vi skal opnå den redning, som præsident Thomas S. Monson så ofte har opmuntret os til.⁴

Først når vi ser gennem vor himmelske Faders øjne, kan vi blive fyldt med »Kristi rene kærlighed«.⁵ Hver dag bør vi bønfalde Guds om denne kærlighed. Mormon formanede os: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere.«⁶

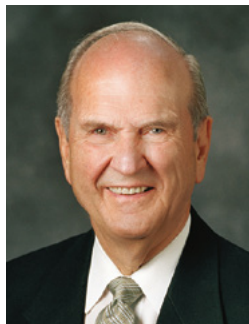
Af hele mit hjerte ønsker jeg at være en sand tilhænger af Jesus Kristus.⁷ Jeg

elsker ham. Jeg priser ham. Jeg vidner om, at han lever. Jeg vidner om, at han er den Salvende, Messias. Jeg er et vidne om hans uforlignelige nåde, barmhertighed og kærlighed. Jeg føjer mit vidnesbyrd til apostlenes, der i år 2000 udtalte, »at Jesus er den levende Kristus, Guds udødelige Søn ... Han er verdens lys og liv og håb.«⁸

Jeg vidner om, at den opstandne Herre viste sig en dag i 1820 i en lund i staten New York sammen med Gud, vor himmelske Fader, præcis som Joseph Smith sagde, at de gjorde. Præstedømmenøgler findes på jorden i dag for at muliggøre de frelsende og ophøjende ordinancer. Det ved jeg. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 1:23.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129; oplæst af præsident Gordon B. Hinckley som en del af hans tale ved Hjælpeforeningens årlige møde den 23. september 1995 i Salt Lake City i Utah.
3. Se Mosi 18:8-10.
4. Se fx Thomas S. Monson, »Til undsætning«, maj 2001, s. 48-50; *Liahona*, juli 2001, s. 57-60; »Vores ansvar for at komme til undsætning«, *Liahona*, okt. 2013, s. 4-5. Præsident Monson fremhævede igen disse ting i sin tale til generalautoriteter den 30. september 2015, hvor han mindede de forsamlede om, at han atter fremhævede budskabet, han kom med til generalautoriteter og områdehalvfjerdere ved oplæringsmøder til aprilkonferencen i 2009.
5. Moro 7:47.
6. Moro 7:48.
7. Se L&P 18:27-28:
»Og de tolv skal være mine disciple, og de skal påtage sig mit navn; og de tolv er dem, der vil ønske at påtage sig mit navn med hjertets faste forsæt.
Og hvis de ønsker at påtage sig mit navn med hjertets faste forsæt, er de kaldet til at drage ud i hele verden for at prædike mit evangelium for hver skabning.«
8. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 3. Når jeg citerer det her, tilføjer jeg billedligt talt min underskrift til dokumentet og bærer det samme vidnesbyrd, som de apostle bar.

Præsident Russell M. Nelson
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

En inderlig bøn til mine søstre

Vi har behov for jeres styrke, jeres omvendelse, jeres overbevisning, jeres evne til at lede, jeres visdom og jeres røst.

Kære ældste Rasband, Stevenson og Renlund, som jeres brødre byder vi jer velkommen i De Tolv Apostles Kvorum. Vi takker Gud for de åbenbaringer, han giver til sin profet, præsident Thomas S. Monson.

Brødre og søstre, da vi mødtes til generalkonference for seks måneder siden, var der ingen af os, der forventede de kommende ændringer, der ville rive hele Kirken i hjertet. Ældste L. Tom Perry kom med et stærkt budskab om den uerstattelige rolle, ægteskabet og familien har i Herrens plan. Vi blev overvældet, da vi blot et par dage senere hørte om den kræft, der snart efter tog ham fra os.

Selvom præsident Boyd K. Packers helbred havde været skrantende, fortsatte han med at kæmpe for Herrens sag. Han var svag i april i år, men han var besluttet på at bære sit vidnesbyrd til sidste åndedrag. Så blot 34 dage efter ældste Perrys bortgang trådte præsident Packer gennem sløret.

Vi savnede ældste Richard G. Scott ved vores sidste generalkonference, men vi tænkte på de stærke vidnesbyrd om Frelseren, som han havde båret ved mange tidligere konferencer.

Og for blot 12 dage siden blev ældste Scott kaldt hjem og blev forenet med sin elskede Jeanene.

Jeg havde det privilegium at være sammen med alle disse brødre i løbet af deres sidste dage, deriblandt at være sammen med præsident Packers og ældste Scotts nære familie lige før deres bortgang. Det har været svært for mig at fatte, at disse tre skattede venner,

disse tre af Herrens mægtige tjenere, er borte. Jeg savner dem, mere end jeg kan sige.

Når jeg har tænkt over disse uventede begivenheder, så er et af de indtryk, der er blevet hos mig, det, som jeg så hos enkerne. Ætset i mit sind står billederne af søster Donna Smith Packer og søster Barbara Dayton Perry ved deres respektive mands sengeleje, begge kvinder fyldt med kærlighed, sandhed og ren tro.

Da søster Packer sad ved siden af sin mand i hans sidste timer, udstrålede hun en fred, der overgår al forstand.¹ Selvom hun indså, at hendes elskede ledsager gennem næsten 70 år snart ville drage afsted, viste hun en troende kvindes ro. Hun virkede engleagtig, ligesom hun er på dette billede af dem ved indvielsen af templet i Brigham City i Utah.

Jeg så den samme slags kærlighed og tro udstråle fra søster Perry. Hendes hengivenhed for sin mand og Herren var tydelig, og det rørte mig dybt.

Gennem deres respektive ægtemands sidste timer og indtil til nu har disse gæve kvinder vist den styrke og det mod, som kvinder, der holder pagter, altid viser.² Det er umuligt at måle den indflydelse, som sådanne kvinder har, ikke kun på familier, men også på Herrens kirke, i deres egenskab af hustru, mor og bedstemor, søster, tante, lærer, leder; og især som eksempler og som ivrige forsvarere af troen.³

Det har været sandt i enhver af evangeliets uddelinger siden Adam og Evas dage. Men alligevel adskiller kvinderne i denne uddeling sig fra kvinder i nogen anden, fordi denne uddeling adskiller sig fra enhver anden.⁴ Denne forskel medfører både privilegier og ansvar.

For 36 år siden i 1979 kom præsident Spencer W. Kimball med en dybsindig profeti om den indflydelse, som kvinder, der holder pagter, ville få på fremtiden for Herrens kirke. Han profeterede: »Meget af den store vækst, som kommer til Kirken i de sidste dage, kommer, fordi mange af verdens gode kvinder ... bliver draget til Kirken i stort antal. Dette vil ske i det omfang, at kvinderne i Kirken afspejler retskaffenhed og klarhed i deres liv, og i det omfang kvinderne i Kirken ses som noget særskilt og anderledes – på gode måder – i forhold til kvinder af verden.«⁵

Mine kære søstre, I er vore vigtige samarbejdspartnere i denne afsluttende scene. Den dag, som præsident Kimball forudså, er kommet. I er de kvinder, han forudså! Jeres dyd, lys, kærlighed, kundskab, mod, karakter, tro og retskafne liv vil føre verdens gode kvinder og deres familie til Kirken i et hidtil uset antal!⁶

Vi, jeres brødre, har behov for jeres styrke, jeres omvendelse, jeres overbevisning, jeres evne til at lede, jeres visdom og jeres røst. Guds rige er ikke og kan ikke blive fuldstændigt uden

kvinder, der indgår hellige pagter og derefter holder dem, kvinder, der kan tale med kraft og myndighed fra Gud!⁷

Præsident Packer erklærede:

»Vi har brug for kvinder, som er organiserede, og som kan organisere. Vi har brug for kvinder med lederevner, som kan planlægge og lede og administrere; kvinder, som kan undervise, kvinder, som forstår at tale ...

Vi har brug for kvinder med evnen til at skelne, som kan se tendenserne i verden og afsløre dem, der er hule og farlige, selvom de er populære.«⁸

Lad mig i dag tilføje, at vi har brug for kvinder, der ved, hvordan de får vigtige ting til at ske ved deres tro og som er modige forsvarere af moral og familien i en syndefuld verden. Vi har brug for kvinder, der helliger sig at lede Guds børn på pagtens sti mod ophøjelse; kvinder, der ved, hvordan man modtager personlig åbenbaring, som forstår kraften i og freden ved tempelbegavelsen; kvinder, der ved, hvordan de påkalder sig himlens kræfter for at beskytte og styrke børn og familier; kvinder, der frygtløst underviser.

Igennem hele mit liv har jeg været velsignet med sådanne kvinder. Min afdøde hustru, Dantzel, var en sådan kvinde. Jeg vil altid være taknemlig for den skelsættende indflydelse, hun havde i mit liv på *alle* områder, deriblandt på min banebrydende indsats indenfor åben hjertekirurgi.

For 58 år siden blev jeg bedt om at operere en lille pige, der var alvorligt syg på grund af en medfødt hjertesygdom. Hendes storebror var allerede død af en lignende lidelse. Hendes forældre bønfuldt om hjælp. Jeg var ikke optimistisk med hensyn til udfaldet, men jeg lovede at gøre alt i min magt for at redde hendes liv. Trods mine bedste anstrengelser, døde barnet. Senere bragte de samme forældre en anden

datter til mig, som på det tidspunkt kun var 16 måneder gammel, og som også var født med et misdannet hjerte. Igen opererede jeg på deres opfordring. Dette barn døde også. Dette tredje hjerteskerende tab i én familie gjorde det bogstaveligt talt af med mig.

Søster Barbara Perry og ældste L. Tom Perry

Jeg tog sønderknust hjem. Jeg kastede mig på stuegulvet og græd hele natten. Dantzel blev ved min side og lyttede, mens jeg gentagne gange erklærede, at jeg aldrig mere ville udføre en hjerteoperation. Så omkring klokken fem om morgenen kiggede Dantzel på mig og sagde kærligt: »Er du færdig med at græde? Så tag tøj på. Tag tilbage til hospitalet. Tag på arbejde! Du har brug for at lære mere. Hvis du stopper nu, bliver andre gennem smerte nødt til at lære det, som du allerede ved.«

Åh, hvor havde jeg brug for min hustrus perspektiv, standhaftighed og kærlighed! Jeg tog på arbejde og lærte mere. Havde det ikke været for Dantzels inspirerede tilskyndelse, ville jeg ikke have dygtiggjort mig inden for åben hjertekirurgi og ville ikke have været forberedt på den operation i 1972, der reddede præsident Spencer W. Kimballs liv.⁹

Præsident Boyd K. Packer og søster
Donna S. Packer

Søstre, forstår I, hvor vidtrækkende jeres indflydelse er, når I taler om de ting, der kommer til jeres hjerte og sind som ledt af Ånden? En uovertruffen stavspræsident fortalte mig om et stavsrådsmøde, hvor de kæmpede med en svær udfordring. På et tidspunkt indså han, at stavens primarypræsident ikke havde sagt noget, så han spurgte, om hun havde nogle tanker. »Ja, det har jeg faktisk,« sagde hun og fortsatte dernæst med at fortælle om en idé, der ændrede hele mødets retning. Stavspræsidenten fortsatte: »Da hun talte, vidnede Ånden for mig om, at hun udtrykte

den åbenbaring, som vi havde søgt som råd.«

Mine kære søstre, uanset hvilken kaldelse I har, uanset jeres omstændigheder, så har vi brug for jeres tanker, jeres indsigt og jeres inspiration. Vi har brug for, at I åbner munden og siger noget til menigheds- og stavsråd. Vi har brug for, at enhver gift søster taler som »en ydende og fuldgyltig partner«,¹⁰ når I går sammen med jeres mand om at lede jeres familie. Gifte eller enlige, I søstre besidder særlige egenskaber og en særlig intuition, som I har modtaget som gaver fra Gud. Vi brødre har ikke den samme enestående indflydelse.

Vi ved, at hele skabelsen kulmine-rede i skabelsen af kvinden!¹¹ Vi har brug for jeres styrke!

Angrebene mod Kirken, dens lære og vores levevis kommer til at tage til. Af den grund har vi brug for kvinder, der har en grundlæggende forståelse af Kristi lære, og som vil bruge den forståelse til at undervise og opdrage en generation til at blive modstandsdygtig over for synd.¹² Vi har brug for kvinder, der kan opdage bedrag i alle dets former. Vi har brug for kvinder, der ved, hvordan de får adgang til den kraft, som Gud gør tilgængelig for dem, der holder pagterne, og som udtrykker

deres tro med overbevisning og barmhertighed. Vi har brug for kvinder, der har mod og perspektiv som den første kvinde Eva.

Mine kære søstre, intet er vigtigere for jeres evige liv end jeres egen omvendelse. Det er omvendte kvinder, der holder pagter – kvinder som min kære hustru Wendy – hvis retskafne livsførelse, der i højere grad vil skille sig ud i en tilspidset verden, og som derfor vil blive set som anderledes og særlige på en *god* måde.

Så i dag beder jeg indtrængende mine søstre i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige om at træde frem! Indtag jeres retmæssige og nødvendige plads i jeres hjem, jeres lokalsamfund og i Guds rige – i højere grad end I har gjort tidligere. Jeg beder jer indtrængende om at opfylde præsident Kimballs profeti. Og jeg lover jer i Jesu Kristi navn, at når I gør det, så vil Helligånden højne jeres indflydelse på en hidtil uset måde!

Jeg bærer vidnesbyrd om vitterligheden af Jesus Kristus og hans forløsende, forsonende og helliggørende kraft. Som en af hans apostle takker jeg jer, mine kære søstre, og velsigner jer, så I må opnå jeres fulde potentiale, der er at opfylde formålet med jeres skabelse, når vi går sammen arm i arm i dette hellige værk. Sammen vil vi hjælpes ad med at forberede verden på Herrens andet komme. Dette vidner jeg om, som jeres bror, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Fil 4:7.
2. Det indebærer tårer – at holde buddet om at græde for dem, vi elsker, når de går videre fra dette liv (se L&P 42:45).
3. Læs om Rebekkas indflydelse på Isak og deres søn Jakob i 1 Mosebog 27:46; 28:1-4.
4. Se Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 4:166. Note: Alle tidligere uddelinger var begrænset til en lille del af verden og blev afsluttet på grund af apostasi. Derimod vil denne

Ældste Gregory A. Schwitzer
De Halvfjerds

uddeling ikke blive begrænset af tid eller sted. Den vil fylde verden og smelte sammen med Herrens andet komme.

5. *Kirkens præsidenters lærdomme*: Spencer W. Kimball, 2006, s. 227.
6. Da jeg blev født, var der mindre end 600.000 medlemmer af Kirken. I dag er der flere end 15 millioner. Det antal vil fortsætte med at vokse.
7. Præsident Joseph Fielding Smith sagde til søstrene i Hjælpeforeningen: »I kan tale med myndighed, fordi Herren har givet jer myndighed.« Han sagde også, at Hjælpeforeningen »har fået magt og myndighed til at udføre ganske mange ting. Det værk, de udfører, udføres med guddommelig myndighed« (»Relief Society – an Aid to the Priesthood«, *Relief Society Magazine*, jan. 1959, s. 4, 5). Disse citater blev også citeret af ældste Dallin H. Oaks i en konferencetale, »Præstedømmets nøgler og myndighed«, *Liahona*, maj 2014, s. 51.
8. Se Boyd K. Packer, »Hjælpeforeningen«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 12-13; se også M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family*, 1997, s. 93.
9. Se Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003, s. 153-156. Note: I 1964 indsatte præsident Kimball mig som stavspræsident og velsignede mig med, at dødeligheden ville falde i min banebrydende indsats med operationer på aortaklappen. Ingen af os vidste på det tidspunkt, at jeg otte år senere skulle operere præsident Kimball, hvilket omfattede at udskifte hans ødelagte aortaklap.
10. »Når vi taler om ægteskabet som et partnerskab, så lad os tale om ægteskabet som et *fuldgældigt* partnerskab. Vi ønsker ikke, at vore SDH-kvinder er *tavse* partnere eller *begrænsede* partnere i denne evige opgave! Vi beder jer være en *ydende og fuldgældig* partner« (se Spencer W. Kimball, »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 169).
11. »Hele formålet med verden, og alt, hvad der er i verden, ville være forgæves uden kvinden – slutstenen i præstedømmets skabelses bue« (Russell M. Nelson, »Det lærte vi af Eva«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 81). »Således blev Eva Guds endelige skabning, kronen på den pragtfulde skabelse, som han havde udført« (se Gordon B. Hinckley, »Kvinden i vores liv«, *Liahona*, nov. 2004, s. 83).
12. Se Russell M. Nelson, »Pagtens børn«, *Stjernen*, juli 1995, s. 33.

Lad trompeten lyde

Verden har brug for Kristi disciple, der kan kommunikere evangeliets budskab med klarhed og fra hjertet.

Den forgangne sommer havde min hustru og jeg to af vore børnebørn hos os, mens deres forældre var på pionervandring i deres stav. Vores datter ville gerne være sikker på, at drengene øvede sig på klaveret, mens de blev passet. Hun vidste, at nogle få dage hos mormor og morfar gør det lidt nemmere at glemme at øve sig. En eftermiddag besluttede jeg mig for at sidde hos mit 13-årige barnebarn, Andrew, og høre ham spille.

Denne dreng er fuld af energi og elsker friluftslivet. Han kan nemt tilbringe al sin tid med at jage og fiske. Mens han øvede sig på klaveret, kunne jeg fornemme, at han hellere ville fiske i den nærliggende flod. Jeg lyttede, mens han hamrede hver eneste akkord på en kendt sang ned i klaveret. Hver eneste node, han spillede, havde den samme styrke og længde, hvilket gjorde det vanskeligt tydeligt at genkende melodien. Jeg sad ved siden af ham på bænken og forklarede vigtigheden af at lægge lidt mere tryk på noderne i melodien og lidt mindre på de noder, der akkompagnerer melodien. Vi talte om, at klaveret er mere end blot et mekanisk mirakel. Det kan være en forlængelse af hans egen stemme og følelser og blive et vidunderligt kommunikationsredskab. Lige som en

person taler og bevæger sig glidende fra et ord til det næste, bør melodien på samme måde flyde, når man bevæger sig fra den ene node til den næste.

Vi grinede sammen, mens han prøvede om og om igen. Hans smilehuller blev større, da den velkendte melodi begyndte at dukke op i det, der tidligere var et uorganiseret sæt lyde. Budskabet blev tydeligt: »Jeg er Guds kære barn, og han har sendt mig her.«¹ Jeg spurgte Andrew, om han kunne mærke en forskel i budskabet. Han svarede: »Ja, morfar, jeg kan godt mærke det!«

Apostlen Paulus lærte os, hvordan man kan sammenligne kommunikation

med musikinstrumenter, da han skrev til korintherne:

»Sådan er det også med livløse ting, der frembringer lyd, en fløjte eller en harpe: Hvis der ikke er forskel på tonerne, hvordan kan man så opfatte det, der fløjtes eller spilles?

Og hvis trompeten giver en uklar lyd, hvem vil så ruste sig til kamp?»²

Hvis der nogensinde har været et tidspunkt, hvor verden har brug for Kristi disciple, der kan kommunikere evangeliets budskab med klarhed og fra hjertet, er det nu. Vi har brug for trompetens klare kalden.

Kristus var afgjort vores bedste eksempel. Han viste altid mod til at forsvare det, der var rigtigt. Hans ord, som har genlydt gennem århundreder, opfordrer os til at huske at elske Gud og vore medmennesker, at holde Guds befalinger og leve som et lys for verden. Han var ikke bange for at tale sin tids jordiske magthavere eller herskere imod, selv når disse øvede modstand mod den mission, han havde fået af sin himmelske Fader. Hans ord blev ikke udformet for at forvirre, men for at påvirke menneskers hjerte. Han kendte tydeligvis sin Faders vilje i alt det, han sagde og gjorde.

Jeg elsker også Peters eksempel, som konfronterede verdens mænd med mod og klarhed på pinsedagen. Den dag var der mennesker forsamlet fra mange lande, som kritiserede de helige, fordi de hørte dem tale i tungemål og troede, de var fulde. Peter, der mærkede Ånden fylde sin sjæl, rejste sig og forsvarede kirken og medlemmerne. Han bar vidnesbyrd med disse ord: »Jøder og alle I, som bor i Jerusalem! Dette skal stå klart for jer, læg mærke til mine ord.«³

Han citerede derpå skrifterne, som indeholdt Kristi profetier, og bar dette ligefremme vidnesbyrd: »Så skal da hele

Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I har korsfæstet, har Gud gjort både til Herre og til Kristus.»⁴

Mange hørte hans ord og følte Ånden, og 3.000 sjæle meldte sig i den tidlige kirkes rækker. Det er et stærkt bevis på, at én mand eller kvinde, der er villig til at vidne, når verden ser ud til at gå i den modsatte retning, kan gøre en forskel.

Når vi som medlemmer træffer beslutningen om at forsvare og med kraft vidne om Guds lære og hans kirke, ændrer det noget inden i os. Vi påtager os hans udstråling. Vi kommer tættere på hans Ånd. Han vil til gengæld gå foran os og »være ved [vores] højre hånd og ved [vores] venstre, og [hans] Ånd skal være i [vores] hjerte og [hans] engle rundt omkring [os] til at styrke [os]«.⁵

Kristi sande disciple leder ikke efter undskyldninger for læren, når den ikke passer ind i verdens for tiden gældende begreber. Paulus var en anden tapper discipel, der frimodigt erklærede, at han »[ikke] skammer [sig]

... ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror«.⁶ Sande disciple repræsenterer Herren, også når det ikke er bekvemt at gøre det. Sande disciple ønsker at inspirere menneskers hjerte, ikke bare at dupere dem.

Ofte er det ikke bekvemt eller behageligt at forsvare Kristus. Jeg er forvisset om, at det var tilfældet med Paulus, da han blev fremstillet for kong Agrippa og blev bedt om at forsvare sig og fortælle sin historie. Paulus erklærede uden tøven sin tro med en sådan kraft, at den skræmte konge indrømmede, at Paulus var »lige ved« at overtale ham til at blive kristen.

Paulus' svar viste hans ønske om, at folk *fuldt ud* forstod, hvad han havde at sige. Han fortalte kong Agrippa, at det var hans ønske, at alle, der hørte ham, ikke skulle være »lige ved« at være kristne, men at alle skulle få det som ham og blive Kristi disciple.⁷ De, der taler med klarhed, kan få dette til at ske.

I løbet af de mange år, hvor jeg har studeret beretningen om Lehis drøm i

Mormons Bog,⁸ har jeg altid tænkt på den store og rummelige bygning som et sted, hvor kun de oprørske opholder sig. Bygningen var fyldt med mennesker, der spottede og pegede fingre ad de trofaste, der havde holdt fast i jernstangen, som repræsenterer Guds ord, og var nået frem til livets træ, som repræsenterer Guds kærlighed. Nogle kunne ikke udholde presset fra de mennesker, der spottede dem, og faldt fra. Andre besluttede at slutte sig til spotterne i bygningen. Havde de ikke modet til at tale frimodigt imod verdens kritik eller budskab?

Når jeg ser, hvordan den nuværende verden bevæger sig væk fra Gud, tror jeg, at denne bygning vokser i omfang. Mange vandrer i dag på gangene i den store og rummelige bygning uden at være klar over, at de rent faktisk bliver en del af dens kultur. De ligger ofte under for fristelserne og budskaberne. Til sidst ser vi dem spotte eller stemme i med dem, der kritiserer eller spotter.

I årevis mente jeg, at den spotende skare gjorde grin med, hvordan de trofaste levede, men røsterne fra bygningen i dag har ændret tone og metode. De, der spotter, prøver ofte at drukne evangeliets enkle budskab ved at angribe nogle aspekter af Kirkens historie eller komme med skarp kritik af en profet eller en anden leder. De angriber også selve kernen i Guds lære og love, som har eksisteret siden jordens skabelse. Vi må som Jesu Kristi disciple og medlemmer af hans kirke aldrig give slip på jernstangen. Vi må lade trompeten lyde fra vores egen sjæl.

Det enkle budskab er, at Gud er vor kærlige himmelske Fader, og Jesus Kristus er hans Søn. Evangeliet er gengivet i disse sidste dage gennem levende profeter, og beviset er Mormons Bog. Lykkens vej findes med familieenheden som grundvold, sådan som vor himmelske Fader fra begyndelsen har

organiseret og åbenbaret den. Det er den velkendte melodi i det budskab, som mange kan genkende, fordi de hørte den i den førjordiske tilværelse.

Det er tid for os som sidste dages hellige at rejse os og bære vidnesbyrd. Det er tid til, at evangeliets noder i melodien hæver sig over verdens støj. Jeg tilføjer mit vidnesbyrd til budskabet om verdens Frelser og Forløser. Han lever! Hans evangelium er blevet gengivet, og velsignelserne ved lykke og fred kan sikres i dette liv ved at efterleve hans befalinger og vandre ad hans vej. Det er mit vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. „Jeg er Guds kære barn“, *Salmer og sange*, nr. 195.
2. 1 Kor 14:7-8.
3. ApG 2:14.
4. ApG 2:36.
5. L&P 84:88.
6. Rom 1:16.
7. Se ApG 26:26-30.
8. Se 1 Ne 8.

Ældste Claudio R.M. Costa
De Halvfjerds

At de altid erindrer ham

Jeg elsker at studere og grunde over Kristi liv. Han, der gav alt for mig og for os alle.

Jeg elsker den primarysang, der lyder:

*Læs en historie om Jesus, én jeg har kær,
en, som han ville fortælle, hvis han var her,
en fra hans vandring på livets vej.
Læs lidt om Jesus, det elsker jeg.¹*

Jeg mener, at når vi starter en tradition med at fortælle vore børn og familie historier om Jesus, er det en helt særlig måde at holde sabbatsdagen hellig på i vores hjem.

Det vil med sikkerhed skabe en særlig ånd i vores hjem og give vores familie eksempler fra Frelseren selv.

Jeg elsker at studere og grunde over Kristi liv. Han, der gav alt for mig og for os alle.

Jeg elsker at læse skriftsteder om hans syndfri liv, og når jeg har læst, lukker jeg mine øjne og forsøger at visualisere de hellige øjeblikke og oplevelser, som belærer og styrker mig åndeligt.

Øjeblikke som:

- Da han spyttede på jorden, lavede dynd med spyttet, smurte dyndet på den blindes øjne og sagde til ham: »Gå hen og vask dig i

Siloadammen!« Og manden adlød og »vaskede sig, og da han kom tilbage kunne han se«. ²

- Da han helbredte kvinden med blødninger, da hun rørte kvasten på hans kappe i den tro, at hun blot ved at røre ham ville blive helbredt. ³
- Da han viste sig for sine disciple, da han kom gående på søen. ⁴
- Da han slog følge med disciplene på vejen til Emmaus og åbnede skrifterne for dem. ⁵
- Da han viste sig for folket i Amerika, og han bød dem komme hen og

stikke deres hænder i sin side og føle naglemærkerne i sine hænder og fødder, så de kunne vide, at han var »Israels Gud og hele jordens Gud, der var blevet slået ihjel for verdens synder«. ⁶

Jeg glæder mig over at vide, at der er forældre, som fortæller deres børn historier om Kristus. Det er noget, jeg bemærker, når jeg betragter børn i Kirken og i Primary og ved andre lejligheder.

Jeg er taknemlig, fordi mine forældre har undervist mig om Kristus. Jeg ser til stadighed, hvordan Frelserens eksempel hjælper min kære hustru og mig, når vi underviser vore egne børn.

Mit hjerte fyldes med glæde, når jeg ser mine børn fortælle mine børnebørn historier om Jesus. Det minder mig om et af mine yndlingsskriftsteder fra Johannes' Tredje Brev, kapitel 1, vers 4, hvor der står: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandhed.« Og hvorfor ikke også mine børnebørn?

Jeg er taknemlig for ledere, som uophørligt belærer os om Kristus, om at holde sabbatsdagen hellig og om at ære Frelseren ved at deltage i nadveren hver søndag.

Sabbatten og nadveren bliver en meget større glæde, når vi studerer beretningerne om Kristus. Når vi gør det, skaber vi en tradition, der opbygger vores tro og vidnesbyrd, og som beskytter vores familie.

For nogle få uger siden, da jeg genlæste præsident Russell M. Nelsons budskab, som han gav ved sidste generalkonference, og mens jeg grundede over sabbatsdagen, følte jeg stor taknemlighed for nadverens velsignelser og det privilegium det er at deltage i den. For mig er det en meget højtidelig,

hellig og åndelig stund. Jeg nyder virkelig nadvermødet.

Mens jeg grundede, studerede jeg eftertænksomt velsignelserne for brødet og vandet. Jeg læste og grundede meget over bønnerne og nadverordnancen. I mit sind og hjerte begyndte jeg at gennemgå de begivenheder, der er forbundet med den.

Mens jeg grundede, tænkte jeg over den dag, den første dag under de usyrede brøds fest, hvor Jesus besvarede sine disciples spørgsmål om, hvor de skulle forberede påskemåltidet, ved at sige: »Gå ind i byen til den og den, og sig til ham: Mesteren siger: Min time er nær; hos dig vil jeg holde påskemåltidet med mine disciple.«⁷

Jeg forsøgte at se for mig, hvordan disciplene købte mad og med omhu dækkede bordet, så de kunne spise med ham på denne særlige dag: Et bord til 13 mennesker. Kristus og hans tolv disciple, som han elskede.

Jeg græd, da jeg forestillede mig, at Kristus spiste med dem og erklærede: »Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig.«⁸

Jeg tænkte på de bedrøvede disciple, der spurgte ham: »Det er vel ikke mig, Herre?«⁹

Og da Judas stillede ham det samme spørgsmål, kom svaret roligt: »Du sagde det selv.«¹⁰

Jeg forestiller mig hænder, der havde helbredt, trøstet, opløftet og velsignet, bryde brødet, mens Jesus sagde: »Tag det og spis det; dette er mit legeme.«¹¹

Derpå tog han et bæger fyldt med vin, takkede, gav dem bægeret og sagde: »Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse.«¹²

For mit indre så jeg disciplene en efter en og så i deres øjne deres bekymring for Mesteren, som de nærrede så stor kærlighed til. Det var som om, jeg sad der med dem og så det hele. Jeg følte en intens smerte i mit hjerte. Jeg var fuld af bedrøvelse og sorg over, hvad han måtte gennemgå for mig.

Min sjæl blev fyldt med en overvældende trang til at blive et bedre menneske. Bedrøvet og sørgmodig

ønskede jeg brændende at kunne tørre og stoppe blot nogle få af de bloddråber, han udgød i Getsemane.

Derpå overvejede jeg nadveren, som vi tager hver uge til minde om ham. Mens jeg gjorde det, grundede jeg over hvert enkelt ord i velsignelserne for brødet og vandet. Jeg funderede over ordene »og altid erindre ham« i velsignelsen af brødet og »at de altid erindrer ham« i velsignelsen af vandet.¹³

Jeg grundede over, hvad det vil sige altid at erindre ham.

For mig betyder det:

- At erindre, at han levede inden, og at denne smukke planet blev skabt af ham.¹⁴
- At erindre hans ydmyge fødsel i en stald i Betlehem i Judæa.¹⁵
- At erindre, da han som 12-årig underviste og prædikede for de lærde i templet.¹⁶
- At erindre, da han gik til et øde sted i ørkenen for at forberede sig til sin jordiske tjenestegerning.¹⁷
- At erindre, da han blev forvandlet for øjnene af sine disciple.¹⁸

- At erindre, da han indstiftede nadveren under det sidste måltid sammen med dem.¹⁹
- At erindre, da han gik ind i Getsemane have og led så intenst for vore synder, smerter, skuffelser og sygdomme, at han blødte fra hver en pore.²⁰
- At erindre, da han, efter så megen lidelse og frygtelig smerte, mens han stadig var i Getsemane have, blev forrådt med et kys fra en af de disciple, som han kaldte en ven.²¹
- At erindre, da han blev ført til Pilatus og Herodes for at blive dømt.²²
- At erindre, da han blev ydmyget, slået, spyttet på, pryglet og pisket, hvilket rev hul på hans hud.²³
- At erindre, da han brutalt fik sat en tornekrone på sit hoved.²⁴
- At erindre, at han blev tvunget til at bære sit eget kors til Golgata, og at han dér blev naglet til korset og led enhver fysisk og åndelig smerte.²⁵
- At erindre, at han på korset fuld af næstekærlighed så på dem, der korsfæstede ham, rettede blikket mod himlen og bad: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«²⁶
- At erindre, at han, da han vidste, at han havde fuldendt sin gerning med at frelse hele menneskeheden, overgav sin Ånd i sin Faders hænder, vor Fader.²⁷
- At erindre hans opstandelse, som sikrer vores opstandelse og muliggør et liv ved hans side i al evighed alt afhængigt af vore valg.²⁸

Og når jeg grunder over nadverbønnerne og de meget specielle og meningsfulde ord i den bøn, minder det mig om, hvor vidunderligt det er at få det løfte under velsignelsen af nadveren, at hvis vi altid erindrer ham, vil vi altid have hans Ånd hos os.²⁹

Jeg tror, at Gud selv vælger tiden for, hvornår han giver os åbenbaring. Jeg forstod dette meget tydeligt, da jeg læste Prædikerens Bog 3:1, 6, hvor der står:

»Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt ...

En tid til at opsøge, en tid til at miste. En tid til at gemme hen, en tid til at kaste bort.«

Nadveren er ligeledes en tid, hvor vor himmelske Fader underviser os om sin enbårne Søns – vor Frelser Jesu Kristi – forsoning, og hvor vi kan modtage åbenbaring om den. Det er en tid til at »bank[e] på, så skal der lukkes op for jer«,³⁰ til at anmode om og modtage denne kundskab. Tiden er inde til, at vi ærbødigt beder Gud om denne kundskab. Og såfremt vi gør det, nærer jeg ingen tvivl om, at vi vil modtage denne kundskab, som vil velsigne os usigeligt.

Jeg elsker sabbatten og nadveren og det, de betyder. Jeg elsker Frelseren af hele min sjæl. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Læs en historie om Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 36.
2. Joh 9:7.
3. Se Luk 8:43-48.
4. Se Mark 6:45-52.
5. Se Luk 24:13-35.
6. 3 Ne 11:14.
7. Matt 26:18.
8. Matt 26:21.
9. Matt 26:22.
10. Matt 26:25.
11. Matt 26:26.
12. Matt 26:27-28.
13. L&P 20:77, 79.
14. Se Joh 1:1-3.
15. Se Luk 2:1-7.
16. Se Luk 2:41-52.
17. Se Matt 4:1-11; Mark 1:12-13; Luk 4:1-13.
18. Se Matt 17:1-9.
19. Se Matt 26:26-28; Luk 22:14-20.
20. Se Luk 22:39-46.
21. Se Luk 22:47-48.
22. Se Luk 23:1-12.
23. Se Matt 26:67; 27:26, 28, 30; Luk 22:63-65.
24. Se Matt 27:29.
25. Se Joh 19:16-18.
26. Luk 23:34.
27. Se Luk 23:46.
28. Se Luk 24:5-8.
29. Se L&P 20:77, 79.
30. Matt 7:7.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Helligånden som jeres ledsager

Vi kan, hvis vi lever værdigt, have Åndens velsignelser med os, ikke blot nu og da, men altid.

Mine kære brødre og søstre, jeg er taknemlig for at være sammen med jer denne sabbatsdag til generalkonference i Herrens kirke. Jeg har, ligesom I, følt Ånden, Helligånden, bære vidnesbyrd om sandheden af de ord, som vi har hørt og sunget.

Min hensigt i dag er at øge jeres ønske og beslutsomhed om at gøre krav på den gave, der blev lovet os efter vores dåb. Når vi bliver bekræftet, hører vi disse ord: »Modtag Helligånden.«¹ Fra det øjeblik ændres vores liv for evigt.

Vi kan, hvis vi lever værdigt, have Åndens velsignelser med os, ikke blot nu og da, som ved sådanne bemærkelsesværdige oplevelser, som vi har haft i dag, men altid. I ved fra ordene i nadverbønnen, hvordan dette løfte bliver opfyldt: »O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem.«

Og så kommer det storslåede løfte: »Så de *altid* må have hans Ånd hos sig« (L&P 20:77; fremhævelse tilføjet).

Altid at have Ånden hos os vil sige at have Helligåndens vejledning i vores daglige liv. For eksempel kan vi blive advaret af Ånden om at modstå fristelsen til at øve ondt.

Alene af den grund er det nemt at se, hvorfor Herrens tjenere har prøvet at styrke vores ønske om at tilbede

Gud til vore nadvermøder. Hvis vi tager nadveren i tro, vil Helligånden blive i stand til at beskytte os og dem, vi elsker, mod de fristelser, der kommer med større intensitet og hyppighed.

Helligåndens følgeskab gør det gode mere attraktivt og fristelserne mindre spændende. Det alene bør være nok til at få os til at beslutte os til at blive værdige til altid at have Ånden hos os.

Ligesom Helligånden styrker os mod ondt, giver han os også kraften til at skelne mellem sandt og forkert. Den sandhed, der betyder mest, bekræftes kun ved åbenbaring fra Gud. Vores menneskelige fornuft og brugen af vore fysiske sanser er ikke nok. Vi lever i en tid, hvor selv den klogeste vil have svært ved at skelne sandhed fra drevent bedrag.

Herren sagde til sin apostel Thomas, der ønskede et fysisk bevis på Frelserens opstandelse ved at røre hans sår, at åbenbaring er et mere sikkert bevis: »Jesus sagde til ham: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror« (Joh 20:29).

Sandheden, der viser vejen hjem mod Gud, bliver bekræftet af Helligånden. Vi kan ikke besøge lunden og se Faderen og Sønnen tale til den unge Joseph Smith. Intet fysisk bevis eller noget logisk argument kan bekræfte, at profeten Elias som lovet kom og overdrog de præstedømmenøgler, der nu besiddes og udøves af en levende profet, Thomas S. Monson.

Bekræftelse af sandheden kommer til de af Guds sønner eller døtre, der har gjort fordring på retten til at modtage Helligånden. Da vi kan blive udsat for usandheder og løgne til alle tider, har vi brug for en konstant indflydelse fra sandhedens Ånd, for at spare os for tider med tvivl.

Mens George Q. Cannon var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, opfordrede han os indtrængende til konstant at stræbe efter at have Ånden hos os. Han lovede, og jeg lover det også, at hvis vi forfølger det mål, »vil vi aldrig mangle kundskab« om sandheden, »aldrig tvivle eller være i mørke«, og vores »tro vil være stærk, [vores] glæde ... fuldstændig.«²

Vi har brug for den konstante hjælp ved Helligåndens følgeskab af endnu en grund. En af vore kæres død kan komme uventet. Det er vidnesbyrdet fra Helligånden om en kærlig himelsk Fader og en opstandne Frelser, der virkelig giver os håb og trøst, når vi mister en af vore kære. Det vidnesbyrd må være frisk, når døden kommer.

Så der er mange grunde til, at vi har brug for Helligånden som en konstant ledsager. Vi ønsker den, alligevel ved vi af erfaring, at det ikke er nemt at fastholde den. Vi tænker, siger og gør alle ting i vores daglige liv, der kan støde Ånden. Herren lærte os, at Helligånden vil være vores konstante ledsager, når vores hjerte er fyldt af næstekærlighed,

og når dyd uophørligt pryder vore tanker (se L&P 121:45).

Til dem, der kæmper med den høje standard, der er nødvendig for at være værdig til at have Helligåndens følgeskab, kommer jeg med denne opmuntring. Der har været tider, hvor I har følt Helligåndens indflydelse. Det er måske sket for jer i dag.

I kan behandle disse øjeblikke med inspiration ligesom troens frø, som Alma beskrev (se Alma 32:28). Plant dem hvert og et. I kan gøre det ved at følge den tilskyndelse, I fik. Den mest værdifulde inspiration vil for jer være at vide, hvad Gud ønsker, I skal gøre. Hvis det er at betale tiende eller at besøge en sørgende ven, så bør I gøre det. Hvad end det er, så gør det. Når I viser jeres villighed til at adlyde, vil Ånden sende jer flere tilskyndelser om, hvad Gud ønsker, at I gør for ham.

Når I adlyder, vil tilskyndelserne fra Ånden komme oftere og komme tættere og tættere på noget, der er konstant følgeskab. Jeres kraft til at vælge det rette vil øges.

I kan vide, hvornår disse tilskyndelser til at handle for ham kommer fra Ånden snarere end fra jeres egne ønsker. Når tilskyndelserne er i overensstemmelse med det, som Frelseren og hans levende profeter og apostle har sagt, kan I tillidsfuldt vælge at adlyde. Så vil Herren sende sin Ånd til at være hos jer.

Hvis I for eksempel modtager en åndelig tilskyndelse til at ære sabbatsdagen, især når det er svært, vil Gud sende sin Ånd for at hjælpe.

Den hjælp modtog min far for mange år siden, da han var i Australien i forbindelse med sit arbejde. Han var alene om søndagen og ville gerne tage nadveren. Han kunne ikke finde nogle

oplysninger om nogle møder for sidste dages hellige. Så han begyndte at gå. Ved hvert vejkryds bad han om at vide hvilken vej, han skulle gå. Efter at have gået og drejet ned ad gader i en time, stoppede han op og bad igen. Han følte sig tilskyndet til at dreje ned af en bestemt gade. Snart begyndte han at høre sang, der kom fra stueetagen i et lejlighedskompleks i nærheden. Han så ind ad vinduet og så nogle personer, der sad i nærheden af et bord, som var dækket af en hvid dug, og hvor der stod nogle nadverbakker.

Det lyder måske ikke som noget særligt for jer, men det var helt vidunderligt for ham. Han vidste, at nadverbønnens løfte var blevet opfyldt: »Altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig« (L&P 20:77).

Det var kun et eksempel på en situation, hvor han bad, og derpå gjorde det, som Ånden fortalte ham, at Gud ønskede, han skulle gøre. Han fortsatte med det i alle årene, ligesom I og jeg vil. Han talte aldrig om sin åndelighed. Han blev bare ved med at gøre små ting for Herren, som han blev tilskyndet til.

Når en gruppe af sidste dages hellige bad ham om at tale til dem, så gjorde han det. Det var lige meget, om det var 10 eller 50 mennesker, eller hvor træt han var. Han bar sit vidnesbyrd om Faderen, Sønnen, Helligånden og om profeterne, hver gang Ånden tilskyndede ham til det.

Hans højeste kaldelse i Kirken var i højrådet i Bonneville Stav, hvor han lugede ukrudt på stavens gård og underviste en søndagsskoleklasse. I løbet af årene var Helligånden der som hans ledsager, når han havde brug for det.

Jeg stod ved siden af min far på hospitalsstuen. Min mor, hans hustru gennem 41 år, lå i sengen. Vi havde været der i timevis. Vi kunne se, at furerne i hendes ansigt, der var forårsaget af smerter, begyndte at forsvinde. Fingrene, der havde været knuget sammen, slappede af. Hendes arme hvilede ved hendes side.

Smerterne svandt efter årtier med kræft. Jeg så fred i hendes ansigt. Hun tog nogle få korte åndedrag, så et gisp, og så lå hun helt stille. Vi stod der og ventede på, om der ville komme endnu et åndedrag.

Til sidst sagde far stille: »En lille pige er taget hjem.«

Han udgød ingen tårer. Det var, fordi Helligånden længe inden da, havde givet ham et klart billede af, hvem hun var, hvor hun kom fra, hvad hun var blevet til, og hvor hun skulle hen. Ånden havde mange gange vidnet for ham om en kærlig himmelsk Fader og om en Frelser, der havde brudt dødens magt, og om at den tempelbesegling, som han delte med sin hustru og sin familie, var virkelig.

Ånden havde længe inden da forsikret ham om, at hendes godhed og tro havde gjort hende værdig til at vende tilbage til et himmelsk hjem, hvor hun ville blive husket som et vidunderligt forjætted barn og blive budt velkommen hjem med ære.

For min far var det mere end et håb. Helligånden havde gjort det virkeligt for ham.

Nu er der nok nogen, der vil sige, at hans ord og billederne i hans sind om et himmelsk hjem bare var ønsketænkning, en ægtemands slørede forestilling på grund af hans tab. Men han kendte evig sandhed på den eneste måde, som man kan kende den.

Han var en videnskabsmand, der hele sit voksne liv søgte efter sandheder om den fysiske verden. Han brugte videnskabens værktøjer så godt, at han var anerkendt blandt sine ligemænd over hele verden. Meget af det, han udrettede inden for kemi, kom af, at han i sit sind så molekyler, der bevægede sig rundt, og derpå bekræftede han det ved eksperimenter i et laboratorium.

Men han havde fulgt en anden metode for at finde frem til de sandheder, der betød mest for ham og for hver af os. Kun gennem Helligånden kan vi se folk og begivenheder, som Gud ser dem.

Den gave havde han også på hospitalet, da hans hustru døde. Vi samlede min mors ting sammen, så vi kunne tage dem med hjem. Far stoppede og takkede alle de sygeplejersker og læger, som vi mødte på vej ud til bilen. Jeg kan huske, at jeg lidt irriteret følte, at vi skulle komme afsted, så vi kunne være alene med vores sorg.

Jeg indser nu, at han så noget, som kun Helligånden kan have vist ham. Han så disse mennesker som engle sendt af Gud for at våge over hans hjertes udkårne. De så måske sig selv som sundhedspersonale, men far takkede dem for deres indsats på vegne af Frelseren.

Helligåndens indflydelse fortsatte med at være hos ham, da vi kom hjem til mine forældres hus. Vi talte lidt sammen i stuen. Far undskyldte sig og gik ind i det tilstødende soveværelse.

Efter et par minutter kom han igen ind i stuen. Han smilede glad. Han gik hen til os og sagde stille: »Jeg var bekymret for, om Mildred ville ankomme alene til ånderverdenen. Jeg tænkte, at hun måske ville føle sig fortabt i mængden.«

Så sagde han glad: »Jeg har lige bedt. Jeg ved, at Mildred har det godt. Min mor var der for at tage imod hende.«

Jeg kan huske, at jeg smilede, da han sagde det, idet jeg så min farmor for mig, der på sine korte ben skyndte sig gennem mængden for at være sikker på at være der for at møde og omfavne sin svigerdatter, når hun kom.

En af grundene til, at min far bad om og modtog trøst, var, at han siden sin barndom altid havde bedt i tro. Han var vant til at få svar, der kom til hans hjerte og bragte trøst og vejledning. Foruden en vane med at bede kendte han skrifterne og de levende profeters ord. Så han genkendte Åndens velkendte hvisen, som I måske har følt i dag.

Helligåndens følgeskab havde ikke kun trøstet og vejledt ham. Den havde ændret ham gennem Jesu Kristi forsoning. Når vi tager imod løftet om altid at have Ånden hos os, kan Frelseren give os den renselse, der kræves for at opnå evigt liv, den største af alle Guds gaver (se L&P 14:7).

I mindes Frelserens ord: »Se, dette er befalingen: Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved modtagelsen af Helligånden, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag« (3 Ne 27:20).

Med disse bud følger dette løfte fra Herren:

»Og se, sandelig, sandelig siger jeg dig: Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode – ja, til at handle ret, til at vandre ydmygt og til at dømme retfærdigt; og dette er min Ånd.

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil give dig af min Ånd, som skal oplyse dit sind, og som skal fylde din sjæl med glæde« (L&P 11:12-13).

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, at den opstandne

Jesu Kristus leder sin kirke, at præsident Thomas S. Monson har alle præstedømmets nøgler, og at åbenbaring gennem Helligånden vejleder og holder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og dens ydmyge medlemmer oppe.

Jeg vidner endvidere for jer om, at disse vidunderlige mænd, der i dag har talt til os som vidner om Herren Jesu Kristus, som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, er kaldet af Gud. Jeg ved, at Ånden ledte præsident Monson til at kalde dem. Og da I lyttede til dem og deres vidnesbyrd, bekræftede Helligånden det for jer, som jeg nu siger til jer. De er kaldet af Gud. Jeg opretholder og elsker dem og ved, at Herren elsker dem og vil støtte dem i deres virke. Dette siger jeg i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 20.3.10.
2. Se George Q. Cannon, i »Minutes of a Conference«, *Millennial Star*, 2. maj 1863, s. 275-276.

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles Kvorum

Hvorfor Kirken?

Det er værd at standse op og overveje, hvorfor Jesus Kristus vælger at bruge en kirke, sin kirke, til at udføre sit og sin Faders værk.

Hele mit liv har Kirkens general-konferencer været spændende åndelige begivenheder, og selve Kirken et sted, hvor man kom for at lære Herren at kende. Jeg ved, at der er personer, som anser sig selv for at være religiøse eller åndelige og alligevel afviser deltagelse i en kirke eller tilmed behovet for en sådan institution. Praktisering af religion er for dem noget rent personligt. Og dog er Kirken skabt af ham, hvorom vores åndelighed er centreret – Jesus Kristus. Det er værd at standse op og overveje, hvorfor han vælger at bruge en kirke, sin kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, til at udføre sit og sin Faders værk med »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹

Lige fra Adams tid blev Jesu Kristi evangelium forkyndt, og de nødvendige ordinancer for frelse såsom dåb blev administreret gennem en familiebaseret præstedømmeorden.² Efterhånden som samfundsstrukturen voksede sig fra at være én stor familiestruktur, kaldte Gud også andre profeter, budbringere og lærere. Vi kan læse om en mere formel struktur med ældster, præster og dommere på Moses' tid. Mormons Bog beretter om, at Alma etablerede en kirke med præster og lærere.

Derpå organiserede Jesus i tidernes midte sit værk på en sådan måde, at evangeliet kunne etableres samtidigt i en række nationer og blandt forskellige folk. Den organisation, Jesu Kristi Kirke, blev bygget på »apostlenes og profeternes grundvold ... med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.«³ Den omfattede flere embeder som halvfjerdser, ældster, biskopper, præster, lærere og diakoner. Jesus etablerede på tilsvarende vis Kirken på den vestlige halvkugle efter sin opstandelse.

Som følge af frafaldet fra den kirke, som Herren havde organiseret, mens han var på jorden, og opløsningen af den, etablerede Herren på ny Jesu Kristi Kirke gennem profeten Joseph Smith. Det oprindelige formål gælder stadig, nemlig at forkynde Jesu Kristi evangeliums gode budskab og administrere frelsens ordinancer – eller med andre ord at bringe mennesker til Kristus.⁴ Og ved hjælp af denne genoprettede kirke er løftet om forløsning nu tilmed inden for rækkevidde for de afdødes ånder, som i deres liv på jorden kun kendte lidt eller intet til Frelserens nåde.

Hvordan opfylder Herren sin hensigt gennem sin kirke? Det er vigtigt at erkende, at Guds ultimative mål er vores udvikling. Hans ønske er, at vi fortsætter »fra nåde til nåde,

indtil [vi modtager] en fylde«⁵ af alt, hvad han kan give. Det kræver mere end blot at være sød og rar eller føle sig åndelig. Det kræver tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb med vand og med Ånden samt i tro at holde ud til enden.⁶ Man kan ikke fuldt ud opnå dette i isolation, så en væsentlig årsag til, at Herren har en kirke, er at skabe et samfund af hellige, som vil styrke hinanden på den »snævre og trange sti, der fører til evigt liv.«⁷

»Og [Kristus] har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op,

indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde.«⁸

Jesus Kristus er vores »tros ophavsmand og fuldender.«⁹ At forene os med Kristi legeme – Kirken – er en vigtig del af at påtage os hans navn.¹⁰ Vi bliver fortalt, at kirken forud »mødtes ofte for at faste og for at bede og for at tale, den ene med den anden, om deres sjæls velfærd.«¹¹ »og for at høre Herrens ord.«¹² Sådan er det også i Kirken i dag. Forenet i tro underviser og opbygger vi hinanden og stræber efter at nærme os det fulde mål for at være discipel, »som kan rumme Kristi fylde«. Vi stræber efter at hjælpe hinanden til at opnå »erkendelsen af Guds søn,«¹³ indtil den dag, hvor »ingen skal længere belære sin landsmand ... og sige: »Kend Herren!« For alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren.«¹⁴

I Kirken lærer vi ikke blot guddommelige læresætninger, vi oplever også, hvordan de anvendes. Som Kristi legeme betjener medlemmer af Kirken hinanden i hverdagslivets realitet. Vi er alle ufuldkomne, vi sårer og bliver

såret. Vi udsætter ofte hinanden for prøvelser med vores personlige særheder. I Kristi legeme er vi nødt til at nå videre end til begreber og ophøjede ord og opnå virkelige, praktiske erfaringer, mens vi lærer at »leve sammen ... i kærlighed«. ¹⁵

Denne religion handler ikke kun om os selv, vi er snarere alle kaldet til at tjene. Vi er øjnene, hænderne, fødderne og andre dele af Kristi legeme, og selv »de lemmer ... som synes at være de svageste, netop de er nødvendige«. ¹⁶ Vi har brug for disse kaldelser, og vi har brug for at tjene.

En af mændene i min menighed voksede ikke alene op uden støtte fra sine forældre, men også med deres modstand mod hans aktivitet i Kirken. Han kom med denne observation til et nadvermøde: »Min far kan ikke forstå, hvorfor nogen vil gå i kirke, når de kan stå på ski, men jeg kan virkelig godt lide at gå i kirke. I Kirken er vi alle på den samme rejse, og jeg bliver inspireret på den rejse af stærke unge, rene børn og det, jeg ser og lærer af andre voksne. Jeg bliver styrket af samværet og begejstret over glæden ved at efterleve evangeliet.«

Kirkens menigheder tilbyder et ugentlig samvær som pusterum og

Mumbai i Indien

fornyelse, en tid og et sted til at lade verden udenfor – en sabbat. Det er en dag til at »glæde dig over lykken hos Herren,« ¹⁷ til at opleve den helbredelse, der kommer med nadveren, og til at modtage det fornyede løfte om, at hans Ånd må være med os. ¹⁸

En af de største velsignelser ved at være en del af Kristi legeme, selv om

det måske ikke virker som en velsignelse lige nu, er at blive irettesat for synd og fejltrin. Vi er tilbøjelige til at undskylde og bortrationalisere vore fejltrin, og nogle gange ved vi ganske enkelt ikke, hvor vi kan forbedre os, eller hvordan vi skal gøre det. Uden nogen, der kan irettesætte os »i tide med skarphed, når du bliver

tilskyndet af Helligånden,¹⁹ kan vi mangle modet til forandring og til mere fuldkomment at følge Mesteren. Omvendelse er individuel, men fællesskab på den sommetider smertefulde vej findes i Kirken.²⁰

Når vi taler om Kirken som Kristi legeme, må vi altid huske to ting. For det første stræber vi ikke efter omvendelse til Kirken, men til Kristus og hans evangelium, en omvendelse, der gøres mulig gennem Kirken.²¹ Mormons Bog udtrykker det tydeligt, når den fortæller, at folket »blev omvendt til Herren og blev optaget i Kristi kirke«. ²² For det andet må vi huske, at i begyndelsen var Kirken familien, og selv om de i dag er adskilte institutioner, betjener og styrker familien og Kirken hinanden. Den ene erstatter ikke den anden, og Kirken kan bestemt ikke, selv når den er bedst, erstatte forældre. Målet med evangelisk undervisning og præstedømmeordinancer, der administreres af Kirken, er, at familier kan blive værdige til evigt liv.

Der er en anden væsentlig grund til, at Frelseren arbejder gennem en

kirke, sin kirke, og det er opnåelsen af nødvendige ting, som ikke kan opnås som enkeltpersoner eller mindre grupper. Et tydeligt eksempel er håndtering af fattigdom. Det er sandt, at vi enkeltvis og som familier sørger for andres fysiske behov, »idet de gav til hinanden, både timeligt og åndeligt, efter deres behov og deres trang«. ²³ Men i Kirken mangedobles den samlede kapacitet til at tage sig af de fattige og nødlidende for at imødekomme et bredere behov og opnå den ønskede selvhjulpenhed for rigtig mange. ²⁴ Endvidere yder Kirken, dens hjælpeforeninger og dens præstedømmekvorummer hjælp til mange personer på mange steder, som er ramt af naturkatastrofer, krig og forfølgelse.

Frelserens befaling om at bringe evangeliet til hele verden ville ikke kunne realiseres, hvis ikke hans kirkes kapacitet er på plads. ²⁵ Der ville ikke være apostolske nøgler, struktur, økonomiske midler eller mange tusinde missionærers hengivenhed og ofre, som er nødvendige for at udføre værket. Husk på, »at dette evangelium om

riget skal blive prædikeret i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.« ²⁶

Kirken kan bygge og drive templer, Herrens huse, hvor livsvigtige ordnan- cer og pagter kan blive administreret. Joseph Smith udtalte, at Guds formål med at samle sit folk i enhver tidsalder er »at bygge et hus til Herren, hvorved han kunne åbenbare sit folk sit hus' ordnan- cer og sit riges herligheder og lære folket frelsens vej. For der er visse ordnan- cer og principper, som, når de læres og praktiseres, må udføres på et sted eller i et hus, der er bygget til dette formål.« ²⁷

Hvis man tror, at alle veje fører til himlen, eller at der ikke stilles bestemte krav for frelse, vil man ikke se noget behov for at forkynde evangeliet eller for ordnan- cer og pagter til at forløse både de levende og de døde. Men vi taler ikke kun om udødelighed, men også om evigt liv, og for det er evangeliets vej og evangeliets pagter afgørende. Og Frelseren har brug for en kirke til at gøre dem tilgængelige for alle Guds børn – både de levende og de døde.

Den sidste årsag, som jeg vil anføre, for at Herren har etableret sin kirke, er den mest unikke – Kirken er trods alt Guds rige på jorden.

Da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev etableret i 1830'erne, sagde Herren til profeten Joseph Smith: »Opløft jeres hjerte og glæd jer, for til jer er riget, eller med andre ord nøglerne til kirken, blevet givet.« ²⁸ Med disse nøgler myndighed bevarer Kirkens præstedømmeledere renheden i Frelserens læresæt- ninger og integriteten i hans frelsende ordnan- cer. ²⁹ De er med til at forberede dem, der ønsker at modtage ordnan- cerne, afgøre kvalifikationer og værdig- hed hos dem, der anmoder derom, og dernæst forrette dem.

Herrens tjenere kan med rigets nøgler identificere både sandhed og vildfarelse og atter med myndighed sige: »Så siger Herren.« Desværre er der nogle, som ikke bryder sig om Kirken, fordi de ønsker at definere deres egen sandhed, men i virkeligheden er det at modtage »kundskab om alt, som det [virkelig] er, og som det var, og som det skal blive«³⁰ i det omfang, Herren er villig til at åbenbare det, en velsignelse, som overgår alt. Kirken beskytter og udgiver Guds åbenbaringer – vores kanon af hellig skrift.

Da Daniel udlagde den babyloniske kong Nebukadnesars drøm og viste kongen »det, som skal ske ved dagenes ende,«³¹ erklærede han, at »himlens Gud [skal] oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde, og intet andet folk skal få kongemagten. Det skal knuse og tilintetgøre alle de andre kongeriger, men selv skal det bestå i al evighed.«³² Kirken er det sidste dages rige, der blev profeteret om. Det er ikke skabt af mennesker, men oprettet af himlens Gud, og som

ruller frem som en sten, »revet løs fra bjerget, men ikke ved menneskehånd« og opfylder jorden.³³

Dens mål er at etablere Zion som forberedelse til Jesu Kristi tilbagekomst og tusindårige styre. Før den dag vil det ikke være et rige i politisk forstand – som Frelseren sagde: »Mit rige er ikke af *denne* verden.«³⁴ Det er snarere et opbevaringssted for hans myndighed på jorden, administrator af hans hellige pagter, vogter af hans templer, beskytter og forkynner af hans sandhed, indsamlingssted for det adspredte Israel og et »forsvar og ... tilflugt fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal udøses over hele jorden.«³⁵

Jeg afslutter med profetens bøn:

»Påkald Herren, for at hans rige må have fremgang på jorden, for at dens indbyggere må modtage det og være beredt på de dage, der skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned i himlen, iklædt sin herligheds glans, for at møde Guds rige, som er oprettet på jorden.

Måtte Guds rige derfor have fremgang, så Himmeriget må komme, så du, o Gud, må blive herliggjort i himlen såvel som på jorden, så dine fjender må blive underlagt dig, for din er æren, magten og herligheden for evigt og altid.«³⁶

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. »Og således begyndte evangeliet at blive prædikeret fra begyndelsen, idet det blev forkyndt af hellige engle, udsendt fra Guds nærhed, og ved hans egen røst og ved Helligåndsgaven.
Og således blev alt bekræftet på Adam ved en hellig ordinance« (Moses 5:58-59; se også Moses 6:22-23).
3. Ef 2:20.
4. »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret af Gud for at fremme hans værk med at tilvejebringe frelse og ophøjelse for sine børn ...

Kirken fokuserer på guddommeligt fastsatte ansvar i udførelsen af dens formål ved at hjælpe den enkelte og familien med at kvalificere sig til ophøjelse. Disse ansvar omfatter at hjælpe medlemmer med at efterleve Jesu Kristi evangelium, indsamle Israel gennem missionering, udvise omsorg for de fattige og trængende samt at sørge for frelse af de afdøde ved at opføre templer og udføre stedfortrædende ordinancer« (*Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.2).

5. L&P 93:13.
6. Se 2 Ne 31:17-20.
7. 2 Ne 31:18.
8. Ef 4:11-13.
9. Moro 6:4.
10. Se 3 Ne 27:5-7.
11. Moro 6:5.
12. 4 Ne 1:12.
13. Ef 4:13.
14. Jer 31:34; se også Hebr 8:11.
15. L&P 42:45.
16. 1 Kor 12:22. Paulus erklærede også: »Men nu er [vi] mange lemmer, men ét legeme ... Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig« (1 Kor 12:20, 26; se også Mosi 18:9).
17. Es 58:14.
18. Se L&P 20:77-79; 59:9-12.
19. L&P 121:43.
20. Se 3 Ne 18:21-23.
21. Se Donald L. Hallstrom, »Omvendt til hans evangelium gennem hans kirke, *Liahona*, maj 2012, s. 13-15.
22. 3 Ne 28:23; fremhævelse tilføjet.
23. Mosi 18:29.
24. Et eksempel på det, vi kalder »Herrens forrådshus«: »Herrens forrådshus er ikke begrænset til en bygning, der bruges til at distribuere mad og tøj til de fattige. Det omfatter også, at kirkemedlemmer giver af deres tid, talenter, medfølelse, materialer og økonomiske midler til biskoppen for at drage omsorg for de fattige og trængende. Herrens forrådshus findes derfor i hver eneste menighed« (*Håndbog 2*, 6.1.3).
25. Se Matt 28:19-20; L&P 112:28-29.
26. JS-H 1:31.
27. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 412.
28. L&P 42:69; se også L&P 90:3.
29. Se TA 1:5.
30. L&P 93:24.
31. Dan 2:28.
32. Dan 2:44.
33. Dan 2:45; se også v. 35.
34. Joh 18:36; fremhævelse tilføjet.
35. L&P 115:6.
36. L&P 65:5-6.

Devin G. Durrant

Førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Mit hjerte grundede bestandigt over dem

Jeg beder inderligt om, at I vil grunde mere indgående og dybt over Guds ord.

Af profession er jeg investor. Religiøst er jeg en discipel af Jesus Kristus, Guds Søn.¹ I mit arbejde anvender jeg fornuftige finansielle principper. Når jeg efterlever min tro, stræber jeg efter at følge åndelige principper, der vil hjælpe mig til at blive mere ligesom Frelseren.

Opfordringer medfører velsignelser

Mange af de personlige belønninger, jeg har modtaget i livet, er kommet på grund af, at nogen har opfordret mig til at udføre en svær opgave. I den ånd vil jeg gerne komme med to opfordringer. Den første opfordring er økonomisk. Den anden opfordring er åndelig. Begge opfordringer kræver, hvis I tager imod dem, en disciplineret indsats over en lang periode for at kunne høste belønningerne.

Den første opfordring

Den første opfordring er ligetil: Jeg opfordrer jer til at spare penge op hver uge. Det beløb, I sparer op, er ikke specielt vigtigt; det er op til jer. Når I udvikler en vane med at spare op, vil I personligt få gavn af det. Og I får måske også mulighed for at hjælpe

andre økonomisk på grund af jeres flid. Forestil jer det positive resultat ved at spare penge op hver uge i seks måneder, et år, ti år eller mere. En lille indsats kan med tiden medføre et signifikant resultat.²

Den anden opfordring

Min anden opfordring er meget anderledes og langt vigtigere end den første. Det er denne: Jeg opfordrer jer til at »grundmore«³ et vers i skriften

hver uge. Ordet *grundmore* findes ikke i ordbogen, men det findes i mit hjerte. Så hvad vil det sige at grundmore? Jeg plejer at sige, at det er en kombination, der for 80 procents vedkommende består i at grunde indgående og for 20 procent i at memorere.

Der er to enkle trin:

For det første, så vælg hver uge et vers i skriften og placer det, hvor I kan se det hver eneste dag.

Læs eller tænk dernæst over verset flere gange hver dag og grund i løbet af ugen over ordenes betydning og nøgleudtryk.

Forestil jer det opløftende resultat ved at gøre dette hver uge i seks måneder, et år, ti år eller mere.

Når I yder denne indsats, vil I føle, at jeres åndelighed øges. I vil også blive i stand til at undervise og opløfte dem, som I elsker, på mere meningsfulde måder.

Hvis I vælger at grundmore ugentligt, kommer I måske til at få det lidt som en person, der tidligere har nydt at snorkle, men som nu har besluttet sig for at prøve at dykke. Med den beslutning opnår I en dybere forståelse af

evangeliets principper, og I bliver velsignet med et nyt åndeligt perspektiv.

Når I tænker over jeres valgte vers hver uge, vil ord og udtryk blive skrevet i jeres hjerte.⁴ Ord og udtryk vil også blive skrevet i jeres sind. Med andre ord vil I begynde at memorere nemt og naturligt. Men det primære formål med at grundmore er at sørge for et opløftende sted, hvor jeres tanker kan søge hen – at sted, der holder jer tæt på Herrens Ånd.

Frelseren sagde: »Gem *bestandigt* livets ord i jeres sind.«⁵ At grundmore er en enkel og opbyggende måde at gøre det på.

Jeg tror, at Nefi var en, der grundmorede. Han sagde: »For min sjæl fryder sig ved skrifterne, og mit hjerte grunder [*bestandigt*] over dem, og jeg skriver dem til mine børns lærdom og gavn.«⁶ Han var opmærksom på sine børn, da han grundede over og skrev skrifterne. Hvordan kan jeres familie få gavn af *bestandigt* at stræbe efter at fylde jeres sind med Guds ord?

Mit vers

For nylig grundmorede jeg over Alma 5:16. Der står: »Jeg siger jer: Kan

I forestille jer, at I hører Herrens røst sige til jer på den dag: Kom til mig, I velsignede, for se, jeres gerninger har været retfærdigheds gerninger på jordens overflade?«

Ved slutningen af ugen var det, der endte med at blive skrevet i mit sind, dette: Forestil jer at høre Herrens røst sige: »Kom til mig, I velsignede, for se, jeres gerninger har været retfærdigheds gerninger« (Alma 5:16).

Som I kan se, så memorerede jeg ikke hele verset ord for ord. Men jeg grundede igen og igen over nøgleelementerne i verset, og hvor jeg kunne finde dem. Men den bedste del af processen var, at jeg havde et højere sted, hvor mine tanker kunne søge hen. I løbet af ugen forestillede jeg mig Frelseren, der talte opmuntrende til mig. Det billede rørte mit hjerte og hjalp mig til at blive inspireret til at udføre »retfærdigheds gerninger«. Det er det, der kan ske, når vi ser »hen til [Kristus] i alle [vore] tanker«.⁷

Vi skal kæmpe imod

I spørger måske: »Hvorfor skal jeg gøre det?« Jeg vil så svare, at vi lever i en tid, hvor ondskaben spredes mere og

mere. Vi kan ikke bare acceptere status quo og blive fodret med grimme ord og syndige billeder, næsten lige meget hvor vi vender os hen, uden at reagere på det. Vi må kæmpe imod. Når vores sind er fyldt med opløftende tanker og billeder, når vi »altid erindre[r] ham«,⁸ er der ikke plads til snavs og bras.

I Mormons Bog opfordrer Jesus Kristus os til at »grund[e] over det, som [han har] sagt.«⁹ Se på det at grundmore som en tilføjelse til jeres personlige studium og jeres studium som familie, men lad det aldrig blive en erstatning. Det at grundmore er lidt ligesom at tilføje et nyt vitamin til vores nuværende åndelige diæt.

Det er for svært

I tænker måske: »Det er for svært for mig at grundmore.« Bliv ikke afskrækket. Svært kan være godt. Kristus opfordrer os til at gøre mange ting, fordi han ved, at vi vil blive velsignet på grund af vore anstrengelser.¹⁰

En af vore unge naboer fandt en enkel måde at grundmore på. Han lægger sit ugentlige skriftsted på forsiden af sin telefon. En anden idé, I måske kan prøve, er at fortælle en

af jeres søskende, et barn eller en ven om jeres vers. Min hustru, Julie, og jeg hjælper hinanden. Vi vælger vores vers hver søndag. Hun hænger sit op på køleskabet. Jeg lægger mit i min bil. Så taler vi i løbet af ugen om vores vers. Vi kan også godt lide at tale med vore børn om vores vers. Når vi gør det, virker det som om, at det bliver lettere for dem at tale med os om deres tanker angående Guds ord.

Julie og jeg er også med i en gruppe på nettet, hvor familiemedlemmer, venner og missionærer hver uge kan fortælle om deres skriftsted og engang imellem tilknytte en relevant tanke eller et vidnesbyrd. Det gør det nemmere at holde ved, når man er en del af en gruppe. Min datter i high school og en gruppe af hendes venner bruger de sociale medier og sms'er til at dele skriftsteder med hinanden.

Tøv ikke med at tage folk fra andre trosretninger med i jeres gruppe. De prøver også at højne deres tanker og føle sig tættere på Gud.

Hvilke fordele er der?

Hvilke fordele er der så? Julie og jeg har grundmoreret et vers om ugen i mere end tre år. Til at begynde med satte vi et mål på 20 år. Hun sagde for nylig til mig: »Da du først opfordrede mig til at grundmore et skriftsted hver uge i 20 år, spekulerede jeg på, om jeg kunne gøre det en måned. Det tvivler

jeg ikke længere på. Jeg fatter slet ikke, hvor sjovt det har været at hænge et skriftsted op på køleskabet hver uge, og ved blot at grundmore det hver gang, jeg ser det, opløfter det min sjæl.«

En søster fra Texas sagde efter at have grundmoreret i seks uger: »Mit vidnesbyrd er blevet styrket ... og jeg har følt mig tættere på min himmelske Fader ... Jeg elsker, hvordan Guds ord forandrer mig til det bedre.«

En ung ven skrev: »Jeg har virkelig nydt at være i stand til at [grundmore], fordi det har hjulpet mig til at fokusere på det, der virkelig tæller.«

En af vore missionærer fortalte dette: »Jeg har grundmoreret et vers hver uge siden juni 2014, og jeg elsker det ... Skrifterne er blevet som venner, jeg kan stole på, når jeg har brug for det.«

Hvad angår mig, så har jeg følt Ånden mere fuldt ud, når jeg grundmorerer hver uge. Min kærlighed til skrifterne er også blevet større som et resultat af at lade »dyd *uophørligt pryde* [mine] tanker.«¹¹

Tænk på denne opfordring og de store velsignelser, som Nefi kom med: »For se, hvis I trænger jer frem, idet I *tager for jer* af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.«¹² I tråd med at tage »for [sig] af Kristi ord« er grundmore ligesom at tage en bid af noget lækkert mad og derpå tygge det meget, meget langsomt for at kunne nyde det mest muligt.

Hvilket vers vælger du?

Vil I grundmore et vers i skriften hver uge resten af denne måned? Resten af året? Måske i længere tid? Julie og jeg opfordrede alle vore tapre missionærer i Dallas i Texas til at grundmore med os i 20 år. Vi vil sammen krydse målstregen om kun 17 år. Så sætter vi os et nyt mål for at kunne højne vore tanker og komme tættere på Kristus.

I kan tjekke op på os ved at spørge: »Hvilket vers vælger du?« Men hvis I gør det, så vær forberedt på også at fortælle om jeres skriftsted. Så bliver vi alle opløftet af vores samtale.

Kan I forestille jer, hvordan jeres liv og jeres families liv vil blive forandret, hvis I skriver et nyt vers fra skriften i jeres hjerte og sind hver uge i de næste par måneder eller nogle få år eller i længere tid?

Jesus Kristus er vores eksempel

Jesus Kristus må have udviklet en kærlighed til skrifterne i en ung alder. Han må have læst og grundet over skrifterne som barn for at kunne føre en meningsfuld diskussion med de lærere i templet, da han var 12 år.¹³ Han begyndte sin mission som 30-årig,¹⁴ og han henviste til skrifterne tidligt og ofte i sin tjenestegerning.¹⁵ Det er vel sikkert at sige, at Jesus brugte mindst 20 år på at studere og grunde over skrifterne som en del af sin forberedelse til sin mission? Er der noget, som I har brug for at gøre nu for at forberede jer åndeligt på fremtidige muligheder for at undervise og velsigne jeres familie og andre?

Udøv jeres tro og gør det

Sammenfattende håber jeg, at I vil beslutte jer for at spare penge op hver uge. Udøv jeres tro, discipliner jer selv og gør det. Jeg beder også inderligt

om, at I hver uge vil grunde mere indgående og dybt over Guds ord. Udøv jeres tro, disciplinér jer selv og gør det.

I modsætning til min første opfordring om at *spare penge op*, så vil alle fordelene ved min anden opfordring, *der frelser sjæle*, være jeres for evigt – fri for verdens møl og rust.¹⁶

Ældste D. Todd Christofferson kom med dette tydelige råd og løfte: »Studér skrifterne omhyggeligt. Tænk over og bed om dem. Skrifterne er åbenbaring, og de medfører yderligere åbenbaring.«¹⁷

Konklusion

Jeg lover jer, at I ikke vil fortryde at skrive et vers fra skriften i jeres sind og hjerte hver uge. I vil opleve en varig følelse af åndelig hensigt, beskyttelse og kraft.

Husk Jesu Kristi ord, da han sagde: »Gør det, som I har set mig gøre.«¹⁸ Jeg beder om, at vi *fuldt ud* må anvende hans ord i vores liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 3 Ne 5:13.
2. Se Alma 37:6; L&P 64:33.
3. Jeg bruger *meditizar* på spansk, som er en kombination af *meditar* (at grunde) og *memorizar* (at memorere).
4. Se 2 Kor 3:3.
5. L&P 84:85; fremhævelse tilføjet.
6. 2 Ne 4:15; se også 5 Mos 6:7; 2 Ne 4:16.
7. L&P 6:36.
8. Se L&P 20:77, 79.
9. 3 Ne 17:3; se også Moro 10:3.
10. Se Matt 5:4; 1 Ne 2:20; L&P 14:7.
11. L&P 121:45; fremhævelse tilføjet.
12. 2 Ne 31:20; fremhævelse tilføjet.
13. Se Luk 2:42, 46-47.
14. Se Luk 3:23.
15. Se Matt 4:3-4; se også Matt 21:13.
I adskillige andre vers finder man udtrykket »Der står skrevet« eller lignende udtryk, hvilket viser en fortrothed med skrifterne.
16. Se Matt 6:19-20.
17. D. Todd Christofferson, »Velsignelsen ved skriften«, *Liahona*, maj 2010, s. 35.
18. 2 Ne 31:12; se også 3 Ne 27:21.

Ældste Von G. Keetch
De Halvfjerds

Velsignede og lykkelige er de, der holder Guds befalinger

De barrierer, som Herren har etableret, skaber en sikker havn mod ondskab og ødelæggende indflydelse for os.

For nogen tid siden, mens jeg var på rejse i Australien, rejste jeg til en smuk bugt med form som en hestesko, der er berømt for surfing. Mens jeg gik på stranden, blev jeg betaget af storheden i de vældige buldrende bølger, som brydes lige uden for bugten, og de mindre bølger, der kommer rullende tættere på kysten.

Da jeg gik videre, mødte jeg en gruppe amerikanske surfere. De var tydeligvis oprørte over et eller andet, idet de talte højlydt og gestikulerede mod havet. Da jeg spurgte dem, hvad der var galt, pegede de lige udenfor bugten, hvor de store bølger blev brudt.

»Se derude,« sagde en af dem vredt. »Kan du se barrieren?« Jeg så nu bedre efter, og jeg kunne se en barriere,

der strakte sig henover hele bugtens udmunding, lige hvor de store, indbyggende bølger blev brudt. Barrieren så ud til at være lavet af kraftig nylonreb og blev båret af pontoner i vandoverfladen. Ifølge surferne gik den hele vejen ned til havbunden.

Den amerikanske surfer fortsatte: »Vi har foretaget denne rejse for denne ene gang i livet at surfe på disse bølger. Vi kan surfe på de mindre bølger, som brydes inden i bugten, men barrieren gør det umuligt for os at surfe på de store. Vi aner ikke, hvorfor barrieren er der. Det eneste, vi ved, er, at den har ødelagt vores tur fuldstændig.«

Imens de amerikanske surfere blev mere ophidsede, blev min opmærksomhed rettet mod en anden surfer i nærheden – en ældre mand og tydeligvis lokal. Han syntes at blive utålmodig, mens han lyttede til den uophørlige brok over barrieren.

Til sidst rejste han sig og gik over til gruppen. Uden at sige noget tog han en kikkert ud af sin rygsæk og gav den til en af surferne, mens han pegede ud

mod barrieren. Alle surferne kiggede gennem kikkerten. Da det blev min tur, kunne jeg med kikkerten se noget, som jeg ikke kunne se før: Rygfinner – store hajer, som åd ved revet på den anden side af barrieren.

Gruppen blev hurtig tavs. Den gamle surfer tog sin kikkert og vendte sig for at gå tilbage. Da han vendte sig, sagde han nogle ord, som jeg aldrig vil glemme: »Klag ikke over barrieren. Den er det eneste, der afholder jer fra at blive ædt.«

Vi stod på den smukke strand, og vores perspektiv var pludselig ændret. En barriere, der syntes stiv og restriktiv – som syntes at indskrænke morskab og glæden ved at surfe på de virkelige store bølger – havde vist sig at være noget helt andet. Med en ny forståelse for den fare, der ventede lige under overfladen, gav barrieren nu beskyttelse, sikkerhed og fred.

Mens I og jeg går på livets sti og følger vore drømme, kan Guds befallinger og standarder – ligesom barrieren – sommetider være svære at forstå. De

kan virke stive og urokkelige og som om de blokerer en sti, der synes sjov og spændende, og som så mange andre følger. Som apostlen Paulus beskrev: »Endnu ser vi i et spejl, i en gåde.«¹ Med sådan en begrænset synsvinkel kan vi ofte ikke forstå de store farer, der ligger lige under overfladen.

Men han, der »fatte[r] alt«,² ved præcis, hvor disse farer er. Han giver os guddommelig vejledning gennem sine befalinger og kærlige råd, så vi kan undgå de farer – så vi kan følge en vej i vores liv, der er beskyttet mod åndelige rovdyr og syndens vidtåbne gab.³

Vi viser vores kærlighed til Gud – og vores tro på ham – ved at gøre vores allerbedste hver dag og følge den vej, som han har beredt for os, og ved at holde de befalinger, som han har givet os. Vi viser især den tro og kærlighed i situationer, hvor vi ikke helt forstår grunden til Guds bud eller den bestemte vej, som han beder os om at følge. Det er forholdsvist let at navigere inden for barrieren, når vi ved, at der er fjender med sylespidse tænder, der svømmer på den anden side af den. Det er sværere at navigere inden for barrieren, når alt, vi kan se, er spændende og dragende bølger på den anden side. Og alligevel er det på de tidspunkter – når vi vælger at udøve vores tro, sætte vores lid til Gud og vise ham vores kærlighed – at vi vokser og får det største udbytte.

I Det Nye Testamente kunne Ananias ikke fatte Herrens befaling om at finde og velsigne Saulus – en mand som bogstaveligt talt havde ret til at fængsle Kristi disciple. Men fordi Ananias adlød Guds befaling, blev han et redskab i den åndelige fødsel af apostlen Paulus.⁴

Når vi stoler på Herren, udøver vores tro, adlyder hans bud og følger

den kurs, som han har forberedt for os, kommer vi nærmere på at blive den person, som Herren ønsker, at vi skal være. Det er denne »tilblivelse« – hjertets forandring – som er den vigtigste. Som ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Det er ikke nok for nogen blot at gøre det, der hører sig til. Evangeliets befalinger, ordinancer og pagter er ikke en liste over indskud, som det forlanges, at vi indsætter på en himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.«⁵

Sand lydighed er derfor at give sig selv helt og aldeles til ham og lade ham lede vores vej i både stille og rørt vand og i den forståelse, at han kan få mere ud af os, end vi kan selv.

Når vi underkaster os hans vilje, får vi større fred og lykke. Kong Benjamin belærte om, at de, som adlyder Guds befalinger, er »velsignede og lykkelige

... i alt, både timeligt og åndeligt.«⁶ Gud ønsker, at vi oplever glæde. Han ønsker, vi skal have fred. Han ønsker, at det skal lykkes for os. Han ønsker, at vi er i sikkerhed og bliver beskyttet mod den verdslige indflydelse omkring os.

Eller sagt på en anden måde: Herrens befalinger udgør ikke en opslidende labyrint af barrierer under vandet, som vi modstræbende skal lære at udholde i livet, for at vi kan blive ophøjet i det næste. De barrierer, som Herren har etableret for os, skaber snarere en sikker havn mod ondskab og ødelæggende indflydelse, der ellers ville trække os ned i fortvivlelsens dyb. Herrens bud er givet ud af kærlighed og omsorg, de er til for, at vi kan nyde glæde i dette liv,⁷ lige så meget som de er tiltænkt vores glæde og ophøjelse i det næste. De anviser, hvordan vi bør handle – og vigtigere endnu, så viser de, hvem vi bør blive.

Som i alle andre gode og sande ting er Jesus Kristus det bedste eksempel. Den største lydighedsgerning i hele evigheden fandt sted, da Sønnen underkastede sig Faderens vilje. Da Kristus i dybeste ydmyghed bad om, at bægeret måtte gå ham forbi – så han kunne gå en anden vej end den, som var blevet beredt for ham – underkastede han sig Faderens vilje og gik den vej, som han ønskede, at han fulgte. Det var en vej, der førte gennem Getsemane og Golgata, hvor han gennemlevede ubegribelig smerte og lidelse, og hvor han blev ladt helt alene, da hans Faders ånd trak sig tilbage. Men den samme vej kulminerede også i en tom grav på tredjedagen med råbet, der genlød i ørerne og hjertet hos dem, der elskede ham: »Han er opstået.«⁸ Den omfattede ubegribelig glæde og trøst for alle Guds børn i evigheden takket være hans forsoning. Kristus gav os, ved at underkaste sin vilje Faderens, muligheden for evig fred, evig glæde og evigt liv.

Jeg vidner om, at vi alle er børn af en kærlig Gud. Jeg vidner om, at han ønsker, at vi alle er lykkelige, i sikkerhed og velsignede. I denne hensigt har han fastlagt en kurs, der fører tilbage til ham, og han har etableret barrierer, som vil beskytte os på vejen. Når vi gør vores bedste for at følge den kurs, vil vi finde sand sikkerhed, lykke og fred. Og når vi underkaster os hans vilje, bliver vi det, han ønsker, at vi bliver. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Kor 3:12.
2. L&P 88:6.
3. Se Boyd K. Packer, »Åndelige krokodiller«, *Den Danske Stjerne*, okt. 1976, s. 22-24.
4. Se ApG 9:10-18.
5. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40.
6. Mosi 2:41.
7. Se 2 Ne 2:25.
8. Se Matt 28:6; Mark 16:6.

Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Elsker I mig, så hold mine bud«

Guds befalinger er et udtryk for hans kærlighed til os, og lydighed mod hans befalinger er et udtryk for vores kærlighed til ham.

Da vores ældste datter, Jen, fik sin tredje datter hjem fra sygehuset, tog jeg hen for at hjælpe hende. Da vi havde sendt hendes ældste datter af sted i skole, besluttede vi os for, at Jen havde mest brug for at hvile sig. Så den bedste hjælp, jeg kunne give, var at tage hendes datter Chloe med mig hjem, så hendes mor og nye lillesøster kunne få lidt stilletid.

Jeg spændte Chloe fast i hendes sæde, tog min egen sele på og kørte ud af deres indkørsel. Men før vi var nået ned for enden af gaden, havde Chloe taget sin sele af og stod op, kiggede ud over min skulder og talte til mig! Jeg kørte ind til siden, gik ud og spændte hende igen fast.

Vi kørte igen, men vi nåede ikke langt, før hun igen var ude af sit sæde. Jeg gjorde som før, men før jeg nåede tilbage i bilen og fik spændt min egen sele, stod Chloe allerede op!

Der sad jeg i en bil, parkeret i vejsiden og havde en magtkamp med en trærig. Og hun var ved at vinde!

Jeg brugte alle de ideer, jeg kunne komme i tanke om for at overbevise hende om, at det var en god idé at sidde fastspændt i hendes sæde. Hun

var ikke overbevist! Til sidst besluttede jeg mig for at prøve hvis/så-tilgangen.

Jeg sagde: »Chloe, hvis du bliver siddende fastspændt i dit sæde, så kan vi lege med ler, så snart vi kommer hjem til bedstemor.«

Intet svar.

»Chloe, hvis du bliver siddende fastspændt i dit sæde, så kan vi bage brød, når vi kommer hjem til bedstemor.«

Intet svar.

Jeg prøvede igen. »Chloe, hvis du bliver siddende fastspændt i dit sæde, så kan vi stoppe ved supermarkedet og købe noget slik.«

Efter tre forsøg indså jeg, at det ikke virkede. Hun havde besluttet sig, og intet hvis/så var stærkt nok til at overbevise hende om at blive siddende fastspændt.

Vi kunne ikke tilbringe hele dagen med at holde i vejsiden, men jeg ønskede at adlyde loven, og det var ikke sikkert at køre, når Chloe stod op. Jeg bad en stille bøn og hørte Ånden hviske: »Undervis hende.«

Jeg vendte mig om mod hende og trak min sele væk fra min krop, så hun kunne se den. Jeg sagde: »Chloe, jeg har denne sele på, fordi den beskytter mig. Men du har ikke din sele på, og du er ikke beskyttet. Og jeg bliver så ked af det, hvis du kommer til skade.«

Hun så på mig. Jeg kunne næsten se hjulene dreje rundt i hendes lille sind, mens jeg spændt ventede på hendes svar. Til sidst lyste hendes store, blå

øjne op, og hun sagde: »Bedstemor, du ønsker, at jeg har selen på, fordi du elsker mig!«

Ånden fyldte bilen, idet jeg udtrykte min kærlighed til denne dyrebare lille pige. Jeg ønskede ikke at miste den følelse, men jeg vidste, at nu fik jeg muligheden, så jeg gik ud og spændte hende fast i hendes sæde. Så spurgte jeg: »Chloe, vil du blive i dit sæde?« Og det gjorde hun – hele vejen til supermarkedet efter slik! Og hun blev siddende fastspændt hele vejen fra supermarkedet til mit hus, hvor vi bagte brød og legede med ler, fordi Chloe ikke havde glemt det!

Da jeg kørte tilbage på vejen den dag, fyldte et skriftsted mit sind: »Elsker I mig, så hold mine bud.«¹ Vi har regler for at undervise, vejlede og beskytte børn. Hvorfor? På grund af den store kærlighed vi har til dem. Men indtil Chloe forstod, at mit ønske om, at hun blev siddende fastspændt i sit sæde, handlede om min kærlighed til hende, var hun ikke villig til at underkaste sig det, som hun betragtede som en begrænsning. Hun følte, at hendes sele begrænsede hendes frihed.

Lige som Chloe kan vi vælge at se buddene som begrænsninger. Vi kan somme tider føle, at Guds love indskrænker vores personlige frihed, fratager os vores handlefrihed og begrænser vores udvikling. Men når vi søger større forståelse, når vi giver vor Fader lov til at undervise os, vil vi begynde at se, at hans love er udtryk for hans kærlighed til os, og lydighed mod hans love er et udtryk for vores kærlighed til ham.

Hvis I symbolsk har parkeret i vejsiden, må jeg da foreslå nogle få principper, der, hvis de følges, vil hjælpe jer sikkert tilbage på »troens og lydighedens vej?«²

For det første, stol på Gud.

Stol på hans evige plan for dig. Vi er hver især »en elsket søn eller datter af himmelske forældre«. Deres kærlighed til os fremgår tydeligt af befalingerne. Befalingerne er vigtige instruktioner, der underviser, vejleder og beskytter os, når vi »opnå[r] jordiske erfaringer.«³

I »den førjordske verden« brugte vi vores handlefrihed til at acceptere Guds plan,⁴ og vi lærte, at lydighed mod Guds evige lov er afgørende for succes med hans plan. Skrifterne siger: »Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle velsignelser er baseret.«⁵ Hvis vi adlyder loven, får vi velsignelserne.

Selv med alle de fejltagelser, modgang og læring, som er en del af vores jordiske oplevelse, taber Gud aldrig vores evige potentiale af syne, selv ikke når vi gør. Vi kan stole på ham, »fordi Gud ønsker, at hans børn kommer tilbage.«⁶ Og han har givet os vejen gennem sin Søns, Jesu Kristi, forsoning. Forsoningen »er grundlaget for frelsesplanen.«⁷

For det andet, stol på Jesus.

Det største udtryk for lydighed og kærlighed er Jesu Kristi forsoning. Ved at underkaste sig Faderens vilje gav han sit liv for os. Han sagde: »Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed.«⁸

Jesus lærte os også:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«⁹

Hver søndag har vi mulighed for at tænke på og erindre vor Frelsers rene kærlighed, når vi tager symbolerne på hans uendelige forsoning. Under nadveren følger jeg med, når hænder og arme rækkes ud for at omdele brødet og vandet. Når jeg rækker min arm ud og tager det, indgår jeg pagt om, at jeg er villig til at påtage mig hans navn, altid erindre ham og holde hans befalinger. Og han lover os, at vi »altid kan have hans Ånd hos [os].«¹⁰

For det tredje, stol på Åndens tilskyndelser. Kan I huske, at Ånden hviskede et skriftsted til mig under min oplevelse med Chloe? Det står i Johannes 14:15: »Elsker I mig, så hold mine bud.« Og disse vigtige vers følger:

»Og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid:

sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer.«¹¹

Ethvert værdigt og bekræftet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har retten til Helligåndens ledsagelse. Faste, bøn, skriftstudium og lydighed øger vores evne til at høre og føle Åndens tilskyndelser.

Når jeres sind er fyldt med tvivl og forvirring, vil Faderen og Sønnen sende Helligånden til at advare jer og lede jer sikkert igennem dette jordelivs farer. Han vil hjælpe jer til at huske, trøste jer og fylde jer »med håb og fuldkommen kærlighed.«¹²

For det fjerde, stol på de levende profeters råd. Vor Fader har gennem profeterne givet os en måde at høre hans ord og kende hans lov på. Herren erklærede: »Mit ord ... skal alle blive

opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«¹³

For nylig har de levende profeter rådet os til at »husk[e] sabbatsdagen og hold[e] den hellig«¹⁴ og til at efterleve fasteloven. Lydighed mod dette profetiske råd er en måde for os at være lydige mod Guds bud om at elske ham og vores næste, når vi styrker vores tro på Jesus Kristus og rækker vores hånd ud for at elske og drage omsorg for andre.¹⁵

Der er tryghed i at følge Herrens ord gennem hans profeter. Gud har kaldet præsident Thomas S. Monson, rådgiverne i Det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere. I denne verden med øget frygt, forstyrrelser, modgang og vrede kan vi se hen til dem for at se, hvordan Jesu Kristi disciple, der er fyldt med næstekærlighed, ser, lyder og reagerer på anliggender, der kan forårsage splid. De vidner om Jesus Kristus og svarer med næstekærlighed, Jesu Kristi rene kærlighed, da de er hans vidner.

Efter min oplevelse med Chloe søgte jeg i skrifterne efter vers, som nævnte befalinger og love. Jeg fandt mange. Alle disse vers minder os om,

at hans befalinger er et udtryk for hans kærlighed til os, og lydighed mod hans befalinger er et udtryk for vores kærlighed til ham.

Jeg vidner om, at når vi stoler på Gud, vor evige Fader, stoler på hans Søn, Jesus Kristus, og udøver tro på hans forsoning, stoler på Åndens hvisken og stoler på de levende profeters råd, vil vi finde vores vej væk fra vejsiden og fortsætte i sikkerhed – ikke blot ved at udholde, men ved at finde glæde i vores rejse hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 14:15.
2. Neil L. Andersen, »I ved tilstrækkeligt«, *Liahona*, nov. 2008, s. 14.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Se »Familien: En proklamation til verden«.
5. L&P 130:20.
6. Russell M. Nelson, i R. Scott Lloyd, »God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches«, Church News på LDS.org, 28. jan. 2014.
7. Russell M. Nelson, »Bered dig på templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2010, s. 49.
8. Joh 15:10.
9. Matt 22:37-39.
10. Se L&P 20:77, 79.
11. Joh 14:16-17.
12. Moro 8:26.
13. L&P 1:38.
14. 2 Mos 20:8.
15. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 6.1.2.

Ældste Allen D. Haynie
De Halvfjerds

Husk, til hvem vi har sat vores lid

Vores håb om igen at leve med Faderen afhænger af Jesu Kristi forsoning.

Da jeg var ni år gammel kom min hvidhårede, halvanden meter høje mormor for at besøge os nogle få uger. Mens hun var der, besluttede mine to storebrødre og jeg en eftermiddag at grave et hul i en mark på den anden side af vejen. Jeg ved ikke, hvorfor vi gjorde det, drenge graver nogle gange bare huller. Vi blev en smule beskidte, men ikke så meget, at det ville give os for meget ballade. Andre drenge i nabolaget så, hvor spændende det var at grave et hul og begyndte at hjælpe til. Og så blev vi alle sammen mere beskidte. Jorden var hård, så vi hentede en haveslange og hældte lidt vand i bunden for at blødgøre jorden. Vi fik mudder på os, mens vi gravede, men hullet blev dybere.

En i gruppen besluttede sig for, at vi skulle lave vores hul om til en swimmingpool, så vi fyldte det op med vand. Da jeg var den yngste og ønskede at være en del af gruppen, blev jeg overtalt til at hoppe i og prøve hullet. Nu var jeg rigtig beskidt. Jeg havde ikke fra begyndelsen planlagt at blive beskidt, men det var, hvad der skete.

Da det begyndte at blive koldt, krydsede jeg vejen i den hensigt at

gå ind i huset. Min mormor mødte mig i døråbningen og nægtede mig adgang. Hun fortalte mig, at såfremt hun tillod mig at komme ind, ville jeg slæbe mudder ind i huset, som hun lige havde gjort rent. Derfor gjorde jeg det, som enhver niårig ville have gjort, og løb om til bagdøren, men hun var hurtigere, end jeg havde regnet med. Jeg blev sur, trampede i jorden og

krævede adgang til huset, men døren forblev lukket.

Jeg var våd og kold, og med et barns indbildningskraft troede jeg, at jeg skulle dø i min egen baghave. Til sidst spurgte jeg hende, hvad jeg skulle gøre for at blive lukket ind i huset. Inden jeg vidste af det, befandt jeg mig i baghaven, mens min mormor oversprøjtede mig med en vandslange. Efter hvad der syntes som en evighed, erklærede min mormor mig for ren og lod mig komme ind i huset. Det var varmt i huset, og jeg kunne få tørt og rent tøj på.

Med denne virkelige hændelse in mente beder jeg jer overveje følgende ord fra Jesus Kristus: »Og intet urent kan komme ind i hans rige; derfor går intet ind til hans hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i mit blod på grund af deres tro og omvendelse fra alle deres synder og deres trofasthed til enden.«¹

Det var ubehageligt og ubekvemt at stå uden for huset og blive oversprøjtet

af min mormor. At blive nægtet muligheden for at vende tilbage til og være sammen med vor Fader i Himlen, fordi vi valgte at blive nede i eller at blive beskidte af et mudderhul af synd, vil være uendeligt tragisk. Vi må ikke bedrage os selv med hensyn til, hvad det kræver at komme tilbage til og forblive i vor himmelske Faders nærhed. Vi må være rene.

Inden vi kom til denne jord, deltog vi som Guds åndelige sønner og døtre i et stort råd.² Vi hørte alle efter, og ingen af os faldt i søvn. I det råd præsenterede vor Fader i Himlen en plan. Da planen bevarede vores handlefrihed og krævede, at vi lærte af egen erfaring

og ikke kun af hans, vidste han, at vi ville begå synd. Han vidste også, at synd ville gøre os urene og ude af stand til at vende tilbage til hans nærhed, fordi det sted, hvor han befinder sig, er endnu renere end et hus rengjort af min mormor.

Da vor Fader i Himlen elsker os og har det som sit formål for os »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv«,³ omfattede hans plan en frelser, som ville hjælpe os med at blive rene, uanset hvor beskidte vi var blevet. Da vor himmelske Fader bekendtgjorde behovet for en frelser, tror jeg, at vi alle vendte os mod Jesus Kristus, den Førstefødte i ånden, han som havde

udviklet sig til at blive Faderen lig.⁴ Jeg tror, at vi alle vidste, at det skulle være ham, at ingen andre kunne gøre det, men at han både kunne og ville.

I Getsemane have og på Golgatas kors led Jesus Kristus både på legeme og ånd, rystede af smerte, blødte fra hver en pore, bønfuldt sin Fader om at borttage det bitre bæger,⁵ og alligevel drak han.⁶ Hvorfor gjorde han det? Med egne ord ønskede han at ære sin Fader og fuldende sine »forberedelser for menneskenes børn«. ⁷ Han ønskede at holde sin pagt og gøre det muligt for os at vende hjem. Hvad ønsker han af os til gengæld? I al sin enkelhed bønfaller han os om at bekende vore synder og omvende os, så vi ikke behøver at lide, som han gjorde.⁸ Han opfordrer os til at blive rene, så vi ikke skal stå uden for vor himmelske Faders hus.

Selvom undgåelse af synd er den foretrukne levevis, betyder det intet, hvilke synder vi har begået, eller hvor langt vi er sunket ned i det forømtalte hul i forhold til virkekraften i Jesu Kristi forsoning. Det har ingen betydning, om vi skammer os eller er pinligt berørte over de synder, der, som profeten Nefi sagde, »så let omklammer« os.⁹ Det er lige meget, at vi engang solgte vores førstefødselsret for en portion linser.¹⁰

Det, der betyder noget, er, at Jesus Kristus, Guds Søn, led »smerter og trængsler og fristelser af enhver art«, så han »hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk«. ¹¹ Det, der har betydning, er, at han viste sin velvilje ¹² til at komme til denne jord og stige ned »under alt« ¹³ og lide »flere modsætninger end noget andet menneske« kunne. ¹⁴ Det, der er vigtigt, er, at Kristus fremfører vores sag for Faderen, idet han siger: »Fader, se hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem du havde velbehag ... derfor,

Fader, skån disse mine brødre, som tror på mit navn, så de må komme til mig og få evigtvarende liv«. ¹⁵ Det er det, som virkelig har betydning, og som bør give os alle fornyet håb og beslutsomhed om at prøve endnu en gang, fordi han ikke har glemt os. ¹⁶

Jeg vidner om, at Frelseren aldrig vil vende os ryggen, når vi ydmygt søger ham for at omvende os. Han vil aldrig betragte os som et håbløst tilfælde eller sige: »Åh nej, ikke dig igen.« Han vil aldrig fornægte os på grund af en manglende forståelse af, hvor svært det er at undgå synd. Han har en fuldkommen forståelse af det hele, heriblandt følelsen af sorg, skam og frustration, som er syndens uundgåelige konsekvens.

Omvendelse er virkelig, og den virker. Den er ikke fiktion eller følgen af »et vanvittigt sind«. ¹⁷ Den har kraften til at løfte byrder og erstatte dem med håb. Den kan føre til en mægtig forandring i hjertet, som resulterer i, at vi »ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt«. ¹⁸ Omvendelse er ikke nødvendigvis let. Det er ting, der har evig betydning, sjældent. Men resultatet er umagen værd. Som præsident Boyd K. Packer vidnede om i sin sidste tale til Kirkens halvfjerdser: »Tanken er den, at forsoningen ikke efterlader nogen spor, ingen beviser. Hvad der er repareret, er repareret ... forsoningen efterlader ikke nogen spor, ingen beviser. Den heler blot, og hvad den heler, vedbliver at være helet.« ¹⁹

Derfor afhænger vores håb om igen at bo sammen med Faderen af Jesu Kristi forsoning af ét syndfrit menneskes villighed til, til trods for at retfærdigheden ikke havde krav på ham, at påtage sig den samlede byrde af hele menneskehedens synder, heriblandt de synder som nogle af Guds sønner og

døtre helt unødvendigt vælger at lide for selv.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tillægger vi Frelserens forsoning større kraft end de fleste mennesker, fordi vi ved, at hvis vi indgår pagter, fortsat omvender os og holder ud til enden, vil han gøre os til medarvinger, ²⁰ og ligesom ham vil vi modtage alt, hvad Faderen har. ²¹ Det er en utrolig læresætning, og alligevel er den sand. Jesu Kristi forsoning gør Frelserens opfordring til at være »fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« ²² aldeles mulig og ikke på frustrerende vis uden for rækkevidde.

Skriften lærer os, at alle skal »dømmes i overensstemmelse med Guds hellige dom«. ²³ På den dag vil der ikke være mulighed for at skjule sig i en menneskemængde eller pege på andre som undskyldning for vores urene status. Lykkeligvis lærer skriften os

også om, at Jesus Kristus, han, som led for vore synder, som er vores Talsmand hos Faderen, som kalder os sine venner, som elsker os til enden, i sidste ende vil være vores dommer. En af de ofte oversete velsignelser ved Jesu Kristi forsoning er, at »hele dommen har [Faderen] ... overdraget til Sønnen«. ²⁴

Brødre og søstre, hvis I oplever modløshed eller undrer jer over, hvordan I nogensinde kan komme op af det åndelige hul, som I har gravet, så husk hvem der står »mellem [os] og retfærdighed«, hvem der er »fyldt af medfølelse med menneskenes børn«, og som har påtaget sig vore synder og overtrædelser og »tilfredsstillet retfærdighedens krav«. ²⁵ Med andre ord, husk blot, som Nephi gjorde, da han følte sig utilstrækkelig, »til hvem [I] har sat [jeres] lid«, ²⁶ ja, til Jesus Kristus, og omvend jer så og oplev på ny »et fuldkommen klart håb«. ²⁷ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Ne 27:19.
2. Se Moses 4:1-4; Abr 3:22-28; *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 207.
3. Moses 1:39.
4. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 59, 60.
5. Se Mark 14:36.
6. Se L&P 19:19.
7. L&P 19:19.
8. Se L&P 19:16, 20.
9. 2 Ne 4:18.
10. Se 1 Mos 25:29-33.
11. Alma 7:11, 12.
12. Se 1 Ne 11:16, 26.
13. L&P 88:6; se også L&P 122:8.
14. *Lectures on Faith*, s. 59.
15. L&P 45:4-5.
16. Se Es 44:21.
17. Alma 30:16.
18. Mosi 5:2.
19. Boyd K. Packer, oplæringsmøde ved generalkonferencen, 7. apr. 2015.
20. Se Rom 8:17.
21. Se L&P 84:38.
22. Matt 5:48.
23. 2 Ne 9:15.
24. Joh 5:22.
25. Mosi 15:9.
26. 2 Ne 4:19.
27. 2 Ne 31:20.

Ældste Kim B. Clark
De Halvfjerds

Øjne til at se og ører til at høre

Hvis vi vender os mod Kristus og åbner vore øjne og vore ører, vil Helligånden velsigne os, så vi kan se Herren Jesus Kristus virke i vores tilværelse.

I løbet af sin jordiske tjenestegerning udvirkede Jesus mirakuløse helbreddelser og underviste med en sådan autoritet og kraft, at skrifterne siger, at »rygtet om ham nåede ud i hele Syrien ... og store folkeskarer fulgte ham«.¹

Nogle af dem, der så ham helbrede og hørte ham undervise, afviste ham. Andre fulgte ham i noget tid, men forlod ham derefter.² Herren Jesus Kristus var lige foran dem, men de så ikke, hvem han virkelig var. De var blinde, og de valgte at vende sig bort. Om dem sagde Jesus:

»Jeg kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig.«³

»Med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket til.«⁴

Der var dog mange mænd og kvinder, herunder hans trofaste apostle, der centrerede deres liv om ham. Selv om de kæmpede med verdens forstyrrelser, med forvirring over det, som han lærte dem, og endog med frygt, så troede de på ham, elskede ham og fulgte ham.

Om dem sagde Jesus: »Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører.«⁵

Lige inden sin lidelse i Getsemane og på Golgata gav Jesus sine disciple dette bemærkelsesværdige løfte: »Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen.«⁶

Jesus opfyldte dette løfte fra pinsedagen, hvor disciplene blev velsignet med dåben med ild og med Helligånden.⁷ Ved tro på Kristus, omvendelse og lydighed blev Helligånden deres ledsager, ændrede deres hjerte og velsignede dem med et varigt vidne om sandheden.

Disse gaver og velsignelser styrkede Herrens disciple. Selv om den tid, som de levede i, var farlig og forvirrende, så modtog de den åndelige gave at have øjne, der så, og ører, der hørte. De begyndte ved Helligåndens kraft at se tingene, som de i sandhed er, især vedrørende Herren Jesus Kristus og hans værk blandt dem.⁸ Helligånden oplyste deres forstand, og de hørte Herrens røst mere tydeligt. Jesu Kristi evangelium sank dybt i deres hjerte.⁹ De holdt fast og var lydige.¹⁰ De prædikede evangeliet med frimodighed og styrke

og opbyggede Guds rige.¹¹ De havde glæde i Herren Jesus Kristus.

Vi har meget til fælles med disse trofaste mænd og kvinder i tidens midte. Vi lever også på en tid, hvor Herren Jesus Kristus udvirker mirakler blandt os, herunder helbredelse af de syge, renser os for synd, ændrer vores hjerte og åbner for frelsen af Guds børn på begge sider af sløret. I vor tid har vi også levende profeter og apostle, præstedømmekraft, åndelige gaver og de guddommelige velsignelser ved de frelsende ordinancer.

Vor tid er en farlig tid. En tid med stor ondskab og fristelse, en tid med forvirring og uro. I denne farefulde tid har Herrens profet på jorden, præsident Thomas S. Monson, kaldet os til at redde de sårede i ånden,¹² modigt stå for sandheden¹³ og opbygge Guds rige.¹⁴ Lige meget hvor meget åndelighed, tro eller lydighed, som vi har nu, så vil det ikke være tilstrækkeligt for det værk, der ligger foran os. Vi har brug for større åndeligt lys og kraft.

Vi har brug for øjne, der tydeligere kan se, at Frelseren virker i vores tilværelse, og ører, der bedre kan høre hans stemme dybt i vores hjerte.

Denne vidunderlige velsignelse kommer, når vi åbner vores hjerte og modtager,¹⁵ i sandhed modtager Herren Jesus Kristus, hans lærdomme og hans kirke i vores liv. Vi behøver ikke at være fuldkomne, men vi skal være gode og blive bedre. Vi er nødt til at stræbe efter at efterleve evangeliets enkle og klare sandheder. Hvis vi påtager os Kristi navn, handler med tro på ham for at omvende os fra vore synder, holder hans befalinger og altid husker ham, så vil vi modtage Helligåndens følgeskab gennem Jesu Kristi barmhjertighed og nåde.

Enkel lydighed lader Ånden komme ind i vores hjerte. I vores hjem beder vi i tro, gransker skrifterne og holder sabbatsdagen hellig. I vore kirkebygninger tager vi nadveren og indgår hellige pagter med vor himmelske Fader i Jesu Kristi navn. I hellige templer deltager vi i hellige ordinancer på vegne af vore brødre og søstre på den anden side af sløret. I vores familie og i de ansvarsopgaver, som Herren har givet os, rækker vi ud til andre, løfter deres byrder og inviterer dem til at komme til Kristus.

Brødre og søstre, jeg ved, at hvis vi gør disse ting, så vil Helligånden komme! Vi vil vokse åndeligt og få erfaring med Helligånden, og han vil være vores ledsager. Hvis vi vender os mod Kristus og åbner vore øjne og vore ører, så vil Helligånden velsigne os, så vi kan se Herren Jesus Kristus virke i vores tilværelse og styrke vores tro på ham med overbevisning og vished. Vi vil i højere grad se alle vore brødre og søstre på den måde, som Gud ser dem, nemlig med kærlighed og omsorg. Vi vil høre Frelserens stemme i skrifterne, i Åndens hvisken og i de levende

profeters ord.¹⁶ Vi vil se Guds styrke hvile på hans profet og alle lederne i hans sande og levende kirke, og vi vil med sikkerhed vide, at dette er Guds hellige værk.¹⁷ Vi vil se og forstå os selv og verden omkring os på den måde, som Frelseren gør. Vi vil få det, som apostlen Paulus kalder »Kristi tanker.«¹⁸ Vi vil have øjne til at se og ører til at høre, og vi vil opbygge Guds rige.

Livet kan være hårdt, forvirrende, smertefuldt og nedslående. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at gennem Helligåndens følgeskab så vil Jesu Kristi evangeliums lys skære igennem forvirringen, smerten og mørket. Uanset om denne vidunderlige åndelige kraft kommer pludseligt eller tilflydende i en stille strøm, vil den tilføre helbredende kærlighed og trøst til den angrende, sårede sjæl, bryde mørket med sandhedens lys og fjerne modløsheden med håbet i Kristus. Vi vil se disse velsignelser komme, og vi vil ved Åndens vidnesbyrd vide, at det er Herren Jesus Kristus, der virker i vores tilværelse. Vore byrder vil vitterligt blive »opslugt i [vor Forlørsers] glæde.«¹⁹

Min mor og far havde en oplevelse for mange år siden, der illustrerer vigtigheden og styrken af øjne, der kan se, og ører, der kan høre. I 1982 blev mine forældre kaldet til at tjene i Davao-missionen i Filippinerne. Da min mor åbnede brevet og så, hvor de var blevet kaldet til, udbrød hun til min far: »Nej! Du er nødt til at ringe til dem og fortælle dem, at vi ikke kan tage til Filippinerne. De ved, at du har astma.« Min far havde døjet med astma i mange år, og min mor var meget bekymret for ham.

Nogle få nætter senere vækkede min mor min far omkring kl. 2.30. Hun sagde: »Merlin, hørte du den stemme?«

»Nej, jeg hørte ikke nogen stemme.«

»Nå, jeg har hørt den samme stemme tre gange her i nat, som siger: »Hvorfor er du bekymret? Ved du ikke, at jeg ved, at han har astma? Jeg vil passe på ham, og jeg vil passe på dig. Gør dig klar til at tjene i Filippinerne.«

Min mor og far tjente i Filippinerne og havde en vidunderlig tid. Helligånden var deres ledsager, og de blev velsignet og beskyttet. Min far havde

aldrig nogen problemer med sin astma. Han tjente som første rådgiver i missionspræsidentskabet, og han og min mor trænede hundredvis af missionærer og tusindvis af trofaste sidste dages hellige som forberedelse til de nye menigheder og stave på øen Mindanao. De blev velsignet med øjne til at se og ører til at høre.

Brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus. Jeg ved, at han lever. Han er vor Frelser og Forløser. Jeg ved, at hvis vi lader ham komme ind i vores liv og efterlever hans evangeliums simple og enkle sandheder, så vil vi kunne nyde Helligåndens følgeskab. Vi vil have den dyrebare gave at have øjne, der ser, og ører, der hører. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 4:24-25.
2. Se Joh 6:66.
3. 3 Ne 9:16.
4. Se ApG 28:27; se også Matt 13:15.
5. Matt 13:16.
6. Joh 14:12.
7. Se ApG 2:1-4.
8. Se fx ApG 10:9-15.
9. Se En 1:3.
10. Se ApG 2:42.
11. Se ApG 4:8-12.
12. Se Thomas S. Monson, »Se tilbage og gå fremad«, *Liahona*, maj 2008, s. 87-90.
13. Se Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2014, s. 66-69.
14. Thomas S. Monson, »Tro i arbejdet med frelse«, *verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, juni 2013, lds.org/broadcasts.
15. Ordet *modtage* har mange betydninger, der er vigtige i denne sammenhæng: At få og tage imod noget, sige ja til noget, man har modtaget, acceptere, byde velkommen (se *Politikens nudansk ordbog*, 2010, »modtage«).
16. Se L&P 18:34-36; 68:3-4.
17. Præsident Harold B. Lee belærte om, at dette vidnesbyrd var afgørende for at blive omvendt til Herren (se »Be Loyal to the Royal within You«, foredrag på Brigham Young University, 11. sept. 1973, s. 4, speeches.byu.edu).
18. 1 Kor 2:16.
19. Alma 27:17; se også Alma 31:38.

Ældste Koichi Aoyagi

Emeritusmedlem af De Halvfjerds

Fortsæt på din vej

Sæt Gud først uanset, hvilke prøver du møder. Elsk Gud. Hav tro på Kristus og overlad dig til ham i alle ting.

Den 11. marts 2011 stod jeg på Tokyo Shinagawa togstation på vej for at besøge Kobe-missionen i Japan. Klokken cirka 14.46 ramte et kæmpe jordskælv, der målte 9.0 på Richterskalaen. På grund af de kraftige rystelser kunne jeg ikke stå oprejst, så jeg klyngede mig til et gelænder. Lysene fra nærliggende lofter begyndte at falde til jorden. Hele Tokyo gik i panik.

Heldigvis blev jeg ikke såret, og fire timer senere kunne jeg lettet høre, at hele min familie befandt sig i sikkerhed.

På fjernsynet viste de en strøm af uhyggelige, chokerende billeder. En

kæmpe tsunami havde ramt Sendaimissionens område og havde taget alt med på sin vej; biler, huse, fabrikker og marker. Jeg var lamslået over de tragiske billeder, og jeg græd. Jeg bad indtrængende vor himmelske Fader om beskyttelse og hjælp til alle de mennesker, der bor i dette område, som jeg elsker så højt.

Senere fik jeg bekræftet, at alle missionærer og kirkemedlemmer var i sikkerhed. Men mange medlemmer blev berørt og mistede familiemedlemmer, hjem og ejendele. Næsten 20.000 mennesker døde, samfund blev tilintetgjort, og mange mennesker blev tvunget til at forlade deres

hjem som resultat af en ulykke på atomkraftværket.

Katastrofer som denne skaber kaos i mange dele af verden i dag og kræver mange liv. Vi er blevet advaret om, at der vil opstå katastrofer, krige og utallige problemer i verden.

Når prøvelser som disse pludselig rammer os, kan vi spørge: »Hvorfor sker disse ting for mig?« eller »Hvorfor skal jeg lide?«

Jeg havde i lang tid efter min omvendelse til evangeliet ikke et klart svar på spørgsmålet: »Hvorfor skal jeg prøves?« Jeg forstod den del af frelsesplanen, der siger, at vi skal prøves. Men i virkeligheden havde jeg ikke en overbevisning, som var stærk nok til at kunne besvare dette spørgsmål. Men der kom en tid i mit liv, hvor jeg også oplevede en stor prøvelse.

Da jeg var 30 år gammel, besøgte jeg Nagoya-missionen som en del af mit arbejde. Efter mødet var missionspræsidenten venlig at sørge for, at ældsterne kørte mig til lufthavnen. Men da vi nåede krydset for enden af en lang bakke, kom en stor lastbil drønende ned mod os bagfra. Den ramte bagenden af vores bil og slyngede den mere end 20 meter fremad. Det værste var, at der ikke var nogen fører. Bagenden af vores bil blev mast sammen til halv størrelse. Heldigvis overlevede både ældsterne og jeg.

Men den følgende dag begyndte jeg at mærke smerter i min nakke og skuldre, og jeg fik en alvorlig hovedpine. Fra den dag af kunne jeg ikke sove, og jeg var tvunget til at leve hver dag med fysiske og mentale smerter. Jeg bad Gud om at helbrede mig fra smerten, men disse symptomer vedblev i cirka 10 år.

På det tidspunkt opstod der en følelse af tvivl i mit sind, og undrende spurgte jeg: »Hvorfor skal jeg lide

så meget smerte?« Men selv om den helbredelse, jeg søgte, ikke kom, bestræbte jeg mig på at være trofast i at holde Guds befalinger. Jeg fortsatte med at bede om, at jeg ville kunne finde en løsning på de spørgsmål, jeg havde om mine prøvelser.

Der kom en tid, hvor jeg kæmpede med nogle nye personlige problemer, og jeg blev irriteret, fordi jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle håndtere denne nye prøvelse. Jeg bad om et svar. Men jeg modtog ikke et svar med det samme. Derefter tog jeg hen og talte med en kirkeleder, som jeg stolede på.

Mens vi talte, sagde han kærligt: »Bror Aoyagi, er det ikke meningen med din tilværelse på jorden at få denne prøvelse? Er det ikke at acceptere dette livs prøvelser for, hvad de er, og derefter lade resten være op til Herren? Tror du ikke, at dette problem vil være løst, når vi opstår?«

Da jeg hørte de ord, følte jeg Herrens Ånd meget stærkt. Jeg havde hørt denne læresætning utallige gange, men min forstand var aldrig blevet åbnet i samme grad som nu. Jeg forstod, at dette var svaret, som jeg havde søgt fra Herren i mine bønner. Jeg fattede tydeligt vor himmelske Faders frelsesplan og forstod dette vigtige princip på ny.

I Abrahams Bog erklærede Herren: »Og vi vil prøve dem hermed for at se,

om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.«¹

Princippet er, at Gud, der skabte himlene og jorden, kender denne jords store skaberplan, har herredømme over alt i himlen og på jorden og at han, for at tilvejebringe frelsesplanen, nødvendigvis giver os mange forskellige oplevelser – deriblandt prøvelser – mens vi befinder os på denne jord.

Og Herren sagde følgende til Joseph Smith:

»Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig ...

*Fortsæt derfor på din vej ... for Gud vil være med dig for evigt og altid.*²

Prøvelserne på denne jord, heriblandt sygdom og død, er en del af frelsesplanen og er en uundgåelig oplevelse. Det er nødvendigt for os at »fortsæt[te] på [vores] vej« og acceptere vore prøvelser i tro.

Men meningen med livet er ikke kun at udholde prøvelser. Vor himmelske Fader sendte sin elskede Søn, Jesus Kristus, som vor Frelser og Forløser, så vi kunne overvinde de prøvelser, som vi møder på denne jord. Med andre ord gør han det svage stærkere,³ han soner for vore synder og ufuldkommenheder, og han gør det muligt for os at opnå udødelighed og evigt liv.

Præsident Henry B. Eyring har sagt: »Den prøve, en kærlig Gud har givet os,

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

er ikke at se, om vi kan udholde modgang. Det er at se, om vi kan udholde den godt. Vi består prøven ved at vise, at vi husker ham og de befalinger, som han har givet os.⁴

»Fortsæt på din vej« er det vigtigste valg, når vi møder prøvelser. Vend hjertet til Gud, i særdeleshed når I møder prøvelser. Adlyd ydmygt Guds befalinger. Vis tro til at forene jeres ønsker med Guds vilje.

Lad os nu overveje sammenstødet i Nagoya. Jeg kunne have været død i den ulykke. Men, med Herrens nåde, overlevede jeg mirakuløst. Jeg ved, at mine pinsler tjente til, at jeg kunne lære og vokse.⁵ Vor himmelske Fader lærte mig at styre mit temperament, udvikle empati og trøste dem, som lider. Da jeg indså dette, fyldtes mit hjerte med taknemlighed til min himmelske Fader for denne prøvelse.

Sæt Gud først uanset, hvilke prøver du møder. Elsk Gud. Hav tro på Kristus og forlad dig på ham i alle ting. Moroni giver følgende løfte til disse mennesker: »Hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft«⁶

Jeg vidner åbenhjertigt om, at Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, lever, og at Guds løfter til dem, der fortsætter på deres vej og elsker ham, vil blive opfyldt selv midt i prøvelsens time, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Abr 3:25.
2. L&P 122:7, 9; fremhævelse tilføjet.
3. Se Eter 12:27.
4. Henry B. Eyring, »I Herrens styrke«, *Liahona*, maj 2004, s. 17.
5. Se Hebr 12:7-9.
6. Moro 10:32.

»Udvalgt til at aflægge vidnesbyrd om mit navn«

Det er virkelig skønt at have ældre mænd med stor, åndelig modenhed og dømmekraft til at tjene som de øverste ledere i Jesu Kristi genoprettede Kirke.

I 1996 var præsident Gordon B. Hinckley med i det landsdækkende nyheds-program *60 Minutes*. Den erfarne og stædigt vedholdende journalist Mike Wallace interviewede præsident Hinckley om en række væsentlige emner.

Mod slutningen af deres samtale bemærkede Mike Wallace: »Der findes dem, der siger: »Kirken er et gammeldagsmandsvælde. Det er en kirke, der ledes af gamle mænd.«

Præsident Hinckley svarede muntert og uden tøven: »Er det ikke skønt at have en moden mand ved roret; en mand med dømmekraft, som ikke kastes rundt af hver en strømning?« (sendt den 7. apr. 1996).

Min hensigt er at forklare, hvorfor det virkelig er skønt at have ældre mænd med stor, åndelig modenhed og dømmekraft til at tjene som de øverste ledere i Jesu Kristi genoprettede Kirke – og hvorfor vi bør »høre« og »lytte« (Mosi 2:9) til disse mænds belæringer, mænd som Herren har »udvalgt til at aflægge vidnesbyrd om [hans] navn ... blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk« (L&P 112:1).

Jeg beder til, at Helligånden må undervise os alle, når vi sammen overvejer dette betydningsfulde emne.

En lektie for livet

Jeg taler om dette emne ud fra en bevidst og særlig vinkel. I de sidste 11 år har jeg været det yngste medlem i De Tolv rent aldersmæssigt. I de år, jeg har virket, har gennemsnitsalderen blandt de mænd, der tjener i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum været 77 år, den højeste gennemsnitsalder

for apostlene over en 11-årig periode i denne uddeling.

Jeg er blevet velsignet af den kollektive apostolske, personlige og faglige erfaring og indsigt hos de kvorumsmedlemmer, jeg tjener sammen med. Et eksempel fra min omgang med ældste Robert D. Hales tydeliggør de bemærkelsesværdige muligheder, jeg har haft for at lære af at tjene sammen med disse ledere.

For adskillige år siden tilbragte jeg en søndag eftermiddag sammen med ældste Hales i hans hjem, mens han var ved at restituere efter en alvorlig sygdom. Vi talte om vore familier, vores ansvar i kvorummet og betydningsfulde oplevelser.

På et tidspunkt spørger jeg ældste Hales: »Du har været en god ægte-mand, far, sportsudøver, pilot, virksomhedsleder og kirkeleder. Hvad har du lært, efterhånden som du er blevet ældre og begrænset af en formindsket, fysisk styrke?»

Ældste Hales holdt en kort pause og svarede: »Når man ikke kan gøre det, man altid har gjort, så gør man kun det, der betyder mest.«

Enkeltheden i hans svar og alt det, som det omfattede, ramte mig. Min elskede medapostel gav mig en lektie for livet, en lektie, som han har lært gennem den smeltedigel, der består af fysisk lidelse og åndelig søgen.

Menneskets begrænsninger og skrøbeligheder

De begrænsninger, som er den naturlige følge af en fremskreden alder, kan virkelig blive betydelige kilder til åndelig læring og indsigt. De selvsamme faktorer, som mange tror begrænser disse tjeneres effektivitet, kan blive nogle af deres største styrker. Fysiske begrænsninger kan øge ens klarsyn. Indskrænket modstandskraft

kan tydeliggøre prioriteter. Manglende evne til at gøre mange ting kan rette blikket mod nogle få ting, der er af størst betydning.

Nogle mennesker har foreslået, at der er brug for yngre og mere livskraftige ledere i Kirken for bedre at kunne håndtere vor tids alvorlige udfordringer. Men Herren anvender ikke nutidige ledelsesfilosofier og -metoder til at nå sine mål (se Es 55:8-9). Vi kan forvente, at præsidenten og andre højtstående kirkeledere altid vil være ældre og åndeligt modne mænd.

Herrens åbenbarede mønster for ledelse af Kirken ved hjælp af råd tager højde for og mindsker betydningen af menneskelig skrøbelighed. Interessant nok bekræfter disse mænds jordiske begrænsninger rent faktisk den guddommelige kilde til de åbenbaringer, der kommer til og gennem dem. Disse mænd er i sandhed kaldet af Gud ved profeti (se TA 1:5).

Et forbillede på forberedelse

Jeg har i mine brødre set i hvert fald en del af Herrens hensigt med at lade ældre, modne mænd med dømmekraft tjene i højtstående lederstillinger i Kirken. Disse mænd har i en længere årrække fået oplæring fra Herren, som

de repræsenterer, tjener og elsker. De har lært at forstå Helligåndens guddommelige sprog og Herrens fremgangsmåde med hensyn til at modtage åbenbaring. Disse almindelige mænd har undergået en yderst ualmindelig udviklingsproces, der har skærpet deres klarsyn, øget deres indsigt, givet dem kærlighed til mennesker fra alle lande og omstændigheder og bekræftet, at genoprettelsen er sket.

Jeg har gentagne gange været vidne til, at mine brødre flittigt har stræbt efter at udfylde og højne deres ansvar, mens de har kæmpet med alvorlige fysiske problemer. Disse mænd er ikke blevet skånet for trængsler. De er snarere blevet velsignet og styrket til at trænge sig tappert frem, mens de gennemgår og er underlagt trængsler.

Når jeg har tjent sammen med disse repræsentanter for Herren, har jeg erfaret, at deres største ønske er at forstå og at udføre vor himmelske Faders og hans elskede Søns vilje. Når vi har siddet i råd sammen, har vi fået inspiration og truffet beslutninger, der afspejler en grad af lys og sandhed, som langt overgår menneskelig intelligens, forstand og erfaring. Når vi har arbejdet sammen i enighed om indviklede problemer, er vores fælles forståelse af et emne

Med uret begyndende øverst til venstre: Portrætter af præsident James E. Faust, præsident Gordon B. Hinckley, ældste Richard G. Scott og ældste Joseph B. Wirthlin; herover: Portrætter af præsident Boyd K. Packer og ældste L. Tom Perry.

på uventede måder blevet oplyst ved Helligåndens kraft.

Jeg er velsignet med dagligt at kunne iagttage de forskellige personligheder, evner og ædle karaktertræk hos disse ledere. Nogle mennesker finder menneskelige mangler hos brødrene bekymrende og trossvækkende. For mig er disse ufuldkommenheder opmuntrende og trosfremmende.

Endnu en observation

Jeg har nu set seks af mine brødre modtage en forflyttelse gennem den fysiske død til et nyt ansvar i ånderverdenen: Præsident James E. Faust, præsident Gordon B. Hinckley, ældste Joseph B. Wirthlin, ældste L. Tom Perry, præsident Boyd K. Packer og ældste Richard G. Scott.

Disse tapre brødre viede deres liv – ja, »hele [d]eres sjæl« (Omni 1:26) – til at vidne om Jesu Kristi navn i hele verden. Summen af deres lærdomme er uvurderlig.

Disse tjenere delte i deres virkes afsluttende år sammendrag af deres kraftfulde, åndelige lektier, som de havde lært gennem årtier i hengiven

tjeneste, med os. Disse ledere har videregivet sandheder af stor værdi på tidspunkter, hvor nogle måske kunne tro, at de havde mindst at give.

Se på store profeters afsluttende lærdomme i skrifterne. Fx afsluttede Nefi sin optegnelse med disse ord: »For således har Herren befalet mig, og jeg må adlyde« (2 Ne 33:15).

Ved slutningen af sit liv sagde Jakob formanende:

»Omvend jer ... og træd ind ad den snævre port og fortsæt på den vej, som er trang, indtil I opnår evigt liv.

O, vær vise; hvad mere kan jeg sige?« (Jakob 6:11-12).

Moroni færdiggjorde sit arbejde med at færdiggøre pladerne med et håb og en forventning om opstandelsen: »Jeg går snart bort for at hvile i Guds paradis, indtil min ånd og mit legeme igen forener sig, og jeg bliver ført sejrrig gennem luften for at møde jer for den mægtige Jahves behagelige domstol, for den Evige Dommer over både levende og døde« (Moro 10:34).

I og jeg er velsignede ved at kunne lære af de sidste dages profeter og apostles afsluttende lærdomme og

vidnesbyrd. Navnene i dag er ikke Nefi, Jakob og Moroni, men præsident Faust, præsident Hinckley, ældste Wirthlin, ældste Perry, præsident Packer og ældste Scott.

Jeg siger ikke, at disse elskede mænds afsluttende budskaber nødvendigvis er de mest bemærkelsesværdige eller vigtige i deres virke. Men summen af deres åndelige lærdom og livserfaring gjorde imidlertid disse ledere i stand til at understrege evige sandheder med absolut ægthed og stor gennemtrængende kraft.

Præsident Faust erklærede i sin sidste generalkonferencetale i april 2007:

»Frelseren har gennem forsoningen tilbudt os alle en dyrebar fred, men den kan kun blive vores, når vi er villige til at smide alle negative følelser af vrede, nag eller hævngrerrighed væk ...

Lad os huske på, at vi skal tilgive for selv at blive tilgivet ... Jeg tror af hele mit hjerte og sind på den helbredende kraft, der kan komme til os, når vi følger Frelserens råd og tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10)« (»Tilgivelsens helbredende kraft«, *Liahona*, maj 2007, s. 69).

Præsident Fausts budskab er et langt livs mægtige lektie fra en mand, jeg elsker, og en af de mest tilgivende mænd, jeg nogensinde har kendt.

Præsident Hinckley vidnede i sin sidste generalkonference i oktober 2007: »Over for jer bekræfter jeg i dag mit vidnesbyrd om profeten Josephs kaldelse, om hans værk og om, at han beseglede sit vidnesbyrd med sit blod som martyr for den evige sandhed ... I og jeg står over for det klare spørgsmål om at acceptere sandheden af den første åbenbaring og det, der fulgte den. Spørgsmålet om, hvorvidt den virkelig fandt sted, er det, selve Kirkens gyldighed hviler på. Hvis den er sand, og det vidner jeg om, at den er, så er det arbejde, som vi er engageret i, det allervigtigste arbejde på jorden« (»En sten hugget ud af bjerget«, *Liahona*, nov. 2007, s. 86).

Præsident Hinckleys vidnesbyrd bekræfter et langt livs mægtige lektie fra en mand, jeg elsker og ved var Guds profet.

Ældste Wirthlin gav sit sidste generalkonferencebudskab i oktober 2008.

»Jeg mindes stadig [min mors] råd til mig den dag for længe siden, da mit hold tabte en footballkamp: »Tag livet, som det kommer, og elsk det ...

Modgang kan, hvis den håndteres rigtigt, være en velsignelse i vores liv ...

Når vi prøver at tage det med et smil, se det evige perspektiv, forstå princippet om compensation og drage os nærmere vor himmelske Fader, kan vi udholde modgang og prøvelser. Vi kan gøre, som min mor sagde: »Tag livet, som det kommer, og elsk det« (»Tag livet, som det kommer, og elsk det«, *Liahona*, nov. 2008, s. 28).

Ældste Wirthlins budskab er et langt livs mægtige lektie fra en mand, som jeg elsker, og som var et levende eksempel på at overvinde vanskeligheder ved tro på Frelseren.

Ældste Perry stod på denne talerstol for et halvt år siden. På det tidspunkt havde vi ikke forestillet os, at det vidnesbyrd ville blive hans sidste ved en generalkonference.

»Lad mig afslutte med at bære mit vidnesbyrd (og mine ni årtier kvalificerer mig til at sige dette): Jo ældre, jeg bliver, jo mere indser jeg, at familien er livets kerne og nøglen til evig lykke.

Jeg takker for min hustru, mine børn, mine børnebørn og mine oldebørn og for alle ... i min store familie-kreds, som alle har gjort mit liv så rigt, ja, endog evigt. Jeg bærer mit største og helligste vidnesbyrd om denne evige sandhed« (»Hvorfor ægteskab og familie betyder noget – overalt i verden«, *Liahona*, maj 2015, s. 42).

Ældste Perrys budskab er et langt livs mægtige lektie fra en mand, som jeg elsker, og som gennem umådelig stor erfaring forstod den afgørende sammenhæng mellem familie og evig lykke.

Præsident Packer lagde ved generalkonferencen for et halvt år siden vægt på Faderens plan for lykke, Frelserens forsoning og den evige familie.

»Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus og den levende Guds Søn. Han er Kirkens overhoved. De familier, der er påbegyndt her på jorden, kan gennem hans forsoning og præstedømmets kraft være sammen i evighederne ...

Jeg er så taknemlig ... for forsoningen, der kan fjerne hver en plet, lige meget hvor vanskelig den er, eller hvor lang tid den har været der, eller hvor mange gange den kommer igen. Forsoningen kan sætte jer fri igen, så I kan gå fremad, rene og værdige« (»Den store plan for lykke«, *Liahona*, maj 2015, s. 28).

Præsident Packers afsluttende budskab er et langt livs mægtige lektie fra

en mand, som jeg elsker, og som eftertrykkeligt og gentagne gange sagde, at »formålet med al aktivitet i Kirken er at sikre, at en mand og kvinde og deres børn er glade i deres hjem og er beseglet for tid og al evighed« (*Liahona*, maj 2015, s. 26).

Ældste Scott sagde i sin sidste generalkonferencetale i oktober 2014: »Vi kom netop ned på jorden for at udvikle os gennem prøvelser. Udfordringer hjælper os til at blive mere som vor Fader i Himlen, og Jesu Kristi forsoning gør det muligt for os at udholde disse udfordringer. Jeg vidner om, at når vi aktivt kommer til ham, kan vi udholde enhver fristelse, enhver hjertesorg og enhver udfordring, vi møder« (»Gør udøvelse af tro til din første prioritet«, *Liahona*, nov. 2014, s. 94).

Ældste Scotts budskab er et langt livs mægtige lektie fra en mand, som jeg elsker, og fra et elsket, særligt vidne om Kristi navn i hele verden (se L&P 107:23).

Løfte og vidnesbyrd

Frelseren erklærede: »Hvad enten det er ved min egen røst eller mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38). Må vi høre og give agt på de evige sandheder, som Herrens bemyndigede repræsentanter underviser os om. Når vi gør det, lover jeg, at vores tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus bliver styrket, og vi vil modtage åndelig vejledning og beskyttelse i vores specifikke situation og behov.

Med hele mit sjæl bærer jeg vidnesbyrd om, at den opstandne og levende Kristus leder sin genoprettede og levende kirkes anliggender gennem sine tjenere, som er blevet udvalgt til at aflægge vidnesbyrd om hans navn. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Lad os gøre konferencen til en del af livet

Overvej at bruge nogle af disse aktiviteter og spørgsmål som udgangspunkt for en samtale i familien eller en personlig overvejelse.

For børn

- Side 86: Præsident Thomas S. Monson beder os om at være et godt eksempel ved at følge Jesus Kristus. Når vi følger ham, kan vi være et lys for verden. Hvordan kan I være et eksempel for jeres familie og venner? I kan begynde med at sætte jer et mål om at gøre én ting for at blive mere kristuslignende.
- Side 104: Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har fortalt om, hvordan hans far ledte efter Kirken en søndag, hvor han var på besøg i Australien. I sin søgen stoppede han op ved hvert gadehjørne og bad om at vide, hvilken retning han skulle gå i. Snart kunne han høre nogen synge, og han vidste, at Helligånden havde hjulpet ham med at finde vej. Tænk over en gang, hvor I har mærket Helligånden. Hvordan fik det jer til at føle?

- Side 6: Søster Rosemary M. Wixom, der er Primarys hovedpræsident, fortalte en historie om en pige ved navn Amy. Amy bad om at få at vide, at Gud virkelig elskede og ville hjælpe hende. Læs eller genfortæl historien sammen som familie og

tal om en gang, hvor I har mærket Guds kærlighed. Hvilken følelse giver det at vide, at man er Guds barn? Hvordan kan I hjælpe andre til at vide, at de er Guds børn?

- Side 121: Ældste Allen D. Haynie fra De Halvfjerds fortalte om en gang, hvor han og hans to ældre brødre havde gravet et stort hul, som de gjorde til svømmepøl. Drengene blev meget snavsede. Ældste Haynies mormor ville ikke lukke ham ind i huset, før han var blevet vasket og ren. Hvad lærer den historie os om Jesu Kristi forsoning? Hvorfor er det vigtigt at være ren for Gud?

For de unge

- Side 83: Præsident Thomas S. Monson sagde, at Guds befalinger ikke er forhindringer, men snarere retningslinjer for lykke. »Han, som skabte os, og som elsker os fuldkomment, ved præcis, hvordan vi skal leve for at opnå den størst mulige lykke,« sagde han. Lad præsident Monsons ord komme an på en prøve og hold Guds befalinger. I skal ikke blive overraskede, hvis I modtager guddommelig hjælp og beskyttelse.
- Side 6: Vi bliver ofte skuffede, hvis vi søger selvværd hos andre. Søster Rosemary M. Wixom, Primarys hovedpræsident, sagde: »Vi bliver i stand til at blive bekræftet af ham og ikke af verden omkring os eller af dem på Facebook eller Instagram.« Skriv i denne uge om jeres guddommelighed i jeres dagbog og de velsignelser, der følger af at kende til den.
- Side 20: Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde: »Hvis I nogensinde tænker, at evangeliet ikke virker særligt godt for jer, så

opfordrer jeg jer til at træde et skridt tilbage, se på jeres tilværelse og forenkle jeres tilgang. Fokuser på de grundlæggende læresætninger og principper og på anvendelsen af evangeliet.« Føler I jer stressede og overvældede, så overvej hvordan I kan forenkle jeres liv og efterlevelse af evangeliet.

- Side 65: Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte en beretning om en ung mand, der havde håbet på at tjene på mission, men han blev nødt til at tage sig af sin familie i stedet for. Gennem stærk tro og med Herrens velsignelser blev den unge mand alligevel i stand til at tjene på mission. Hvordan kan vi blive mere ligesom han og gå frem i tro til trods for, at vi støder på forhindringer?
- Side 33: Ældste Larry R. Lawrence fra De Halvfjerds fortalte en historie om en hjemvendt missionær, der kæmpede med sine mange pligter, indtil han besluttede sig for at tilegne søndagen til at tjene Gud og studere evangeliet. »Denne lille justering gav den fred og balance, som han søgte,« sagde ældste Lawrence. Hvordan kan I bedre anvende søndagen på Herren?

For voksne

- Side 86: Præsident Thomas S. Monson mindede os om at være et godt eksempel og et lys for verden. »Når vi følger Frelserens eksempel og lever, som han levede, og som han belærte om,« sagde præsident Monson, »vil det lys brænde i os og lyse vejen op for andre.« Hvordan kan de ting, I gør, blive til et større lys, »der vil skinne i en stadig mørkere verden?»
- Præsident Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste

Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den betydning, kvinder og moderskabet har. Ældste Holland sagde: »Ingen jordisk kærlighed kommer Jesu Kristi rene kærlighed nærmere end den uselviske kærlighed, som en hengiven mor har for sit barn« (side 47). Præsident Nelson belærte om,

at omvendte kvinder, der holder deres pagter, »i højere grad vil skille sig ud i en tilspidset verden« (side 95). Overvej bønsmøt disse taler og drøft, hvordan hele familien kan støtte kvinder i deres vigtige gudgivne kald.

- Adskillige af talerne talte om at opnå styrke gennem modgang. Ældste Hugo Montoya fra De Halvfjerds talte om, at prøvelser og fristelser er noget, der rammer alle, »men de giver os også styrke og udvikling, når vi overvinder dem« (side 53). Læs hans tale og talerne af ældste James B. Martino fra De Halvfjerds

(side 58); ældste Koichi Aoyagi, emeritusmedlem af De Halvfjerds (side 126) og Neill F. Marriott, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab (side 30). Tænk over, hvordan I kan styrke jeres tro på Jesus Kristus, og hvordan han kan hjælpe jer igennem modgang.

- Side 33: I sin tale sagde ældste

Larry R. Lawrence fra De Halvfjerds: »Ånden vil til stadighed udfordre os til at blive bedre og klatre højere. ... Hvis vi er ydmyge og lærevillige, vil han tage os ved hånden og føre os hjem.« Søg Åndens vejledning til, hvordan I kan forbedre og ændre jer, når I har læst hans tale.

- Side 104: Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde: »Altid at have Ånden hos os vil sige at have Helligåndens vejledning i vores daglige liv.« Overvej hvilke ting, I kan gøre eller holde op med at gøre, for altid at have Ånden hos jer. ■

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen, der kan benyttes i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet i parentes henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Neil L. Andersen	(65) Da deres mor dør, velsignes en ung mand og hans søskende med økonomiske midler, da den unge mand accepterer kaldet om at tjene på fuldtidsmission. Gennem deres tro på Jesus Kristus finder to brødre styrke til at leve videre, da deres forældre og to søskende omkommer i et flystyrt.
Koichi Aoyagi	(126) Da Koichi Aoyagi taler med en leder i Kirken, får han gennem Helligånden en klarere forståelse af, hvilken rolle modgang spiller i frelsesplanen.
David A. Bednar	(128) David A. Bednar lærte af ældste Robert D. Hales, at når man ikke kan lave alt det, man altid har kunnet lave, så laver man det vigtigste.
Randall K. Bennett	(69) Randall K. Bennetts yngste barnebarn snubler, mens han lærer at gå, men han bliver ved med at prøve igen med forældrenes opmuntring. To russiske sidste dages hellige, som følte sig tilskyndet til at fortælle hinanden om evangeliet, blev senere gift i templet.
Kim B. Clark	(124) Kim B. Clarks forældre følte sig tilskyndet af Åndens røst til at tage imod et missionskald til Filippinerne.
Quentin L. Cook	(39) Som ung missionær lærte Quentin L. Cook, hvad det betyder at være »kant og klar«. Quentin L. Cook deltager i en jødisk sabbat.
Henry B. Eyring	(80) En ældre søster takker en diakon for at omdele nadveren til sig. Herren rører hjertet på adskillige mindre aktive kommende ældster gennem ældsternes kvorumspræsidents indsats. Henry B. Eyrings oldefar glæder sig over, at Herren skærmer og vejleder ham under en vanskelig mission. (104) Helligånden leder Henry B. Eyrings far til at nadvermøde i Australien. Henry B. Eyrings far bliver trøstet af Helligånden, da hans hustru dør.
Bradley D. Foster	(50) Anne Sullivan hjælper den døvblinde Helen Keller til at lære at læse. Bradley D. Foster føler sig stærkt tilskyndet til at hjælpe sine børn og børnebørn til at forstå evangeliets sandheder, efter han har interviewet en værdig kommende missionær.
Allen D. Haynie	(121) Allen D. Haynie får ikke lov til at komme indenfor i huset, efter han har leget i et mudderhul, før bedstemor har spulet ham ren med haveslangen.
Jeffrey R. Holland	(47) Et mindre aktivt medlem af Kirken ligger for døden og frygter for at møde sin mor i det næste liv. En hengiven mor hjælper sin søn tilbage til Kirken. Lisa Tuttle Pieper hjælper sin datter til at deltage i Hosianna-råbet.
Von G. Keetch	(115) Surfere, der er utilfredse med, at der er bygget en barriere tværs over en bugtmunding i Australien, finder ud af, at barrieren beskytter dem mod hajer.
Larry R. Lawrence	(33) Larry R. Lawrence kommer med adskillige eksempler på, hvordan Helligånden giver »tilpassede råd« for at hjælpe mennesker til at forbedre sig.
Neill F. Marriott	(30) Efter Neill F. Marriott har bedt og søgt i 10 år, finder og tilslutter hun sig Kirken. Søster Marriotts familie udøver tro på, at de kan leve sammen med deres datter i evigheden, da hun omkommer efter en cykelulykke.
James B. Martino	(58) James B. Martino beslutter sig for at blive døbt, efter han oprigtigt har studeret og bedt om Mormons Bog.
Richard J. Maynes	(27) Ældste Taiichi Aoba lærer de unge at sætte deres ler lige i midten på pottemagerens drejeskive. Nancy Maynes opdager ægte glæde ved at finde og efterleve Jesu Kristi evangelium.
Carol F. McConkie	(12) En søster på 102 år fortæller, at hun har gjort sig fortjent til Unge Pigers belønning ved at omvende sig hver dag.
Thomas S. Monson	(83) En kvinde og hendes mand vender tilbage til Kirken efter at have omvendt sig og finder fred og håb i Jesu Kristi evangelium. (86) En israelsk embedsmand spørger, hvad de skal gøre med lyset i de sidste dages helliges øjne i BYU Jerusalem Center.
Hugo Montoya	(53) Et smil fra præsident Russell M. Nelson giver Hugo Montoya fred, da han bliver kaldet til De Halvfjerds.
Russell M. Nelson	(95) Russell M. Nelson takker sin hustru for, at hun med sin fremsynethed, kærlighed og opmuntring fik ham til at fortsætte, da han var en ung, mismodig kirurg. En primarypræsident fra staven kommer med en inspireret bemærkning, der helt ændrer retningen for et stavsrådsmøde.
Linda S. Reeves	(9) Efter Linda S. Reeves har hørt en ven fortælle om sine udfordringer, skærer tanken om, at andre krænktes, hende i hjertet.
Dale G. Renlund	(93) Da Dale G. Renlund bliver kaldet som biskop, fortæller hans bror ham, at Herren har kaldet ham, fordi han skal udrette noget igennem ham. Forældrene til en ung mand, der dør af en hjertefejl, trøster Dale G. Renlund.
Gregory A. Schwitzer	(98) Gregory A. Schwitzer hjælper sit barnebarn til at mærke melodien og budskabet i en salme, da han øver sig på klaveret.
Vern P. Stanfill	(55) Vern P. Stanfill overvinder sin frygt ved at stole på det lys, som en gruppe cyklister, der rejser sammen, kan samle i en mørk tunnel.
Carole M. Stephens	(118) Carole M. Stephens bruger kærlighed til at overtale sit barnebarn til at blive i autostolen.
Gary E. Stevenson	(91) Med sit kald som apostel opdager Gary E. Stevenson og hans hustru, Lesa, at deres tro på Jesus Kristus og kundskab om frelsesplanen er deres holdepunkt i tilværelsen.
Dieter F. Uchtdorf	(15) En 11-årig pige lærer af sin grandtante, at kærlighed til Gud og hans børn er nøglen til lykke. (20) En lærer i Hjælpeforeningen bliver oppe hele natten for at quilte et tæppe til sin undervisning om forenkling. (76) Dieter F. Uchtdorf er overrasket over og ked af at høre, at en bærer af Det Aronske Præstedømme har lagt afstand til Gud.
Rosemary M. Wixom	(6) Vor himmelske Fader besvarer en ung kvindes bøn om at vide, at han elsker hende. En sultende mand i Etiopien bekymrer sig om et forældrelost barns trivsel.

Ældste Ronald A. Rasband

De Tolv Apostles Kvorum

Efter ældste Ronald A. Rasband modtog sin kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum, læste han Johannes 15:16: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer« (Joh 15:16).

Ældste Rasband sagde: »Jeg havde en åndelig tilkendegivelse af, at der var intet ved dette, som var ... mit ønske. Det var Herrens beslutning.«

Som 19-årig havde ældste Rasband allerede lært en lignende lektie om at underkaste sig Herrens beslutninger. Han havde håbet at tjene på en mission i Tyskland, ligesom hans far og storebror, men i stedet blev han kaldet til missionen i de østlige stater (USA). Han vendte sig til sine skrifter og læste i afsnit 100 i Lære og Pagter:

»Følg derfor mig, og lyt til det råd, som jeg skal give jer ...

En dør til rige muligheder skal blive åbnet i egnene rundt omkring i dette østlige land ...

Derfor, sandelig siger jeg jer: Opløft jeres røst for dette folk« (vers 2, 3, 5).

Han havde et vidnesbyrd om, at Herren ønskede, at han tjente i missionen i de østlige stater.

Ældste Rasband, der er født den 6. februar i 1951, kommer fra beskedne forhold. »Jeg er søn af en far, som leverede brød, og en elskelig hjemmegående mor,« fortæller han. Han kommer fra en flergenerations sidste dages hellig familie, en arv, som han værdsætter.

I 1973 blev ældste Rasband og Melanie Twitchell gift. De har 5 børn og 24 børnebørn. Ældste Rasband giver sin hustru gennem 42 år æren for at have hjulpet ham til at blive den person, han er i dag. »Min hustru har taget mig som pottemagerens ler og formet mig til noget, der virkelig betyder noget ... Det er hendes åndelige indflydelse, der har ledt til ikke blot denne smukke og særlige kaldelse, men også til alt, hvad jeg har udrettet åndeligt.«

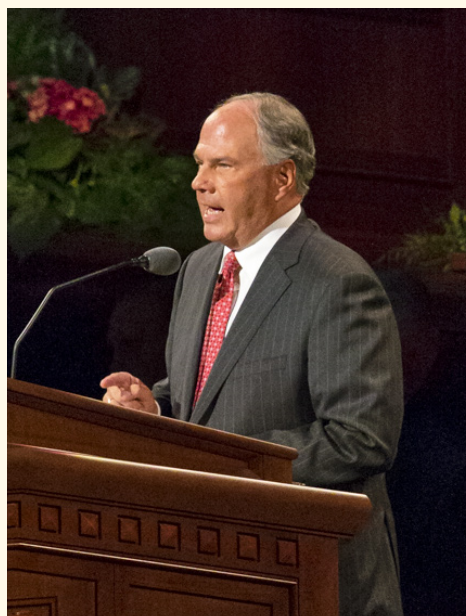
Ældste Rasband blev i 1987 administrerende direktør for en verdensomspændende kemisk virksomhed. Han lærte fra sine ledere, hvordan man bliver mere effektiv i Kirkens tjeneste. »Jeg lærte i mit job ... at mennesker er vigtigere end alt andet,

vi kan gøre.« Han lærte også »rigtig mange lederfærdigheder ... som har tjent mig godt som generalautoritet.«

Ældste Rasband har haft mange muligheder for at bruge disse færdigheder. Han har tjent som biskop, missionspræsident, halvfjerdser og generalautoritet siden april 2000, tilsynsførende for områderne Nordamerika Vest, Nordamerika Nordvest og tre områder i Utah; rådgiver i det centraleuropæiske områdepræsidentskab; øverste leder for Tempelafdelingen; medlem af De Halvfjerdsernes Præsidium siden 2005 og seniorpræsident for De Halvfjerdserne siden april 2009.

Hans kirkeopgaver har skænket ham en stor kærlighed til sidste dages hellige overalt. Han fortæller medlemmerne: »Jeres tro har styrket vores tro, jeres vidnesbyrd har føjet meget til vore vidnesbyrd« (side 90).

Ældste Rasband er meget ydmyg omkring kaldelsen til at tjene som Herren Jesu Kristi apostel. »Jeg har altid haft et ønske om at tjene ham,« sagde han. Jeg vil vie min tid, mine talenter og alt, hvad jeg nu har, resten af mit liv. Jeg har forpligtet mig til at gøre det. Jeg er beæret over at gøre det. ■

Ældste Gary E. Stevenson

De Tolv Apostles Kvorum

Da ældste Gary E. Stevenson reflekterede over sin kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum, konkluderede han, at hans virke i Herrens rige og især som apostel vil handle mere om *at lede ved at tjene* end om at tjene ved at lede.

»Jesus Kristus betragtede sig selv som tjener,« udtalte ældste Stevenson ved en pressekonference efter hans opretholdelse. »Vi betragter også os selv som tjenere« (se Mark 10:44).

Ældste Stevensons kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum kom uventet. Han føler imidlertid, at hans tjeneste i Kirken – især som halvfjerdsr og generalautoritet fra 2008 til 2012 og som præsiderende biskop siden marts 2012 – har været med til at forberede ham til hans nye ansvar.

Noget af det vigtigste, han har lært i Herrens tjeneste, er den store værdi af vor himmelske Faders børn. Ældste Stevenson ser frem til de større muligheder, han vil få som apostel, til at være sammen med og vidne for Guds børn over hele verden.

Han ser også frem til det fortsatte samarbejde med dem, der leder Herrens kirke. »At forestille sig at sidde i råd og kunne lære af dem, at blive undervist af dem og kunne mærke deres styrke og deres vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans forsoning,« sagde han, »er noget, jeg tror bliver en smuk oplevelse.«

Gary E. Stevenson blev født den 6. august 1955 som søn af Evan N. og Vera Jean Stevenson. Han kan spore sine rødder tilbage til Utahs første sidste dages hellige pionerer. Han voksede op i den nordlige del af Cache Valley i Utah i et hjem centreret omkring evangeliet, hvor han lærte værdien af hårdt arbejde og betydningen af at tjene. Hans far var »hans ungdoms biskop« og inviterede ham ofte med på besøg hos de mange enker, der boede i deres menighed. De lektier, som den unge Gary lærte fra sin far om kristuslignende omsorg og tjeneste, har efterladt et uudsletteligt indtryk på ham, som senere hjalp ham som præsiderende biskop.

»Kirkens biskopper,« sagde han, »er virkelig mine helte.«

Ældste Stevensons tjeneste i Kirken blev seriøst, da han blev kaldet som fuldtidsmissionær til Fukuoka-missionen i Japan, hvor han udviklede en varig kærlighed til japanerne og deres sprog, som han stadig taler flydende. Efter sin mission studerede han på Utah State

University, hvor han mødte Lesa Jean Higley. De blev gift i 1979 i templet i Idaho Falls i Idaho og har fire sønner. Ældste Stevenson har taget eksamen i erhvervsøkonomi med vægt på marketing. Han var senere med til at stifte og var direktør for en af verdens førende producenter og forhandlere af motionsudstyr.

Familien Stevenson har boet i Japan i flere år. I 2004 blev ældste Stevenson kaldet som præsident for Nagoya-missionen i Japan. Efter sin kaldelse til De Halvfjerds i 2008 har han tjent som rådgiver og præsident i Det Nordlige Område i Asien. Han var områdepræsident i 2011, da et stort jordskælv ramte ud for det nordlige Japans kyst og igangsatte en voldsom tsunami, der dræbte tusinder. Den oplevelse blev et afgørende øjeblik i hans liv.

Ældste Stevenson var med til at planlægge Kirkens indsats, som bidrog med mad, materialer, støtte og langvarig hjælp.

»Det var en tilkendegivelse af, at Jesu Kristi Kirke udfyldte et af sine guddommeligt fastsatte ansvar om at vise omsorg for de fattige og trængende,« mindes han. Han sagde, at det var et helligt privilegium at »betjene, velsigne og organisere hjælpen.«

Ældste Stevenson sagde, at Herrens råd til de sidste dages hellige er: »Bistå de svage, opløft de nedhængende hænder og styrk de matte knæ« (L&P 81:5). »Deri,« sagde han ved pressekonferencen, »kommer udfordringen, som vi føler som medlemmer af De Tolvs Kvorum og som apostle til at yde kristuslignende tjeneste.« ■

Ældste Dale G. Renlund

De Tolv Apostles Kvorum

Efter den første overraskelse over at være blevet kaldet til De Tolv Apostles Kvorum knælede ældste Dale G.

Renlund og hans hustru Ruth i bøn og bad om et vidnesbyrd om, at »Gud ønskede dette«.

Ældste Renlund har mange gange søgt den vejledning – som halvfjerdser og generalautoritet, som hjertelæge og som ægtemand og far. For eksempel mens han var reservelæge i Maryland i USA under sin uddannelse, hvor hans hustru fik kræft i æggestokkene. Deres datter Ashley var kun 16 måneder. I denne vanskelige tid kom ældste Renlunds følelse af Herrens nærhed tilbage, da Ruth i bøn takkede Herren for deres tempelbesegling.

Ældste Renlund har i sin karriere været hjertelæge og behandlet patienter med hjertesvigt. Han så mange patienter dø. Men da en patient ved navn Chad døde, blev den følelsesmæssige distance, han som læge havde fastholdt i krisesituationer, knust, da Chads forældre kom ind til ham på skadestuen. I det øjeblik så han Chad gennem deres øjne.

Ældste Renlund har om den oplevelse sagt: »Jeg forstår nu, at vi i Kirken for effektivt at tjene andre må se dem gennem en forælders øjne, gennem vor himmelske Faders øjne. Først da kan vi begynde at forstå en sjæls sande værdi« (side 94).

Ældste Renlunds barndom og virke i Kirken har også hjulpet ham til at forberede ham til at se andre gennem Herrens øjne og forstå Kirkens mangfoldige medlemsskare.

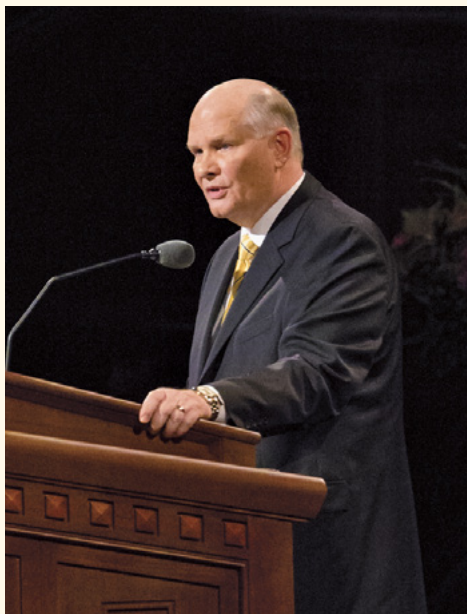
Dale Renlund blev født den 13. november 1952 som søn af svenske immigranter, der kom til Utah for at blive beseglet i templet. Da Dale var dreng, flyttede familien til Finland og derpå tilbage til Sverige. Han vendte tilbage til Utah med sin familie tre år senere. Som 19-årig blev han kaldet til at tjene på fuldtidsmission i Sverige.

Ældste Renlund blev i 2009 kaldet til at tjene som halvfjerdser og generalautoritet. Hans første opgave var i områdepræsidentskabet for det sydøstlige Afrika. Ældste Renlund afsluttede sin karriere som læge og professor, men hans hustru, siger han, »ydede et større offer«. Ruth var direktør i sit eget advokatfirma, da ældste Renlund blev kaldet, og hun

kvittede også sit job. Lige siden de blev gift i 1977, fortæller han, har hun altid »deltaget 100 %« og været en kilde til stor styrke for ham.

Mens ældste og søster Renlund var i Afrika, blev de »undervist af de hellige i det, der virkelig betyder noget«. Ældste Renlund spurgte engang medlemmerne i Den Demokratiske Republik Congo om, hvad deres udfordringer var. Han mindes, at efter nogen tilskyndelse »rejste en ældre herre sig og sagde: »Ældste Renlund, hvordan kan vi have udfordringer? Vi har Jesu Kristi evangelium.« Ældste Renlund reflekterer: »Min hustru og jeg ønsker at være som disse hellige i Kananga ... De har tilsyneladende intet, men de har alt.«

Ældste Renlund afsluttede sin første tale som apostel med at vidne: »Af hele mit hjerte ønsker jeg at være en sand tilhænger af Jesus Kristus. Jeg elsker ham. Jeg priser ham. Jeg vidner om, at han lever. Jeg vidner om, at han er den Salvende, Messias« (side 94). ■

Ældste L. Whitney Clayton

Seniorpræsident i De Halvfjerds' Præsidium

I en ung alder lærte ældste L. Whitney Clayton at elske arbejde og familien. Tidligt hver lørdag tog hans far, der var læge, afsted for at passe sine pligter. Før han tog afsted, ville han skrive en liste på tavlen over alle dagens pligter. Når han kom tilbage, ville han arbejde sammen med sine sønner side om side. Fra sin far lærte ældste Clayton en arbejdsetik, der har velsignet hans tilværelse.

Ældste Claytons familie vidste også, at middag betød familietid. »Vi talte om politik, hvad der skete i skolen, nabolaget, evangeliet og Kirken ... Det var en vidunderlig ingrediens i min opvækst.« Samtaler ved middagsbordet er en praksis, som han og hans hustru har taget med sig med deres egne børn.

Ældste Clayton blev kaldet som seniorpræsident i De Halvfjerds den 6. oktober 2015. Han erstatter ældste Ronald A. Rasband, der blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum.

Ældste Clayton blev opretholdt som generalautoritet den 31. marts 2001. Han har tjent som medlem af De Halvfjerds' Præsidium siden 2008 og har ført tilsyn med områderne i Utah. Han hjalp ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum med at føre tilsyn med områderne Det Sydøstlige Afrika og Det Vestlige Afrika. Han tjener også som medlem af Kirkens informationskomité. Han har tjent som rådgiver i områdepræsidentskabet for det sydlige Sydamerika i 2002-2003 og som præsident i 2003-2006.

Han er født i Salt Lake City i USA i 1950, og han giftede sig med Kathy Ann Kipp i 1973 i templet i Salt Lake. De har syv børn og 20 børnebørn.

Ældste Clayton fik en bachelorgrad i økonomi fra University of Utah og eksamen i jura fra University of the Pacific. Han arbejdede som advokat i Californien fra 1981-2001.

Han har tjent som områdehalvfjerdser, regionalrepræsentant, rådgiver til missionspræsidenten, højrådsmedlem, biskop, stavspræsident og lærer i søndagsskolen. Han var fuldtidsmissionær i Peru i 1970-1971. ■

Ældste Gerrit W. Gong

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Gerrit W. Gong, der for nylig blev kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Præsidium, husker en tilskyndelse, der kom til ham, mens han var missionær i Taiwan.

En undersøger kom ind til nadvermødet. »Jeg følte mig inspireret til at skrive en kort besked til ham med morsetegn, som lød omtrent sådan her: »Velkommen til nadvermødet. Glad for at se dig her!«

Undersøgeren var tilfældigvis radiooperatør og blev glad for at få beskeden. »Jeg var forbløffet over, at noget, jeg havde lært mange år før, kunne hjælpe mig ... til at nå ind til en bestemt person på en særlig måde,« siger ældste Gong.

At lære og at række ud til andre har været en fast bestanddel af ældste Gongs liv siden barndommen, hvor han lærte morsealfabetet som spejder. I 1977 modtog han en bachelorgrad i asiatiske studier og i almene studier fra Brigham Young University, i 1979 fik han en kandidatgrad i filosofi, og i 1981 fik han en Ph.d. i internationale forhold fra Oxford University.

Ældste Gong har tjent i talrige kirkekaldelser, herunder højrådsmedlem, højpræsternes gruppeleder, stavens søndagsskolepræsident, seminarlærer, biskop, stavens missionspræsident, stavspræsident og områdehalvfjerdser. Da han blev kaldet som halvfjerdser og generalautoritet i 2010, havde han virket som medlem af De Halvfjerds' Femte Kvorum i det sydlige område i Utah.

I 1985 var ældste Gong særlig assistent for USA's viceudenrigsminister i USA's udenrigsministerium, og i 1987 var han særlig assistent for den amerikanske ambassadør i Beijing i Kina. Fra 1989 til 2001 arbejdede han i flere forskellige stillinger på Center for Strategic and International Studies i Washington, D.C.

Gerrit W. Gong blev født i Redwood City i Californien i 1953. Han og hustruen Susan Lindsay Gong har fire børn og tre børnebørn. Ældste Gongs bedsteforældre immigrerede til USA fra Kina. Han har sporet sine forfædre 33 generationer tilbage til Første Drage Gong, som blev født i 837 e.Kr. i Sydkina sidst i Tang-dynastiet. ■

Biskop Gérald Caussé

Præsiderende biskop

Gérald Caussé plejede stadig sin karriere i fødevareindustrien i Frankrig som 33-årig, da firmaets direktør kaldte ham ind på sit kontor. Han havde bemærket Gérals åndelige overbevisninger og hans evne til at træffe gode beslutninger og forene de ansatte – egenskaber, der var blevet udviklet gennem aktivitet, tjeneste og ledelse i Kirken. Direktøren konkluderede, at Gérald var en mand, han kunne stole på.

Til Gérals overraskelse fik han snart ansvaret for at lede 1800 ansatte. Da han et årti senere blev kaldet som generalautoritet og halvfjerds i april 2008, ledte han flere fødevarekompagnier.

Biskop Caussés forretnings- og ledelsesegenskaber sammen med hans kirkelige tjeneste og ledelseserfaring vil gøre ham godt som Kirkens nye præsiderende biskop. Biskop Caussé, der har tjent som førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd siden marts 2012, fik sin nye kaldelse nogle få dage efter oktoberkonferencen. Han erstatter ældste Gary E. Stevenson, der blev opretholdt til De Tolv Apostles Kvorum den 3. oktober 2015.

Biskop Gérald Jean Caussé, Kirkens 15. præsiderende biskop, blev født i Bordeaux i Frankrig i 1963. I 1986 giftede han sig med Valérie Babin i templet i Bern i Schweiz. De har 5 børn og 5 børnebørn.

Udover sin erfaring i Det Præsiderende Biskopråd og som medlem af De Halvfjerds har han tjent som rådgiver i det europæiske områdepræsidentskab og som områdehalvfjerds, stavspræsident, rådgiver til stavspræsidenten, rådgiver til biskoppen, højpræsternes gruppeleder og ældsternes kvorumspræsident.

Som ung mand fandt biskop Caussé lykke og tro gennem sin tjeneste i Kirken. Han tjente som pianist i Primary som 12-årig og som søndagsskolepræsident som 16-årig. Han var også travlt optaget af sine pligter i Det Aronske Præstedømme.

»Tjeneste i Kirken,« og at være sammen med hans far i hans pligter som biskop og grenspræsident, »hjælp mig til at få mit vidnesbyrd,« siger han.

Biskop Caussé fik en kandidatgrad i erhvervsledelse fra ESSEC Business School i Frankrig i 1987. Før han indledte sin karriere, tjente han i det franske luftvåben, hvor han fik til opgave at arbejde på et NATO-kontor. ■

Biskop Dean M. Davies

Førsterådgiver i Det
Præsiderende Biskopråd

»Som teenager,« siger biskop Dean M. Davies, »glædede det mig at have den bedste klippede græsplæne i nabolaget, og jeg lærte en vigtig lektie: At en ekstra lille indsats kan gøre en forskel i næsten alt, hvad vi foretager os.« At give lidt ekstra er blevet en standard, som fortsat vil tjene ham vel som den nye førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd.

Biskop Davies har tjent som andenrådgiver til biskop Gary E. Stevenson, der blev opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum den 3. oktober 2015.

Dean Myron Davies blev født i Salt Lake City i Utah i USA i 1951. Han voksede op som et ud af otte børn. Han udtrykker sin taknemlighed for forældre, som ikke blot elskede og nærede deres børn, men også hjalp dem til at værdsætte velsignelserne ved arbejdet. Han giftede sig med Darla James i 1973 i templet i Salt Lake City. De har 5 børn og 14 børnebørn.

Biskop Davies lærte også en vigtig lektie, da han levede i San Francisco i Californien i USA i 1989. Under et jordskælv så han nogle alvorlige skader på nogle lejligheder, der var bygget på et usikkert fundament. »Da jeg grundede over begivenhederne den dag, bekræftede det igen i mit sind og hjerte, at vi skal bygge på en sikker grundvold for med held at modstå livets storme, jordskælv og katastrofer ... Jesu Kristi klippe« (»En sikker grundvold«, *Liahona*, maj 2013, s. 9).

Biskop Davies har siden juli 1995 været ansat af Kirken. Før 2012 var han leder for Kirkens Afdeling for særlige projekter med ansvar for ejendoms køb til særlige formål, design af templer og opførelse af templer.

Før sin ansættelse i Kirken arbejdede biskop Davies for High Industries Inc. i Lancaster i Pennsylvania og Bechtel Investments Inc. i San Francisco i Californien. Han fik en bachelorgrad i landbrugsøkonomi fra Brigham Young University og har senere fuldført avancerede lederkurser på Stanford University og Northwestern University.

Biskop Davies har tjent som præsident for San Juan-missionen i Puerto Rico, rådgiver til missionspræsidenten, stavspræsident, rådgiver til stavpræsidenten, stavsassistent, høringsmedlem, i flere biskopråd og som fuldtidsmissionær i Uruguay/Paraguay-missionen. ■

Biskop W. Christopher Waddell

Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Som idrætsudøver på universitet modtog Christopher Waddell et volleyballstipendium til San Diego State University i Californien i USA. Men han lærte at være taknemlig for en biskop, der spurgte ham om andre ting, når han var hjemme på ferie.

»Han sagde ikke: »Hvordan går det med din volleyball?«, men »Hvordan går det med dig? Beder du dine bønner og forbliver stærk og aktiv i Kirken?« Jeg satte stor pris på de spørgsmål [om] ... det, der var vigtigst,« mindes biskop Waddell.

At fokusere på det vigtigste har hjulpet biskop Waddell med at leve op til to familiemottoer: »Vend ærefuldt tilbage« og »Tillid til Herren«. Den tillid gjorde ham i stand til at sætte sin volleyball på pause for at tage på mission. Da han vendte hjem fra sin mission, gjorde det ham i stand til at fortsætte et langdistanceforhold med en ung kvinde fra et andet universitet. Senere da de var blevet gift, gjorde den tillid til Herren dem i stand til at lytte til Ånden, da de skulle træffe beslutninger om at flytte.

»Man gør tingene på Herrens måde,« siger han, »og så bliver alt godt.«

Tillid til Herren vil fortsat velsigne biskop Waddell, der har tjent som generalautoritet og halvfjerds siden april 2011, idet han nu bliver andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd.

Wayne Christopher Waddell blev født i Los Angeles i Californien i 1959. I juli 1984 giftede han sig med Carol Stansel i templet i Los Angeles. De er forældre til fire børn og har tre børnebørn. Han har tjent som rådgiver i områdepræsidentskabet for det nordvestlige Sydamerika og bliver i Peru i en kort periode.

Biskop Waddell fik en bachelorgrad i 1984 fra San Diego State University. Han har også studeret videre og har en MBA fra BYU. I 1984 arbejdede han med Merrill Lynch, hvor han blev vicedirektør med ansvar for investeringer.

Biskop Waddell har tjent som områdehalvfjerds, præsident for Barcelona-missionen i Spanien (hvor han tidligere tjente som ung fuldtidsmissionær), stavspræsident, rådgiver til missionspræsidenten, biskop og som rådgiver i biskoprådet. ■

Brian K. Ashton

Andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Bror Brian K. Ashton blev kaldet til Søndagsskolens hovedpræsidentskab, netop som han afsluttede sit virke som præsident for Houston Syd-missionen i Texas. Kaldelsen blev bekendtgjort i juni, og han blev opretholdt ved oktoberkonferencen 2015.

Bror Tad R. Callister fortsætter som hovedpræsident, og bror Devin G. Durrant, der har tjent som andenrådgiver siden april 2014, blev førsterådgiver.

Den ledige plads i præsidentskabet opstod, da John S. Tanner blev udpeget til rektor for Brigham Young University-Hawaii.

Brian Kent Ashton blev født i Provo i Utah i 1969 som søn af Kent og Vicki Brown Ashton. Han er den ældste af ni børn. Han mindes, at hans forældre konstant underviste i evangeliet i hjemmet.

Bror Ashton tjente som fuldtidsmissionær i Lima Syd-missionen i Peru. Hans beslutning om at tjene blev påvirket af en god ven, som følte sig tilskyndet til at sige, at han havde brug for at tage på mission. Brian følte Åndens bekræftelse, da hans ven gav udtryk for sine følelser. På sin mission kæmpede han med alvorlige helbredsproblemer, da han blev kaldet til at tjene som præsident for en stor gren. I den tid bad han inderligt og hele tiden til vor himmelske Fader for at få hjælp. »Jeg lærte at stole på ham, og han hjalp mig,« fortalte han. »At lære at stole på Gud har betydet alt.«

Brian studerede efter sin mission på Brigham Young University, hvor han mødte sin tilkommende hustru Melinda Earl. Men før de blev gift, tjente hun i Malaga-missionen i Spanien, mens bror Ashton arbejdede i Midtvesten i USA. De blev efter hendes mission gift i templet i St. George i Utah. De har syv børn.

Bror Ashton erhvervede en MBA fra Harvard University, mens søster Ashton studerede medicin. Bror Ashton er entreprenør og har startet flere virksomheder.

Bror Ashton har tidligere tjent som biskop, højrådsmedlem, ældsternes kvorumspræsident og lærer i seniorklassen. ■

Kvindelige ledere kommer i Kirkens råd

Kirken har inviteret kvinder til at tjene i tre ledende råd.

Søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, vil tjene i Kirkens udøvende råd for præstedømmet og familien (tidligere præstedømmets udøvende råd). Søster Bonnie L. Oscarson, Unge Pigers hovedpræsident, vil tjene i Kirkens udøvende råd for missionering. Og søster Rosemary M.

Wixom, Primarys hovedpræsident, vil tjene i Kirkens udøvende råd for templetjeneste og slægtshistorie.

Selv om kvinder i hovedpræsident-skaberne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary regelmæssigt har bidraget til og givet råd til disse råd i årtier, giver denne invitation mulighed for en vedvarende rolle i rådene. ■

Fra venstre: Rosemary M. Wixom, Primarys hovedpræsident; Bonnie L. Oscarson, Unge Pigers hovedpræsident og Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident

SDH-udgave af Bibelen på portugisisk

En SDH-udgave af Bibelen på portugisisk blev tilgængelig online i september på AsEscrituras.lds.org samt på mobilapp'en Gospel Library. Andre formater som ePub og PDF er også tilgængelige. Den trykte udgave kommer i marts 2016, og senere i 2016 kommer også en lyd- og en braille-udgave.

Den nye udgave, som har titlen *Bíblia Sagrada, Almeida 2015*, er baseret på 1914-udgaven af João Ferreira Annes de Almeidas oversættelse af Bibelen, som blev valgt på grund af den høje kvalitet i oversættelsen. Under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har et hold af generalautoriteter, områdehalvfjerdere, professionelle lingvister og kirkemedlemmer arbejdet i fem år med at gennemgå og forberede SDH-udgaven. Næsten 1,4 millioner medlemmer af Kirken taler portugisisk. ■

Hjælp til flygtninge

LDS Charities, Kirkens humanitære organisation, yder fortsat hjælp i områder, hvor forskellige kriser har efterladt mange i desperate situationer. Her er tre eksempler:

- Konflikten i Ukraine har fordrevet 1 million mennesker siden 2014. 60 % af de fordrevne er ældre. LDS Charities har kontaktet FN's Udviklingsprogram (UNDP) for at deltage i en koordineret indsats med lokale NGO'er, der hjælper de fordrevne fattige og ældre. LDS Charities har leveret hygiejnematerialer, sundhedsmaterialer og 3 måneders fødevarer til 37 faciliteter, som vil betjene 13.000 mennesker.
- Siden januar har flere end 350.000 flygtninge fra borgerkrigen i Syrien søgt asyl i Europa, og antallet ventes at blive fordoblet inden årets udgang.

LDS Charities samarbejder med internationale NGO'er, lokale kommuner og nationale offentlige styrelser om at imødekomme behov hos flygtninge, og der stilles ressourcer til rådighed for Kirkens lokale menigheder i deres indsats.

- For at skabe bedre husly i flygtningelejre over hele verden deltager LDS Charities i et projekt fra FN's højkommisariat for flygtninge. En international møbelgrossist har designet en let bygning, der har flere fordele i forhold til telte. Bygningen har døre og vinduer, som forøger sikkerheden, og en mere solid tagdækning til at beskytte beboerne mod vejret. Man er ved at samle 333 boliger, som LDS Charities har leveret til en flygtningelejr i den kurdiske del af Irak. ■

Julens medieinitiativ

Til julesæsonen 2015 vil Kirken lancere et multimedieinitiativ med titlen »En Frelser er født«. Initiativet fokuserer på at søge, kende og følge Jesus Kristus og modtage de velsignelser, der er blevet mulige på grund af hans fødsel, lære og forsoning. Centralt i dette initiativ er en ny video med børn fra hele verden, som gengiver deres vidnesbyrd om Frelseren og fejrer hans fødsel i Betlehem for mere end 2.000 år siden. Se videoen og lær mere om Jesu Kristi betydning ved at besøge jul.mormon.org. ■

Børn siger: »Vi er hans hænder«

Børn rundt om i verden har begejstret reageret på en tjenestekampagne lanceret af Kirkens tidsskrifter. Tidsskrifterne opfordrede børn til at finde måder at tjene på, og derpå tegne rundt langs deres hånd på et stykke papir, skrive om deres gode gerning på håndaftrykket og sende det til *Liahona*.

Tidsskrifterne har modtaget over 30.000 håndaftryk fra børn, der har rakt ud for at videregive Frelserens kærlighed, velsigne familier og nabolag over hele verden.

Inspirationen til kampagnen kom fra en generalkonferencetale i april 2010 holdt af præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, med titlen »I er mine hænder«. Ældste Uchtdorf fortalte

historien om en statue af Jesus Kristus, der blev beskadiget under anden verdenskrig. Da byens indbyggere ikke kunne erstatte statuens hænder under restaureringen, tilføjede de disse ord på soklen: »I er mine hænder«.

Børnenes gode gerninger har været lige så enestående som de håndaftryk, de har indsendt. For eksempel:

Natalie S., 5 år, fra Hong Kong sendte to håndaftryk. På det ene stod der: »Jeg hjalp min mor rundt om i huset,« og på det andet: »Jeg hjalp nogen i en kørestol.«

Erik S., 11 år, fra Rusland forklarede: »I byen, hvor jeg bor, er der kolde vintre.« En familie flyttede til byen, og

de havde ikke varmt tøj. »Jeg gav min frakke til Artur,« sagde Erik, »og han blev min ven.«

Den tiårige Gabriela P. fra Venezuela skrev på sit håndaftryk: »På min skole gik mine venner og jeg i en skakklub. Jeg ledte efter en partner at spille med, da jeg så en ny dreng, som så lidt ked ud. Jeg ville gerne hjælpe, men vidste ikke hvordan. Så fortalte en stemme mig, at jeg bare skulle være hans ven. Jeg gik over og talte med ham. Nu er vi de bedste venner.«

Håndaftrykkene blev udstillet i Kirkens hovedsæde i Salt Lake City i Utah i USA i to uger i september og oktober. ■

Stedet for gengivelsen af præstedømmet er blevet indviet

Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, præsiderede den 19. september 2015 ved indvielsen af stedet i Pennsylvania i USA, hvor Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Det Aronske Præstedømme fra Johannes Døber. I 1820'erne var området kendt som Harmony i Pennsylvania, og mange begivenheder i den genoprettede kirkes første tid foregik her:

- Mødet mellem Joseph Smith og Emma Hale, udviklingen af deres forhold og deres tid som nygifte.
- Oliver Cowderys ankomst for at hjælpe som skriver ved oversættelsen af Mormons Bog.
- Oversættelsen af det meste af Mormons Bog.
- Gengivelsen af Det Aronske Præstedømme og (selv om det nøjagtige sted ikke er kendt) af Det Melkisedekske Præstedømme.

- De første dåb udført med præstedømmets myndighed i moderne tid.
- Åbenbaringer blev modtaget, som blev til 15 afsnit i Lære og Pagter og en del af Den Kostelige Perle.

Det nyrenoverede område omfatter et besøgscenter, der også fungerer som kirkebygning for den lokale gren; rekonstruerede hjem for Joseph og Emma og for Emmas forældre Isaac og Elizabeth Hale samt adgang til stedet ved Susquehannafloden, hvor det menes, at Josephs og Olivers dåb fandt sted.

»Harmony gav Joseph den åndelige afsondring og beskyttelse, som gav ham mulighed for at fokusere på oversættelsen af Mormons Bog,« fortalte præsident Nelson. »I hele denne periode oplærte Herren Joseph i hans guddommelige rolle som profet, seer og åbenbarer.« ■

Præsident Russell M. Nelson og hans hustru, Wendy, får en rundvisning i Joseph og Emma Smiths rekonstruerede hjem, hvor det meste af Mormons Bog blev oversat.

Seminarelever hæver deres indlæring

Seminarelever har reageret positivt på de højere krav til beståelse, der blev indført sidste år. Nyligt oplyste tal viser, at 81 % af de deltagende elever bestod bedømmelsen ved semestrets afslutning, tilstedeværelsen steg fra 71 % til 77 % og næsten 80 % af eleverne opfyldte læsekravene.

De nye krav giver lærerne mulighed for at lægge vægt på centrale læresætninger i deres undervisning, mens eleverne får mulighed for at fokusere på de samme læresætninger.

Omkring 400.000 unge mænd og piger er tilmeldt seminar verden over. ■

De Halvfjærds' Præsidium

Siddende fra venstre: Ældste L. Whitney Clayton, ældste Donald L. Hallstrom, ældste Richard J. Maynes, ældste Craig C. Christensen.

Stående fra venstre: Ældste Ulisses Soares, ældste Lynn G. Robbins, ældste Gerrit W. Gong.

»Mine brødre og søstre, vi er omgivet af muligheder for at lade vores lys skinne hver dag, i alle de situationer,« sagde præsident Thomas S. Monson ved oktoberkonferencen 2015. »Når vi følger Frelserens eksempel, får vi mulighed for at være et lys for andre, uanset om det er nogen i vores egen familie, medlemmer og venner, vore kollegaer, bekendte eller fuldstændig fremmede.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE